

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-03.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-03
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2003
Modification Date: 10.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzanovy šelmy

Edgar Rice Burroughs

Tarzan, svazek 3

Únos dítěte

"Celá věc je obestřena tajemstvím," řekl d'Arnot. "Mám zaručené zprávy, že ani policie, ani zvláštní agenti generálního štábu nemají tušení, jak se to mohlo stát. Všichni vědí jen tolik, že Nikolaj Rokov zmizel!"

John Clayton, lord Greystoke, který kdysi býval Tarzanem z rodu Opů, seděl mlčky v pokoji u svého přítele, poručíka Paula d'Arnota, dívaje se zadumaně na špičky svých vzorně naleštěných polobotek. Hlavou se mu honily myšlenky na jeho úhlavního nepřítele, který uprchl z francouzského vojenského vězení, kam byl odsouzen na doživotí. Uvažoval o tom, čeho všeho je Rokov schopen ve snaze připravit ho o život, a uvědomil si, že to, co dosud spáchal, není ničím proti tomu, čeho se může dopustit nyní, kdy je znovu na svobodě.

Zanechal svou ženu a malého syna v Londýně, aby je ušetřil nepohody a útrap období dešťů, které právě začalo v Uziri, zemi divokých válečníků kmene Waziriů, jejichž rozlehlým planinám kdysi vládl, a vracel se do Afriky přes Kanál, aby mohl ve Francii navštívit svého starého přítele. Zpráva o Rusově útěku z vězení ho však znepokojila natolik, že již uvažoval o návratu do Anglie, ačkoli sotva přijel.

"Nebojím se o sebe, Paule," řekl konečně. "Rusovy úklady o můj život jsem zmařil již bezpočtukrát. Teď však jde o něco jiného. Jak toho člověka znám, dobře ví, že mě zasáhne citelněji, ublíží-li mé ženě či synovi, než kdyby provedl cokoli mně samotnému. Musím se k nim vrátit a zůstat s nimi, dokud Rokov nebude znovu za mřížemi."

* * *

A zatímco tito dva muži rozmlouvali v Paříži, hovořili spolu jiní dva v nízkém domku na jedné z periferií Londýna. Jejich vzezření nevěstilo nic dobrého. Jeden byl zarostlý, kdežto na tváři druhého, pobledlé následkem dlouhého pobytu ve vězeňské kobce, počal černý vous teprve rašit. Byl to právě on, kdo mluvil.

"Musíš se oholit, Alexeji," řekl svému kumpánovi. "Necháš-li si vousy, hned tě poznají. Teď se na hodinu rozejdeme a setkáme se znovu na palubě Kincaidu. Doufám, že brzy budeme mít dva vážené hosty, kteří v tuhle chvíli asi sotva tuší, jak příjemnou cestu jsme jim připravili."

"Za dvě hodiny bych už měl být na cestě do Doveru s jedním z nich a během zítřejší noci - budeš-li se držet mých pokynů - bys měl odcestovat s tím druhým, pokud se ovšem vrátí tak rychle, jak předpokládám."

"Spojíme tak příjemné s užitečným a naše úsilí bude odměněno, drahý Alexeji. Díky příslovečné hlouposti Francouzů zůstal můj útěk utajen tak dlouho, že jsem měl po celé ty dlouhé dny dost času připravit naše malé dobrodružství. Není pravděpodobné, že by sebemenší nesnáz mohla zkřížit naše plány. A teď již sbohem - a mnoho štěstí!"

* * *

O tři hodiny později směřoval již k apartmá poručíka d'Arnota poštovní doručovatel.

"Telegram pro lorda Greystoka," řekl sluhovi, který mu otevřel. "Je zde, prosím?"

Sluha přikývl, podepsal stvrzenku a odnesl telegram Tarzanovi, právě se chystajícímu na cestu. Tarzan otevřel obálku, a jen začal číst, zbledl jako stěna.

"Přečti si to, Paule," řekl, podávaje útržek papíru d'Arnotovi. "Právě to přišlo."

Francouz vzal telegram a četl:

Jack byl unesen za pomoci nového sluhy. Okamžitě přijedť.

Jane

Když Tarzan vyskočil z auta, které na něj čekalo na nádraží, a vyběhl po schodišti svého londýnského domu, byl ve dveřích vítán zoufalou Jane. Přerývaně vyprávěla vše, co věděla o únosu jejich milovaného Jacka: Chůva vozila děcko v kočárku na zahradě před domem, když se na rohu ulice objevil taxík. Žena mu nevěnovala valnou pozornost, a tak si ani nevšimla, že vůz zůstal stát na kraji chodníku, jako by řidič čekal na zákazníka. V téže chvíli vyběhl z domu Greystokových nový sluha Carl a vyřizoval chůvě, že paní si s ní přeje okamžitě mluvit a že se zatím o chlapce postará.

Žena nepojala k jeho chování nejmenšího podezření. U domovních dveří ji napadlo komorníka upozornit, aby nechodil s kočárkem na slunce, protože by mohlo svítit dítěti do očí. Otočila se a ke svému překvapení zjistila, že sluha spěchá s kočárkem na roh ulice. Tehdy zároveň uviděla, jak se otvírají dveře automobilu a za nimi se objevuje snědá mužská tvář. Chůvu ihned napadlo, že něco není v pořádku, a vyběhla za taxíkem, kde právě Carl podával děcko opálenému muži sedícímu uvnitř. Sotva dorazila na místo, Carl naskočil do auta a přibouchl za sebou dveře. Řidič se pokoušel nastartovat, ale motor hned nenaskočil. Strhl řadící páku dozadu a vůz o několik stop couvl. Dříve než se znovu rozjel, stačila chůva vyskočit na stupátko a snažila se oknem vyrvat dítě cizinci z rukou. Když míjeli rezidenci Greystokových, zasadil ji Carl úder do tváře a srazil ji na chodník. Její výkřik mezitím přivolal sousedy, služebnictvo i lady Greystokovou. Jane, která byla svědkem jejího statečného počínání, se sama rozběhla za ujíždějícím automobilem, avšak bylo již pozdě.

Neměla nejmenší tušení, kdo by mohl být onen záhadný muž ve voze. Teprve když jí Tarzan sdělil, že Rokov uprchl z vězení, vše pochopila.

Oba manželé se právě radili, co podniknout, když vedle v knihovně zazvonil telefon. Tarzan rychle zvedl sluchátko.

"Lord Greystoke?" ptal se mužský hlas.

"Ano."

"Váš syn byl unesen," pokračoval neznámý. "A já vám mohu pomoci ho najít. Znáám dobře ty, kdo únos provedli. Sám jsem se celé akce zúčastnil, protože mi slíbili odměnu, ale teď mě chtějí zabít. Pomohu vám, ale jen pod podmínkou, že mě neobžalujete za spoluúčast. Co vy na to?"

"Dovedete-li mě tam, kde je můj syn," odpověděl Tarzan, "nemusíte se ničeho obávat."

"Dobrá," souhlasil neznámý. "Musíte ale přijít sám. Nezbyvá mi než vám věřit. Nechci však, aby se někdo jiný dověděl, kdo jsem."

"Kde a kdy se s vámi mohu sejít?" zeptal se Tarzan.

Neznámý zašeptal jméno a adresu jistého veřejného domu na nábřeží v Doveru, který byl rájem námořníků.

"Přijďte," pokračoval hlas, "kolem desáté večer. Bylo by zbytečné chodit dřív. Vašemu synovi zatím nehrozí žádné nebezpečí. Zavedu vás potají na místo, kde ho ukryli. V žádném případě nevolejte policii. Znáám vás dobře a budu vás mít stále na očích. Kdyby vás kdokoli doprovázel, nebo kdybych nablízku viděl někoho, kdo vypadá jako policejní agent, nesejdu se s vámi a vy ztratíte poslední naději svého syna najít."

Tarzan zopakoval své ženě, co právě vyslechl. Jane ho prosila, aby ji vzal s sebou, avšak Tarzan odmítl, neboť nepřijde-li sám, neznámý mu nepomůže. A tak se rozešli. On spěchal do Doveru, ona měla zůstat doma, dokud jí nezavolá. V té chvíli ještě netušili, co všechno je čeká, než se znovu setkají...

Jakmile Tarzan odešel, počala Jane netrpělivě přecházet sem a tam po knihovně. Srdce matky se svíralo úzkostí, v mysli se střídala naděje se strachem. Ačkoli rozum jí napovídal, že všechno dobře dopadne, dodrží-li Tarzan slovo, které dal neznámému, nedokázala se zbavit neklidu. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc se jí zdálo, že to vše je jen úhybný manévř, aby nic nepodnikali do té doby, než bude chlapec bezpečně ukryt nebo dokonce odvezen z Anglie. Jako by tušila lest, kterou nemohl vymyslet nikdo jiný než Rokov. Pronásledována touto představou strnula a zachvěla se hrůzou.

Pohlédla na velké hodiny, tikající v rohu knihovny. Bylo již pozdě, aby stihla Tarzanův vlak do Doveru. Mohla však odjet příštím, který by ji dopravil do přístavu ještě předtím, než se oba muži sejdou. Zavolala komornou a šoféra a o chvíli později již ujížděla přeplněnými ulicemi města k vlakovému nádraží.

* * *

Bylo právě čtvrt na deset, když Tarzan vstupoval do zakouřené krčmy v doverském přístavišti. Hned ve dveřích k němu přistoupil cizí muž se zahalenou tváří.

"Pojďte, mylorde," zašeptal neznámý. Tarzan se otočil a následoval svého průvodce do potměšlé uličky, ústící do jedné z hlavních tříd. Chlapík jej vedl tmou k přístavišti kolem hromady sudů a beden. Náhle se zastavil.

"Kde je chlapec?" tázal se lord Greystoke.

"Na tamhletom parníku, jehož světla jsou vidět až odtud," zněla odpověď.

Tarzan se snažil v šeru rozpoznat, kdo je onen muž. Nezdálo se, že by ho kdy předtím viděl. Kdyby byl jen tušil, že je to Alexej Pavlovič, vše by mu bylo jasné.

"Je teď úplně bez dozoru," pokračoval Tarzanův průvodce. "Únosci jsou si zcela jisti, že nemohou být prozrazeni, a tak až na pár opilců, které gin uspal na několik hodin, není na Kincaidu živá duše. Nebude těžké dostat se na palubu a děcko bez problémů osvobodit."

Tarzan souhlasně přikývl. "Nuže, do práce," řekl.

Muž ho zavedl k malému člunu uvázanému u mola. Oba nastoupili a neznámý odrazil od břehu směrem k parníku.

Tarzan si ani nevšiml, že z komína lodi vystupuje úzký sloup černého dýmu. Všechny jeho myšlenky se obíraly nadějí, že již za několik okamžiků bude znovu v náručí držet svého syna. Když přirazili k boku parníku, uviděli provazový žebřík, houpající se ve větru. Oba po něm hned počali šplhat vzhůru. Jakmile se ocitli na palubě, muž ukázal na malá dvířka vedoucí do podpalubí.

"Tam je váš syn," řekl. "Bude lépe, když za ním půjdete sám. Vás pozná a nebude tolik křičet, jako kdybych pro něho šel já. Zůstanu tady a budu hlídat."

Tarzan tolik myslel na své dítě, že si v tu chvíli vůbec neuvědomoval podivnost celé situace. Paluba Kincaidu byla sice prázdná, avšak kouř v komíně prozrazoval, že se chystá vyplout. S jedinou myšlenkou, že konečně opět uvidí své dítě, sestoupil Tarzan do tmy podpalubí. Sotva se pustil okraje dveří, zapadly s rachotem nad jeho hlavou. Konečně pochopil, že byl vlákn do pastí. Místo aby zachránil syna, padl do rukou svým nepřátelům.

Pokusil se zvednout poklop, ale marně. Zažehl tedy zápalku a rozhlédl se kolem. Nevelká místnost byla oddělena od nákladového prostoru. Jediným otvorem vedoucím ven byl ten, jímž vstoupil. Bylo zřejmé, že toto místo bylo pro něho

předem zvoleno. Nebylo tu nic a nikdo.

Po celých dvacet let svého života putoval Tarzan džunglí bez lidského soukmenovce a smutek se naučil prožívat po vzoru divokých šelem. A tak i tentokrát zůstal klidný a trpělivě vyčkával příštích událostí. Pečlivě prohlédl své vězení, ohmatal stěny a změřil vzdálenost mezi podlahou a stropem. Náhle ucítil chvění strojů a rytmický tlukot lodního šroubu. Parník se dal do pohybu! Kam jej odváží? Jaký ho čeká osud?

A právě když mu podobné myšlenky probleskly hlavou, ozval se z paluby podivný zvuk, který přehlušil hřmot strojů. Zlá předtucha se naplnila - shora sem jasně a zřetelně dolehl poděšený výkřik.

Vysazen na pevninu

Ve chvíli, kdy Tarzan a jeho průvodce zmizeli v temnu přístaviště, spěchala úzkou uličkou ke krčmě, kde se oba muži předtím setkali, ženská postava zahalená závojem. Tady zůstala stát a rozhlédla se, jako by se chtěla přesvědčit, že konečně našla místo, které hledá. Po chvíli vešla odhodlaně do začpělého brlohu. Několik opilých námořníků a přístavních povalečů se zájmem pohlíželo na neobvyklý obraz ženské dokonalosti, který jim vyvstal před očima. Jane došla až k postarší barmance, která ji přeměřila stejně obdivným jako nenávisným pohledem.

"Neviděla jste tu před chvílí vysokého elegantního mladíka?" zeptala se. "Sešel se s jiným mužem a společně odešli." Barmanka souhlasně přikývla, avšak kam oba muži odešli, nevěděla. Jeden z námořníků, který slyšel jejich rozhovor, prohlásil, že než vešel do krčmy, zahlédl takovou dvojici, jak míří kamsi k přístavišti.

"Ukažte mi, prosím, kterým směrem šli," řekla Jane a vtiskla muži do dlaně bankovku. Chlapík ji vyprovodil z lokálu a společně pak zamířili k přístavu. Cestou spatřili na vodě malý člun, mířící k nejbližšímu parníku.

"To jsou oni," zašeptal námořník

"Dám vám deset liber, když opatříte loďku a dovezete mě za nimi," zvolala Jane.

"Musíme sebou hodit, jestli chceme Kincaida chytit, než zvedne kotvy. Už dobrý tři hodiny topějí pod kotlem. Čeká se jen na jediného cestujícího. Před hodinou mi to řekl jeden z posádky."

Rozkládaje rukama, vedl ji námořník až na samý konec přístavu, kde byl uvázán člun. Pomohl Jane nastoupit a odrazil od břehu.

Když dopluli k boku lodi, muž požádal o svou odměnu. Aniž by peníze přepočítala, vložila mu Jane do nastavené dlaně svazek bankovek. Bylo jasné, že chlapík dostal víc, než si zasloužil. Podal dívce ruku, aby mohla vystoupit na provazový žebřík, a udržoval člun nadále v těsné blízkosti parníku pro případ, že by se štědrá zákaznice rozhodla vrátit na břeh.

Pravidelný dech parního stroje a rachot ocelového lana na navíjecím bubnu svědčil o tom, že Kincaid se chystá vyplout. Vzápětí se počal roztáčet lodní šroub a parník se dal do pohybu. Námořník obrátil člun, aby vesloval zpátky. Vtom zaslechl z paluby pronikavý ženský výkřik.

"Tomu se říká pech," utrousil sám pro sebe. "Taky sem jí moh ty ztracený prachy sebrat všechny!"

* * *

Když Jane vyšplhala po provazovém žebříku, zjistila, že paluba Kincaidu je prázdná. Nikde ani stopy po těch, které hledala! Rozhodla se však udělat vše, aby je našla. A hned zamířila ke kajutě, zpola vyčnívající nad palubu a zpola ukryté v jejích útrobech. Seběhla po krátkém schodišti ke kapitánově ložnici, která sousedila po obou stranách s pokoji lodních důstojníků, a ani neupozorovala, že jedny dveře se před ní rychle zavřely. Prošla hlavní kajutou a pak se vrátila k postranní místnosti. U každé se zastavila a poslouchala, neuslyší-li zevnitř hlasy, zkoušejíc přitom vzít nenápadně za kliku. Všude bylo ticho - takové ticho, že tlukot jejího vyplašeného srdce zněl tak silně, jako by měl zburcovat celou loď.

Jedna kajuta po druhé se otvíraly, jakmile se dotkla dveří. Všechny byly prázdné. Jane byla natolik zaujata svým počínáním, že vůbec nevnímala pohyb plavidla, hukot strojů a nárazy lodního šroubu. Konečně došla k posledním dveřím vpravo. Když je otevřela, byla náhle uchopena silným osmahlým mužem a rychle vtažena do těsné, zatuchlé místnosti. Zvedla hlavu a pohlédla do podmačené tváře, zarostlé hustým plnovousem. Sotva ji poznala, vykřikla zděšením a ustoupila o několik kroků.

"Nikolaj Rokov! Monsieur Thurán!" zvolala.

"Váš oddaný obdivovatel," odpověděl Rus, pokoušeje se o úklon.

"Kde je můj chlapec?" vydechla, nedbajíc jeho uštěpačnosti. "Vraťte mi ho! Jak jste mohl být tak krutý a neznat slitování! Řekněte mi, kde je! Je tady? Prosím vás, máte-li srdce, vraťte mi mé dítě!"

"Uděláte-li, co se od vás žádá, nic zlého se mu nestane," odpověděl Rokov. "Ale pamatujte, že tu jste vlastní vinou.

Přišla jste dobrovolně, takže následky si ponese sama. Ani jsem netušil," dodal pro sebe, "že budu mít takové štěstí." Vyšel na palubu a zavřel za Jane dveře.

Několik dalších dní ho neviděla. Rokov byl nejen mizerný chlap, ale i mizerný námořník. Protože moře od počátku plavby bouřilo, trpěl mořskou nemocí a neodvažoval se opustit lůžko.

Po celou dobu byl jediným návštěvníkem její kajuty mlčenlivý Švéd, kuchař na Kincaidu, který jí nosil jídlo. Jmenoval se Sven Anderssen a jeho jedinou pýchou byla dvě 's' v příjmení. Byl to vysoký, šlachovitý chlapík s dlouhým žlutavým knírem, nezdravou pletí a věčně zanesenými nehty. Když přicházel, ukoptěný palec zabořený do vlažného dušeného masa, ztrácela Jane chuť pozít byt jen jediné sousto. Svými malými, zapadlými modrými očima díval se na svět jaksi mimoděk. V jeho chování byla podivná plachost, na které nic neměnil ani dlouhý kuchyňský nůž, zavěšený na šňůře, jež obepínala zamaštěnou zástěru. K Jane se choval odměřeně, i když ho nikdy neopomněla uvítat s vlídným úsměvem, děkujíc za jídlo.

Během těchto bezútešných dní tanulo dívce na mysli jen jedno - kde se teď právě nacházejí Tarzan a malý Jack. Pevně

věřila, že její syn je na palubě Kincaidu a že dosud žije. Je-li však naživu také Tarzan, nedokázala odhadnout. Dobře věděla, jakou nenávist Rus vůči jejímu manželovi chová, a tak ji napadlo jediné vysvětlení, proč ho vylákal na loď - jistě se mu bude chtít pomstít za to, že zmařil jeho nekalé plány a dostal ho do vězení.

Tarzan zatím ležel na podlaze své cely, nemaje nejmenší potuchy, že na téže lodi, sotva pár metrů nad ním, je vězněna i jeho milovaná Jane.

Také jemu přinášel jídlo lodní kuchař. Ačkoli se Tarzan několikrát pokusil zapříst s ním rozhovor, nikdy se mu to nepodařilo. Doufal, že by s jeho pomocí mohl zjistit, je-li Jack na palubě Kincaidu. Na každou jeho otázku však Švéd odpovídal špatnou angličtinou stále totéž: "Já myslím, že brzy vanout moc silná vítr."

Po dlouhé týdny, které se oběma vězňům zdály věčnost, ubíral se parník kamsi do neznáma. Jen jednou zastavil, aby doplnil palivo, a vzápětí se znovu vydal na cestu, která jako by neměla cíle.

Od chvíle, kdy zamkl Jane v její kajutě, přišel Rokov jen jednou. Byl pobledlý a měl kruhy pod očima. Účel jeho návštěvy byl jediný - získat od Jane šek na větší peněžní obnos. Na oplátku přislíbil, že jí zaručí bezpečný návrat do Anglie.

"Vysadí-li mě s manželem a dítětem v kterémkoli civilizovaném přístavu," odpověděla dívka, "zaplatím vám ve zlatě dvojnásobek toho, o čem žádáte. Do té doby nedostanete ani penci, a to za žádných podmínek."

"Vy mi dáte šek, o který žádám," řekl Rokov s úsměškem, "i kdybyste nikdy na půdu žádného přístavu, ať je civilizovaný nebo ne, nevstoupili!"

"Nevěřím vám ani slovo!" zvolala Jane. "Kdo mi zaručí, že neshrábnete peníze a pak si se mnou neuděláte, co se vám zlíbí?"

"Jsem si jist, že učiníte, o čem vás žádám," řekl, maje se k odchodu. "Uvědomte si, že mám vašeho syna. Až uslyšíte křik dítěte, které je bito, můžete se utěšovat tím, že trpí kvůli vám."

"To neuděláte!" vykřikla dívka. "To nemůžete! Přece nejste tak nelidský!"

"Ne já, ale vy jste nelidská," odpověděl, "zdráháte-li se zaplatit sumu, která může zbavit vaše dítě utrpení!"

Jane nakonec šek podepsala a podala ho Rusovi, který se odporoučel s vítězným úsměvem na rtech.

* * *

Následujícího dne byl z Tarzanovy cely sňat poklop, a když vězeň pohlédl vzhůru, spatřil tvář Alexeje Pavloviče, osvětlenou úzkým kuzelem světla.

"Pojďte ven!" zavelel Pavlovič. "Ale pamatujte si - jediný podezřelý pohyb, a budete okamžitě zastřelen."

Tarzan se lehce vyhoupl na palubu. Kolem něho stálo v uctivé vzdálenosti několik námořníků ozbrojených puškami a revolvery. Pavlovič měl přímo před sebou. Rozhlédl se, neuvidí-li Rokova, který na lodi zcela jistě byl, avšak po Rusovi nebylo nikde ani stopy.

"Lorde Greystoku," oslovil ho Pavlovič, "protože jste neustále a zlovolně zasahoval do záležitostí mého přítele Nikolaje Rokova, uvrhl jste sebe a svou rodinu do neštěstí. Jste si tím vinen sám. Měl byste vědět, že financovat tento výlet stálo nemálo peněz, a protože se tak dělo kvůli vám, přirozeně očekáváme, že veškeré výlohy uhradíte! Nemusím jistě připomínat, že jediné tak můžete odvrátit neblahé důsledky svého počinání. Závisí na tom váš život i vaše svoboda!"

"O jaký obnos se jedná?" zeptal se Tarzan. "A jakou mi dáte záruku, že dodržíte slovo? Nemám nejmenší důvod věřit dvěma takovým lotrům, jako jste vy a Rokov."

Rus se usmál.

"Nejste v situaci, kdy byste nás mohl beztrestně urážet," řekl. "Nedostanete jinou záruku než mé slovo. Víte dobře, že s vámi můžeme kdykoli skoncovat, nepodepíšete-li šek, který požadujeme. Nebudete přece tak pošetilý a nezavdáte těmto mužům příčiny, aby vás zastřelili. Neučinili tak dosud jen proto, že známe jiný způsob, jak vás potrestat, než prohnat vám hlavu kulí!"

"Odpovězte mi na jedinou otázku," řekl Tarzan. "Je můj syn na palubě této lodi?"

"Ne," odpověděl Pavlovič. "Je v bezpečí na jiném místě. Neublízíme mu, jestliže dostojíte našim požadavkům. Ukáže-li se však nezbytným vás zabít, nešetříme ani vaše dítě. Jak vidíte, život svého syna můžete zachránit jen tím, když zachráníte svůj. A ten zachráníte jen podpisem šeku."

"Dobrá," řekl Tarzan, neboť věděl, že oba Rusové jsou schopni zločinem nejen vyhrožovat, ale také ho spáchat, a jediná šance, jak zachovat synovi život, je vyhovět jejich požadavku.

Vyňal z kapsy šekovou knížku a plnicí pero.

"O jaký obnos se jedná?" opakoval svou otázku.

Pavlovič vyslovil nehoráznou částku. Tarzan se neubráníl úsměvu. Bezuzdná chamtivost přivedla oba lotry tak daleko, že požadovali víc, než mohl zaplatit. Naoko ale váhal a pokusil se smlouvat. Pavlovič však byl neústupný. Tarzan nakonec podepsal směnkou na mnohem vyšší sumu, než jakou měl uloženu na kontě. Podáváje Rusovi v podstatě bezcenný útržek papíru, pohlédl kradmo přes okraj paluby. Zjistil, že loď není dál než několik stovek yardů od pevniny. Na pobřeží se v klínu zalesněných pahorků tměla tropická džungle.

Pavlovič tím směrem ukázal a řekl: "Zde budete vysazen na břeh a propuštěn na svobodu."

Tarzan nevěřil svým očím. Což není v Africe, kde se mu brzy podaří najít některou z obydlených osad?

Pavlovič uchopil směnku.

"Sundejte si šaty!" poručil Tarzanovi. "Tady je nebudete potřebovat!"

Tarzan mlčky uposlechl. Když byl hotov, námořníci spustili člun a odvezli ho na pobřeží. Hned nato se vrátili na Kincaid a parník se zvolna vydal na širé moře.

Sotva Tarzan stanul na pevné zemi, sleduje vzdalující se loď, objevil se u palubního zábradlí muž, jenž na něho cosi volal. Tarzan se právě chystal přečíst list, který mu odevzdal jeden z námořníků ještě na člunu. Vtom zjistil, že onen muž, jehož tvář zpola pokrýval hustý černý plnovous, drží na ruku malé dítě. Tarzan učinil několik kroků dopředu, jako

by se chtěl vrhnout do moře a plavat za odjíždějícím parníkem, avšak vzápětí si uvědomil, že by to bylo marné, a zastavil se. Pohaslýma očima sledoval Kincaid, dokud nezmizel za pahorky.

V korunách okolních stromů si hrály malé opičky, hašteřice se mezi sebou, a odkudsi z hloubi pralesa se ozval řev leoparda.

John Clayton, lord Greystoke, stál jako hluchý a slepý, opanován zármutkem a lítostí, že byl tak lehkověrný a dopřál sluchu lžím svých úhlavních nepřátel.

"Mám," uvažoval, "snad jedinou útěchu, že Jane je v bezpečí v Londýně. Díky Bohu nepadla do rukou těmto lotrům."

A zatím se k němu plížila mohutná šelma, jejíž zlověstné oči sledovaly každý jeho pohyb, jako když kočka pozoruje myš, na kterou chce právě skočit. Kde byla ostražitost syna divočiny? Kde jeho dokonalý sluch a neomylný čich?

Číhající šelmy

Tarzan zvolna otevřel obálku, kterou mu dal námořník, a počal číst. Zpočátku mu smysl slov unikal, až konečně před ním vyvstala pomsta, zosnovaná Rokovem, v celé své hrůze.

Tento list Vám objasní mé úmysly, týkající se Vašeho potomka i Vás samotného. Narodil jste se jako opice a jako opice jste v džungli žil. Vracíte se tedy tam, kam patříte. Váš syn však nebude žít tak jako Vy - takový je nezvratný zákon vývoje. Otec byl šelmou a syn bude člověkem. Kolem pasu bude nosit měděné ozdoby a možná i kruh v nose, neboť se stane členem kmene divokých lidojedů. Mohl jsem Vás zabít, ale to by bylo málo. Kdybyste byl mrtev, byl byste ušetřen utrpení, které Vám přinese osud Vašeho syna. Budete-li však žít někde, odkud není úniku, budete mít dost času přemýšlet o hrůzách, které Váš syn prožívá. Je to jen díl odplaty za to, že jste se mi vždy stavěl do cesty. N.R.

P.S. Váš trest bude ještě umocněn tím, co stihne Vaši ženu - to již ponechám Vaší fantazii...

Ve chvíli, kdy Tarzan dočítal tyto řádky, zaslechl za sebou sotva znatelný zvuk, který obrátil jeho pozornost znovu ke skutečnosti. Jeho smysly ožily - náhle byl zase Tarzanem z rodu Opů. Otočil se, jsa šelmou připravenou k boji. Jeho tělo se zachvělo, hnáno pudem sebezáchovy - stál tvář v tvář obrovskému opičákovi, jenž se ho chystal napadnout. Dva roky uplynuly od chvíle, kdy opustil džungli, a za tu dobu pozbyl jen málo ze své síly, která ho učinila nepřemožitelným pánem divočiny. Přesto bojovat neozbrojený s dospělým opičím samcem bylo pro něho tvrdou zkouškou - něčím, co by byl v době, kdy ještě žil jako divoch, jen vítal. Nezbyvalo než utkat se se svým protivníkem zbraněmi, jimiž ho obdařila příroda.

Za zády útočníka se mezitím shromáždilo ještě několik těchto lidských prapředků. Tarzan z vlastní zkušenosti věděl, že celá smečka nezaútočí, neboť opi nechávali bojovat vždy jen nejsilnějšího z nich.

S temným zavrčením vrhl se opičák na Tarzana, avšak syn divočiny se mezi lidmi naučil nejednomu způsobu boje, jaký obyvatelům džungle není znám. Ještě před několika lety by se nepříteli postavil čelem, avšak nyní uskočil stranou, a když svého protivníka mjel, zasadil mu mohutný úder do břicha. Opičák zařval bolestí a vztekem a podklesl v kolenou. Sotva se znovu vzbudil, byl bílý nepřítel hned u něho a zasazoval mu ránu za ranou. Z anglického lorda jako by v tu chvíli padalo břímě civilizace a on byl opět šelmou, bojující o život s příslušníkem svého rodu. Byl Tarzanem, synem opice Kaly.

Jeho silné bílé zuby se zatínaly opičákovi do hrdla a pěsti byly jako parní buchar do nekrytého obličejce. Op jen bezmocně cenil zpěněné tesáky a zlověstně vrčel. Ostatní členové smečky utvořili kruh a se zaujetím sledovali zápas. Tu a tam vydali tlumený skřek, jako by chtěli svého druhu povzbudit. Pojednou umkli úžasem, když se silná bílá opice vyhoupla protivníkovi na hřbet, sevřela mu šíji a přitlačila ji k zemi, takže opičák řval bolestí, svíjeje se v porostu. Stejně jako kdysi Terkozovi nasadil Tarzan opičákovi chvat, proti němuž není obrany.

Náhle se ozvalo prasknutí, jako když se láme větev pod poryvem větru. Opičákova mohutná hlava klesla na zavalitou hrud' - skřeky a chrčení ustaly. Malá, přivřená očka přihlížejících opic tékala z bezvládného těla jejich druhá na bílou šelmu, stojící opodál. Proč se poražený nezvedá a nezabije svého soka? Vtom opice uviděly, jak vítěz položil nohu na krk poraženého a vydal divoký skřek opiho samce, který právě přemohl svého protivníka. Tehdy pochopily, že jejich vůdce je mrtev.

Džunglí se nesla ozvěna Tarzanova hlasu. Malé opičky v korunách stromů se přestaly škádlit. Křik pestrébarevných ptáků ve větvích ustal. Zdáli zazněla kvilivá odpověď leoparda a hromový řev lva.

Byl to opět Tarzan z rodu Opů, kdo nyní hleděl tázavě do tváří svých někdejších soukmenovců. Týž Tarzan, který pohodil hlavou, aby mu vlasy nepadaly do čela - starý zvyk z dob, kdy mu bujná kštice splývala na ramena a při zápase bránila ve výhledu.

Syn divočiny věděl, že kterýkoli ze samců, pokládající se za nového vůdce smečky, může kdykoli zaútočit. Mezi opy, které poznal, nebylo ničím neobvyklým, když se k nim přidal někdo cizí, přemohl nejsilnějšího z nich a stal se jeho nástupcem a pánem jeho samic. Kdyby teď smečku opustil, pustili by se její členové do boje o vládu mezi sebou.

Nestál však o to vzít na sebe břímě povinností, které postavení předáka obnášelo.

Jeden z mladších opů, urostlý samec s mohutnými svaly, se k němu počal povážlivě blížit. Z jeho tlamy vyzbrojené ostrými tesáky se ozývalo vyzývavé mručení. Tarzan stál bez hnutí a sledoval každý jeho pohyb. Kdyby byl ustoupil o jeden jediný krok, mohl očekávat okamžitý útok. A kdyby se vrhl vpřed, následovalo by totéž. Proto zůstal klidně stát. V takovém případě bývalo zvykem, že se vyzývatel přiblížil ke svému soupeři, divoce řval a cenil zuby. Pak počal kolem něho zvolna našlapovat v kruhu, jako by chtěl zaútočit zezadu.

A skutečně - stalo se, jak Tarzan předpokládal. Když zvíře začalo kolem něho kroužit, Tarzan se natáčel tak, aby mu

vždy viděl do tváře. Ačkoli mladý samec patrně nikdy nezápasil s vůdcem smečky, byl již dosti silný, aby tak brzy učinil. Byl to obr vysoký kolem sedmi stop, jehož zavalité tělo spočívalo na krátkých křivých nohou. Tlapami dosahoval téměř k zemi. Tesáky měl neobyčejně dlouhé a ostré. Podobně jako jeho soukmenovci lišil se několika znaky od opů, s nimiž Tarzan vyrůstal.

Zatímco výhružně vyhlížející samec nepřestával kolem svého soka kroužit, napadlo Tarzana, že by mohl zjistit, zda řeč, již se dorozumíval se svým kmenem, je srozumitelná také těmto opům.

"Kdo jsi," zeptal se, "že ohrožuješ Tarzana z rodu Opů?"

Zarostlá šelma ustala v kroužení, hledíc na Tarzana s úžasem.

"Jsem Akut," odpověděla. "Jsem Akut. Molak je mrtev. Já jsem teď náčelník. Odejdi, nebo tě zabiji."

"Viděl jsi, jak snadno jsem zabil Molaka? I tebe mohu zabít, budu-li chtít být vůdcem. Ale Tarzan z rodu Opů nechce být vůdcem Akutova kmene. Přeje si jen žít v této zemi. Budme přáteli. Tarzan z rodu Opů ti pomůže a ty pomůžeš jemu."

"Ty nemůžeš zabít Akuta," odpověděl op. "Nikdo není tak velký jako Akut. Kdybys nezabil Molaka, zabil by ho Akut, protože se rozhodl být vůdcem."

Místo odpovědi vrhl se Tarzan na obrovského opa, jehož pozornost na okamžik polevila. Rychlostí blesku ho uchopil za zápěstí, a dříve než se opičák zmohl na odpor, zkroutil mu tlapu a vyskočil mu na hřbet. Oba padli do porostu. V příštím okamžiku nasadil Tarzan svému protivníkovi týž chvat, kterým zlomil Molakovi vaz. A právě tak, jako kdysi Kerchakovi, chtěl dát nyní šanci zachránit si život i Akutovi, v němž si přál mít spojence.

"Kagoda?" zašeptal Akutův přemožitel. Byla to táž otázka, kterou položil Kerchakovi a která v jazyce Opů znamená: "Vzdáváš se?"

Akut si vzpomněl na zvuk, který předcházela Molakově smrti, a zachvěl se. Ale nechtěl se vzdát postavení vůdce smečky, a proto se znovu pustil do boje. Tlak na jeho šíji však vyvolával stále silnější bolest. Konečně se z jeho rtů vydralo souhlasné: "Kagoda."

Tarzan povolil sevření.

"Zůstal jsi náčelníkem," řekl Akutovi. "Tarzan jím nechce být. Bude-li ti někdo brát právo vůdce, Tarzan ti v boji s ním pomůže."

Akut se zvedl ze země. Potřásl svou velkou hlavou, cosi zamručel a pak se vydal za smečkou, vrhaje svými malými očima blesky po kolemstojících samcích, z nichž by ho kterýkoli mohl vyzvat na souboj. Žádný se toho však neodvážil. Místo toho před ním všichni ustoupili do uctivé vzdálenosti. Konečně celá tlupa zmizela v džungli.

Tarzan zůstal na pobřeží sám. Teprve nyní ucítil bolest, kterou mu působily rány, utržené v boji s Molakem. Život v pralese ho však naučil snášet tělesné útrapy zmužile a trpělivě, jako divoké šelmy. Uvědomil si, že ze všeho nejdříve si musí opatřit zbraň, neboť srážka s opy a vzdálený řev lva mu připomněly, že život v pralese je těžký a plný nebezpečí. Nebylo to však nic jiného, než pouhý návrat k někdejšímu způsobu života, kdy platilo: Nezabiješ-li, budeš zabit. Znovu bude pronásledován šelmami a potřebovat zbraň - ve dne i v noci.

Na pobřeží objevil rozeklané skalisko z pevného kamene. Po nekonečné námaze se mu podařilo odštípnout tenký úlomek, na jedné hraně ostrý. Čepel budoucího nože byla na světě! Poté se Tarzan vydal do pralesa, kde hledal tak dlouho, až našel vyvrácený strom s dostatečně tvrdým dřevem. Ulomil krátkou větev a na jednom konci ji zkosil do špičky. Pak vydílal na povrchu spadlého kmene malou kulatou jamku a vyplnil ji několika kousky suché kůry. Do důlku zasadil seříznutou větev, a usadiv se obkročmo na kmeni, počal ji prudce otáčet mezi dlaněmi. Konečně začal z jamky stoupat tenký sloupek dýmu a vzápětí se kůra vznítla. Tarzan přiložil otep suchých větví a oheň se mohutně rozhořel.

Do žhavého popela vložil čepel svého kamenného nože, a když se rozpálila do běla, vyjmul ji a zchladil ve vlhké trávě. Pak počal kamenný úlomek trpělivě brousit. Zanedlouho byl primitivní lovecký nůž hotov. Z větví polomu Tarzan zhotovil ohebný luk, rukojeť nože, kopí a dostatečnou zásobu šípů. Když skončil, vše pečlivě ukryl v koruně vysokého stromu na břehu říčky, kde zároveň zbudoval skrovný přístřešek, zakrytý palmovým listím.

Byla již tma a Tarzan pocítil silný hlad. Během pochůzky do pralesa zjistil, že nedaleko odtud proti proudu říčky je malé napajedlo, kam - jak bylo patrné z rozšlapaného bahna na obou březích - přicházela zvěř uhasit žízeň. A k tomuto místu nyní zamířil.

S mrštností opice šplhal korunami stromů. Nebýt zármutku, který svíral jeho srdce, byl by se cítil šťasten, že žije znovu svobodně jako v dobách svého dětství. Avšak i s touto ranou v rozervaném nitru rychle přivykl životu v džungli, který mu byl vždy bližší než civilizovaný svět, kde se po léta pohyboval ve společnosti bílých lidí.

Tiše se spustil do nižších větví lesního obra, které se skláněly nad stezku, a jeho bystrý zrak bloudil okolím, pátraje po kořisti. Sotva se pohodlněji usadil, složiv nohy pod sebe jako panter připravující se ke skoku, objevil se Bara, jelen, a zamířil k napajedlu. Nepřicházel však sám. Těsně za ním se plížil ještě někdo, koho jelen ani neviděl, ani nevěřil. Jeho pohyby však neušly pozornosti syna divočiny, pozorujícího dění pod sebou ze svého posedu na vysokých větvích. Tarzan dosud nevěděl, kdo je jelenovi na stopě, tušil však, že to musí být nějaká velká šelma, mající zřejmě tytéž úmysly jako on sám. Mohl to být lev či leopard Sheeta. Tarzan se obával, že přijde o kořist, nebude-li se Bara pohybovat rychleji. Ledva mu podobná myšlenka prolétla hlavou, Baru cosi vyplašilo, neboť se dal do šíleného běhu podél říčky přímo k Tarzanovi. Snad chtěl doběhnout k mělkému brodu a zachránit se útekem po opačném břehu. Necelých sto yardů za ním se objevil Numa, lev. Tarzan ho nyní viděl zcela zřetelně. Bara byl teď téměř na dosah. Stihne ho ulovit dřív, než se stane kořistí hladového Numa?

Neváhal a hbitě seskočil na hřbet prchajícího zvířete. Numa tu mohl být každým okamžikem. Chtěl-li se Tarzan onoho dne najíst, musel jednat rychle. Jakmile doskočil jelenovi na záda, uchopil ho za parohy a mocným trhnutím mu srazil vaz. Hodil si kořist přes plece a vyhoupl se do větví právě ve chvíli, kdy na místo dorazil Numa, běsný zlostí. Tarzan

hleděl s uspokojením do žlutavých očí šelmy, které ho probodávaly nenávisnými pohledy. Pak svým kamenným nožem vyřízl z jelenova boku šťavnaté sousto, a zatímco lev přecházel pod stromem sem a tam, dává hlasitě najevo svou nevoli, lord Greystoke naplnil vyhládlý žaludek tak, že by mu v té chvíli ani nejvybranější pokrm v některém z exkluzivních londýnských klubů nemohl chutnat lépe. Když bylo po hostině, uložil Tarzan zbytek kořisti na rozečkané větvi, a nedbaje Numy, dosud čekajícího na příležitost k pomstě, vrátil se do svého úkrytu. Spal až do pozdního rána, kdy slunce již stálo vysoko na obloze.

Sheeta

Několik příštích dnů věnoval Tarzan vylepšování svých zbraní a obchůzkám v džungli. Luk opatřil tětivou z jeleního střívka. Byl by dal přednost střevu z leoparda, avšak zatím neměl příležitost tuto velkou kočku ulovit. Upletl rovněž dlouhý provaz z trav - právě takový, jakým kdysi škorpil mrzutého Tublata a který se v jeho šikovných rukou postupně proměnil v dokonalou a účinnou zbraň. Zhotovil pochvu a rukojeť dýky a toulec na šíp. Z Barovy kůže slátal pás a nohavice. Poté se vydal do okolí, aby prozkoumal krajinu. Že to nebylo důvěrně známé západní pobřeží afrického kontinentu, dokazovala skutečnost, že slunce na východě vycházelo přímo z moře. Nebylo to však zřejmé ani jeho východní pobřeží, neboť Kincaid na své cestě nemohl proplout Středozemním mořem, Suezským kanálem a Rudým mořem, ani obeplout mys Dobré naděje.

Tarzan neměl zdání, kde je. Uvažoval, zda loď nezkřížila vody Atlantiku a nevyvrhla jej na divokém jihoamerickém pobřeží. To, že zde byl lev, však vyvracelo jeho domněnku.

Čím dál putoval osamělý džunglí, tím víc toužil po něčí společnosti a počal litovat, že se nepřidal k opům. Ačkoli si uvědomoval, že s nimi má již jen málo společného, byli přece jen lepšími společníky než samota.

Toulal se pralesem, sbíral ovoce a pod vyvrácenými kmeny hledal velké brouky, vůči kterým ani teď nepociťoval odpor. Urazil hodnou míli, když vtom ucítil pach Sheety, který vítr zavál až k jeho citlivému nosu. Leopard byl zvířetem, s nímž Tarzan toužil zápasit, neboť by se mu náramně hodila nejen jeho pevná střevo na tětívu, ale i kůže na toulec a ošacení. Kráčel-li dříve pralesem bezstarostně, byl teď ostražitý dvojnásob.

Rychle a tiše se kradl džunglí za divokou kočkou. Sotva jí byl na dosah, zjistil, že také leopard kohosi pronásleduje, a zároveň ucítil silný pach smečky velkých opic.

Leopard vyskočil na mohutný strom. Když se Tarzan přiblížil natolik, že byl od něho jen pár kroků, spatřil Akutův kmen, odpočívající na malé mýtině. Některé opice podřimovaly opěně o stromy, jiné převracely zetlelé úlomky kůry, hledající larvy a drobný hmyz. Nejblíže Sheetovi byl právě Akut.

Velká kočka ležela přikrčena na silné větvi, ukryta před opičákovými zraky hustým listovím, a trpělivě čekala na svou příležitost. Tarzan opatrně zaujal místo na stejném stromě, jen pár stop pod leopardem. V levé ruce svíral štíhlý kamenný nůž. Raději by byl použil smyčky, avšak labyrint větví kolem téměř vylučoval přesnost zásahu.

Akut se právě zatoulal pod strom, kde na něho číhala takřka jistá smrt. Sheeta pod sebe skrčil zadní tlapy a pak s divokým řevem skočil po opičím samci. V téže okamžiku se však vrhla ze stromu ještě jedna šelma a její výkřik přehlušil bojovou výzvu leopardovu. Když podešený Akut pohlédl vzhůru, spatřil leoparda a na jeho hřbetě bílou opici, která jej přemohla před pár dny u velké vody.

Tarzanovy zuby pronikly Sheetovou šíjí, zatímco pravá ruka mu svírala hrdlo a levá, ozbrojena nožem, zasahovala mocnými údery jeho slabiny. Akut na poslední chvíli uskočil stranou.

Se silným nárazem dopadla dvojice na zem. Sheeta řval a vztekle cenil tesáky. Bílá opice se však držela svého protivníka pevně. Její kamenný nůž vnikal nelitostně do leopardovy hladké srsti - znovu a znovu, stále hlouběji, až konečně obrovská šelma naposledy zařvala a poté navždy umkla. Syn divočiny zvedl hlavu, stoupl jednou nohou na její trup a vydal vítězný skřek. Akut a ostatní opi stáli opodál, zírajíce v úžasu na bezvládné tělo Sheety a ztepilou postavu toho, kdo ho zabil.

Tarzan konečně promluvil. Akutovi zachránil život záměrně, a protože dobře znal primitivní myšlení opic, věděl, že nyní musí vše náležitě vysvětlit, chce-li získat jejich přátelství.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," řekl, "mocný lovec a bojovník. U velké vody jsem daroval Akutovi život, i když jsem ho mohl zabít a stát se vůdcem kmene. Ted' jsem zachránil Akuta před Sheetou. Když bude Akut a jeho kmen v nebezpečí, ať zavolají Tarzana. Tak-hle..." a syn divočiny vyrazil skřek, jímž opi svolávají své druhy v případě, jsou-li ohroženi. Pak pokračoval: "A když uslyší, že na ně Tarzan volá, ať si vzpomenou, co udělal pro Akuta, a rychle přijdou. Stane se, jak říká Tarzan?"

"Huh," přisvědčil Akut a po něm jednohlasně i celá smečka. Jakmile stvrdili bílé opici své přátelství, rozešli se opi po své práci - a s nimi John Clayton, lord Greystoke. Akut se neustále držel v jeho blízkosti, sleduje ho svými malými vpadlými očky. A jednou udělal dokonce něco, co Tarzan za celá léta mezi opy dosud neviděl - našel obzvlášť tučné sousto a podal je svému bílému soukmenovci.

Za lovu míhalo se hladké tělo syna divočiny mezi zarostlými postavami jeho opičích druhů. Často se v běhu s někým srazil, avšak opi si na něho již zvykli a považovali ho za jednoho z nich. Ocítl-li se v blízkosti samice s mláďetem, cenila na něho tesáky a zlostně mručela. Občas se na něho osopil i některý mladý samec, vyrušil-li ho Tarzan při jídle. Avšak ani tehdy to nebyly projevy nepřátelství.

Tarzan se s těmito divokými prapředky primitivního člověka cítil dobře. Když na něho některá z opičích matek zavřela, raději uskočil z dosahu jejích tlap. Tak tomu bylo mezi opy vždy, propadl-li kterýkoli z nich záchvatu vzteku. Na mladé samce vrčel a cenil zuby stejně výhrůžně, jako to dělali oni. Snadno a rychle se přizpůsobil staronovému způsobu života, jako by nikdy předtím nežil s lidskými bytostmi. Celé týdny se toulal džunglí se svými novými přáteli. Toužil po

společnosti a zároveň chtěl, aby se jim vryl co nehlouběji do paměti, která u nich nemívá příliš dlouhého trvání. Z vlastní zkušenosti věděl, že nemůže být na škodu získat tyto silné a bojovné šelmy na svou stranu. Když se přesvědčil, že se mu to podařilo, rozhodl se vydat znovu po stopách civilizace.

Jednoho časného rána vyrazil a putoval džunglí až do setmění. Když na druhý den vyšlo slunce, zjistil, že je má po pravé ruce. Usoudil tedy, že pobřeží se vine směrem na západ. Znovu se vydal na cestu, klíčkuje mezi větvemi stromů jako veverka. Té noci slunce zapadlo přímo za mořem proti pevnině. Zdálo se, že Tarzanova obava se naplnila - Rokov ho vysadil na pustém ostrově! Kdyby to tak věděl dříve! Mohl tušit, že od Rusa se stěží lze dočkat něčeho dobrého - co je však horšího než život na liduprázdné pídi země, obklopené ze všech stran mořem?

Rokov nepochybně zamířil znovu na pevninu, kde mohl vydat malého Jacka pralesním divochům, kteří - jak vyhrožoval ve svém dopise - ho měli převychovat na jednoho z nich. Tarzan se zachvěl, když si pomyslí, co vše jeho syna čeká. Měl sám dost zkušeností s černochoy, aby věděl, že jejich život není ničím jiným než nekonečným strádáním, strachem a utrpením. A pak - drsné způsoby by mu mohly navždy uzavřít cestu do lidské společnosti! Divoch! Kanibal! Ta představa byla strašná. Do špičky spilované zuby, proříznutý nos a divoce pomalovaný obličej!

Tarzan povzdychl. Kdyby tak dostal Rokova do rukou! A Jane? Jaká muka strachu a nejistoty musí zakoušet! Cítil, že jeho situace není ani zdaleka tak beznadějná jako její - on alespoň ví, že jedna z milovaných bytostí je v bezpečí, zatímco ona nemá o osudu svého manžela a syna ani tušení! Snad bylo v tu chvíli dobře, že Tarzan neznal celou pravdu, která by jen dodala jeho utrpení.

Ubíraje se zvolna džunglí, pohřížen do pochmurných myšlenek, zaslechl náhle podivný skřípot, který si nedovedl vysvětlit. Opatrně se plížil směrem, odkud zvuk vycházel, až konečně dorazil k místu, kde pod vyvráceným stromem ležel velký leopard. Když se přiblížil až k němu, leopard se otočil a vycenil tesáky úsilím vyprostit se. Jedna z mohutných větví však spočívala celou svou vahou na jeho plecích a několik menších, pod nimiž byly uvězněny tlapy, mu bránilo v sebemenším pohybu.

Tarzan se zastavil opodál, vyňal z toulce šíp a napjal tětivu. Zamířil na šelmu, aby ukončil její trápení, které by neskončilo jinak než smrtí hladu. Náhle jej však cosi napadlo. Proč brát bezmocné šelmě život a svobodu, když by jí mohl obojí vrátit? Zdálo se, že leopard neutrpěl žádnou zlomeninu, neboť ve snaze vydrápat se na svobodu pohyboval všemi čtyřmi tlapami.

Tarzan zasunul šíp zpátky do toulce, hodil si luk přes rameno a popošel k uvězněnému zvířeti. Z jeho rtů zazněl konejšivý zvuk, podobný předení koček, jsou-li nasyceny a spokojeny. Bylo to to jediné, co mu z řeči leopardů zůstalo v paměti. Sheeta přestal vrčet a pozorně Tarzana sledoval. Chtěl-li nadzvednout kmen, musel se Tarzan přiblížit až k němu. Hrozilo nebezpečí, že jakmile se leopard octne na svobodě, vrhne se na svého zachránce. Tarzan se však nebál. Bez otálení se prodral spleť větví až k leopardovi, opakuje pokus zvíře uklidnit. Velká kočka k němu otočila hlavu. Vycenila tesáky, avšak spíše k obraně než k útoku. Tarzan podepřel strom. Měl teď k Sheetovi tak blízko, že se bosou nohou lehce otřel o jeho sametovou srst. Napjal svaly a mohutný kmen, vroubený hustými větvemi, se počal pomalu zvedat. Sheeta vycítil, že tíha nad ním povoluje, a bleskurychle vyklouzl zpod stromu. V tu chvíli nechal Tarzan kmen padnout znovu na zem.

Obě šelmy si nyní hleděly do očí. Syn divočiny se usmál, neboť nasadil život, aby zachránil svého pralesního druha - ten se však na něho nyní mohl kdykoli vrhnout. Ale Sheeta to neudělal. Místo toho se zastavil a sledoval Tarzana, prodírajícího se větvemi. Když se Tarzan konečně vydrápal ven, byl Sheetovi na dosah. Velká kočka ustoupila stranou a Tarzan ji minul, nejsa dál než stopu. Následovala ho jako věrný pes svého pána.

Dlouho si Tarzan lámal hlavu, zda ho šelma doprovází z přátelství, či toliko proto, aby ho napadla, sotva pocítí hlad. Konečně pochopil, že důvodem jejího počínání je vděčnost.

Cestou Tarzan zvěřil jelena a vyhoupl se do větví. Jakmile zatáhl smrtící smyčku kolem jeho šíje, zavolal Sheetu - tímtež zvukem, jen o poznání hlasitějším, jaký slýchal u leopardů svolávajících se k lovu. V porostu se ozval praskot a vzápětí se odtud vynořilo štíhlé zvířecí tělo. Když uviděl Baru a ucítil pach krve, Sheeta zařval a o chvíli později si již obě šelmy pochutnávaly na jelením mase.

Po řadu dní putovala tato podivná dvojice společně džunglí. Když jeden něco ulovil, zavolal druhého, a tak se vždy dosyta najedli. Jednoho dne právě pojídali maso z divokého kance, kterého ulovil Sheeta, a nablízku se vysokou travou dral Numa, lev. S hrozivým řevem náhle vyskočil, aby oba hodovníky připravil o kořist. Sheeta zmizel v nedaleké houštině a Tarzan vyšplhal do větví nejbližšího stromu. Jsa v bezpečí, sňal z ramene smyčku a mrštil jí po lvu, skloněném nad tělem mrtvého divočáka. Druhý konec provazu uvázal na silné větvi a pak zavolal na Sheetu, přičemž vytahoval zmítající se šelmu zvolna nahoru. Když se Sheeta objevil, Tarzan seskočil na zem a svým dlouhým ostrým nožem napadl lva z jedné strany, zatímco jaguár zaútočil z druhé. Dříve než se král zvířat stačil vzpamatovat a přervat smyčku, v níž vězel několik stop nad zemí, byl roztrhán Sheetovými drápy a ubodán Tarzanovým nožem. Vzápětí nesl se pralesem divoký křik opího samce a leoparda na znamení vítězství.

Sotva jeho poslední zvuky odnesla ozvěna, zastavila se skupina pestře pomalovaných válečníků, vlekloucích podél pobřeží svou válečnou kanoi, a naslouchajíc podivnému zvuku, vytřeštěně zírala do džungle.

Mugambi

Cestou do vnitrozemí a podél pobřeží nabyt Tarzan přesvědčení, že je jedinou lidskou bytostí na ostrově. Po člověku nenašel nikde ani stopy. Protože však v těchto končinách bují vegetace tak rychle, že dokáže zahladit jakékoli pozůstatky po lidské civilizaci, mohl se mýlit.

Den po zabíjení Numa setkali se Tarzan a Sheeta s kmenem Akutovým. Jakmile spatřili leoparda, dali se opi na útěk, avšak

Tarzan je přivolal zpátky. Napadlo ho, že by mohl tyto odvčké nepřátele smířit. Vítal sebemenší příležitost, jak čímkoli zaplašit bezútešné myšlenky. Vysvětlit svůj záměr opům nebylo tak těžké, i když jejich omezený slovník toho mnoho nenabízěl. Nadlidským úkolem se však zdálo přesvědčit Sheetu, že by neměl lovit někoho, koho lovil od nepaměti. Přesto se o to Tarzan pokusil. K jeho neúčinnějším výchovným prostředkům patřil dlouhý a pevný obušek, jímž dával leopardovi ponaučení, jakmile se chtěl některého z opů zmocnit. Že mu přitom velká kočka neublížila, bylo pravým zázrakem. Když se po něm párkrát ohnala, dostala ránu do čenichu a bojovnost ji rázem přešla. Ať tak či onak po několika dnech procházeli člověk, velké opice a leopard svou divokou domovinou bok po boku, lovice společně a dělíce se o kořist. Bylo to podivné společenství, v němž nikdo nebudil takový respekt jako vysoká bílá šelma s hladkou kůží, jež bývala ještě před několika měsíci pravidelným hostem nejednoho z vyhlášených londýnských salónů.

Čas od času se smečka rozdělila a každý se věnoval sám sobě. Při jedné takové příležitosti se Tarzan vydal korunami stromů k pobřeží. Ulehl na horkém slunci do písku a netušil, že z malého pahorku nad útesem ho sleduje pár bystrých očí. Patřil černému bojovníku, který hleděl s úžasem na bílého divocha, vyhřívajícího se v žáru tropického slunce. Černoch se otočil a pokynul komusi za sebou. V příští chvíli se počet pozorujících zmnohonásobil. Celá horda divoce pomalovaných válečníků se rozložila po pahorku.

Otočen na bok, Tarzan neviděl, jak se blíží vysokou travou k písčitému pobřeží, kde odpočíval. Divoši byli urostlí chlapíci. Jejich zlověstné vzezření umocňovaly podivné účesy, bohatě pomalované tváře a bezpočet ozdob z kovu a per. Když dorazili na kraj pahorku, přikrčili se a počali se plížit k nic netušícímu bílému muži, svírající v ebenových pěstích těžké válečné kyje.

Tarzan, zahloubán do ponurých myšlenek, otupujících jeho bystré smysly, zpozoroval divochy teprve ve chvíli, kdy byli již téměř u něho. Byl však dostatečně rychlý. Prudce se otočil, vyskočil na nohy a připravil se k boji. V tu chvíli se na něho válečníci vrhli se zdviženými palicemi a pronikavým jekotem. Hned první však byl sražen Tarzanovou holí k zemi. Štíhlý obr se ocitl v jejich středu a rozdával kolem sebe rány s takovou silou, že v řadách černochů propukla panika. Na okamžik se rozutekli, aby se vzápětí shromáždili opodál, jako by se chtěli poradit, co podniknout. Tarzan stál se založenými rukama a mlčky je pozoroval.

Konečně znovu zaútočili, třímajíce tentokrát v rukou štíhlá kopí. Vytvořili těsný půlkruh, který se s každým jejich krokem více uzavíral. Tarzan viděl, že má jen nepatrnou naději vyvážnout dřív, než bude zasypán přívalem oštěpů. Chtěl-li se však zachránit, cesta ke svobodě nevedla jinudy, než právě jejich středem. Jeho situace byla vskutku svízelná - vtom ho však cosi napadlo a musel se tomu v duchu zasmát. Divoši byli dosud daleko a postupovali - jak bylo jejich zvykem - pomalu, zato však s náležitým lomozem a křikem, tlukouce bosými chodidly o zem, jako by tančili jakýsi rituální tanec.

Tarzan vydal několik divokých kvílivých skřeků. Černoši se zastavili a dívali se tázavě jeden na druhého, neboť nic podobného dosud neslyšeli. Nebyli by do té chvíle uvěřili, že lidské hrdlo je něčeho takového schopno. Váhali však jen na okamžik, shlukli se do houfu a vyrazili do útoku.

Náhle se z pralesa ozval mohutný praskot, který je přinutil znovu zastavit. Když se otočili směrem, odkud zvuky vycházely, naskytl se jejich užaslým zrakům pohled, z něhož by tuhla krev v žilách i statečnějším mužům, než byli tito Wagambiové. Spletitou vegetací pralesního pobřeží se blížil obrovský leopard, blýskaje očima a rozevíraje tlamu. Za ním kvapila smečka veleopů, kmitajících krátkými nohama a odrážejících se dlouhými tlapami od země. Mohutné trupy se v běhu těžce kymácely ze strany na stranu. Tarzanovy šelmy přicházely svému pánu na pomoc!

Dříve než se Wagambiové probrali z překvapení, zaútočili Tarzan a jeho družina každý z jednoho křídla. Nadarmo vrhali divoši své oštěpy, nadarmo mávali svými kyji! Sheetovy smrtící tesáky a ostré drápy rvaly z nich kůži zažíva. Ani Akutovi nebylo radno dostat se do spárů! Tarzan byl hned tu, hned tam a způsoboval svým dlouhým nožem v řadách Wagambiů pravou pohromu.

Černoši se dali na bezhlavý útěk, aby zachránili alespoň holé životy. Uniknout se však podařilo jen jedinému z nich.

Tím mužem byl Mugambi, náčelník Wagambiů. Tarzan jej zahlédl, jak mizí v hustém porostu na vrcholku hřebene.

Zanechav své druhy, aby každý naložil s kořistí po svém, pustil se po stopě jediného, kdo vyvázl z krvavé řeže.

Černoch se řítí dlouhými skoky k válečné kanoi, která stála na břehu, omývána vlnami přílivu.

Tiše, jako by byl vlastním stínem, hnál se Tarzan za uprchlíkem, vyděšeným k smrti. Při pohledu na loď mu bleskla hlavou myšlenka - jestliže divoši připluli v kanoi na ostrov z pevniny, proč by on nemohl odplout stejným způsobem odtud? Má-li jejich země spojení s ostrovem, má je i s civilizovaným světem!

Těžká ruka dopadla na rameno prchajícího Mugambiho, který neměl ani tušení, že je pronásledován. Když se otočil, aby se postavil svému protivníkovi, obrovské paže jej uchopily za zápěstí a vzápětí byl mrštěn o zem, aniž se zmohl k jakémukoli odporu.

Tarzan oslovil ležícího bojovníka v jazyce Západního pobřeží:

"Kdo jsi?"

"Mugambi, náčelník Wagambiů," odpověděl černoch.

"Ušetřím tvůj život," řekl Tarzan, "když mi pomůžeš z ostrova. Co odpovíš?"

"Pomohu ti," souhlasil Mugambi. "Ale teď, když jsi pobil všechny mé bojovníky, nevím, jak se dostaneme přes velkou vodu. Budeme potřebovat někoho, kdo vládne pádlem."

Tarzan dovolil Mugambimu vstát. Černoch byl vysoké, urostlé postavy, úctyhodný protějšek bílého muže, jemuž stál nyní tvář v tvář.

"Pojď," řekl syn divočiny a vykročil zpátečním směrem.

Mugambi poodstoupil.

"Zabijí nás!" namítl.

"Myslím, že ne," uklidnil ho Tarzan. "Jsou to moji přátelé."

Černoch dosud váhal, obávaje se o život. Tarzan mu však pokynul, aby ho následoval.

Po chvíli se vynořili z džungle a ocitli se přímo na jevišti hrůzného divadla. Sotva šelmy spatřily oba muže, začaly zlověstně mručet, avšak Tarzan vstoupil klidně do jejich středu a vlekl třesoucího se černocha za sebou. A právě tak, jako spřátelil opy s leopardem, vyzval svou družinu, aby mezi sebe přijala Mugambího. Sheeta nebyl schopen pochopit, proč by měl ušetřit právě tohoto nepřítele, bylo-li mu dovoleno s ostatními bojovat. Avšak protože byl právě v té chvíli nasycen, jen se kolem divocha plížil, mručel a blýskal očima.

Mugambí se držel Tarzana, který se nemohl ubránit úsměvu nad jeho strachem. Uchopil velkou kočku za hřbet, přitáhl ji až k Mugambimu, a vždy když na něho zavrčela, stiskl jí vši silou čenich.

Při pohledu na muže, který holýma rukama krotil jednu z nejdivočejších šelem pralesa, nevycházel Mugambí z údivu. Sheeta byl brzy natolik poučen o vůli svého pána, že záhy přestal Mugambimu věnovat pozornost. Konečně se černoch mohl v nové společnosti cítit zcela bezpečně. Strachu se však úplně nezabýval. Očima neustále úzkostně těkal z místa na místo, takže z nich chvílemi nebylo vidět víc než jen zarudlé bělmo.

* * *

Tarzan, Mugambí, Sheeta a Akut vystopovali u brodu jelena. Když dal syn divočiny znamení, všichni se vyřítili na nešťastnou oběť. Zdálo se, že k smrti vyplašené zvíře zemřelo ještě dříve, než se ho vůbec kdokoli z nich stačil dotknout. Mugambí rozdělal oheň a dal se do pečení svého dílu. Tarzan, Akut a Sheeta trhali syrové maso svými ostrými zuby a hrozivě na sebe vrčeli, ocitli-li se některý z nich v blízkosti sousedova sousta. Že zvyky bílého muže byly nejednou chování šelmy bližší než způsoby černého bojovníka, nebylo ničím nepochopitelným. Mugambí dosud nikdy neokusil syrové maso, zatímco Tarzan se jím živil bezmála dvacet let. Bylo tomu tak nejen ze zvyku, ale také proto, že mu tak nejlépe chutnalo. Vařit je pro něho znamenalo připravit maso o vše, co na něm bylo dobré. Se stejnou chutí pojídal i malé hlodavce a rozličné ponravky, na které civilizovaní lidé pohlížejí s odporem. Kdo však je na ně zvyklý od dětství, má je za lahůdku.

Chuti mohou být velmi rozmanité! Je známo, že kolem Rudolphova jezera žije kmen, který - narozdíl od svých sousedů - nepozře maso ovčí či jiného dobytka. A nedaleko žije jiný, živící se téměř výhradně oslím masem, jež je všem ostatním odporné. Lze říci, že chuť plžů, žabích stehýnek či ústřic je lahodná, zatímco maso larev a brouků se nedá pozřít? Je snad ústřice se všemi svými vnitřnostmi lepší než syrové maso právě uloveného jelena?

* * *

Několik příštích dnů věnoval Tarzan výrobě plachty z tenké stromové kůry. Chtěl ji připevnit ke kanoi, neboť pochyboval, že naučí opy zacházet s pádly. Kolik dalo práce, jen aby do lodi vůbec nasedli! Během projížďek kolem útesu, kde byla mořská hladina nejklidnější, dával Tarzan opům pádla do rukou a oni se pokoušeli svého pána a jeho černého přítele napodobit. Bylo však pro ně přetěžkým úkolem soustředit se náležitě na to, co dělají. Tarzan pochopil, že bude třeba několika týdnů trpělivé průpravy, než dokáží s pádly obstojně zacházet - podaří-li se to vůbec... A přece byla mezi nimi výjimka! Byl to Akut. Od samého počátku projevoval o tuto novou činnost živý zájem a brzy se ukázalo, že je nadán o poznání vyšší inteligencí než jeho soukmenovci. Zdálo se, že pochopil, proč a nač se pádlo používá, a jakmile to Tarzan zjistil, věnoval nemálo úsilí, aby je Akut ovládal co možná nejlépe.

Od Mugambího se Tarzan dověděl, že mezi pevninou a ostrovem je jen úzký pás moře. Wagambiové se tehdy pustili zřejmě příliš daleko, a když je silný vítr zanesl od břehu, ztratili svou zemi z dohledu. Pádlovali celou noc v domnění, že se blíží k domovu. Za úsvitu zahlédli pevninu, a domnívajíce se, že je to území Wagambí, propukli v radostný jásot. Mugambí ani teď nevěřil, že jde o ostrov. Nezbyvalo než ho o tom přesvědčit.

S krajní nedůvěrou sledoval černý náčelník napínání plachty, neboť nikdy předtím nic podobného neviděl. Jeho území leželo hluboko ve vnitrozemí při řece Ugambí a při oné nešťastné plavbě se dostal na moře vůbec poprvé. Tarzan naopak věřil, že pomocí příznivého západního větru se mu podaří dovést malé plavidlo k pevnině. V každém případě dával přednost nejistotě na moři před jistotou na pustém ostrově, ležícím zřejmě stranou lodních cest.

A tak sotva zavlá očekávaný vítr, nastoupil Tarzan na palubu kanoe a spolu s ním snad nejpodivnější posádka, jaká kdy brázdila vody oceánu: Mugambí, Akut, Sheeta a několik statných opičích samců.

Podivná posádka

Válečná kanoe se svými pozoruhodnými pasažéry mířila zvolna k úžině mezi útesy, kde se otevírala cesta na širé moře. Tarzan, Mugambí a Akut pádlovali, neboť pobřeží dosud bránilo větru opřít se silněji do plachty. Sheeta se choulil na přídi u Tarzanových nohou, kam ho jeho pán přivolal - usoudil totiž, že bude přece jen lépe držet divokou šelmu v uctivé vzdálenosti od ostatní posádky. Sheetovi stačilo, aby ho kdokoli sebeméně vydráždil, a už se mu sápal po hrdle. U kormidla seděl Mugambí a před ním v podřepu Akut. Mezi nimi a Tarzanem se uvelebilo dvanáct veleopů, bloudících očima střídavě po vodní hladině a vzdalujícím se pobřeží.

Vše šlo dobře do chvíle, kdy kanoe projela kolem útesů. Tehdy se do plachty zabořil ostrý vítr a plavidlo vyrazilo vpřed, narážejíc na stále větší vlny. Sotva se kanoe počala kymáčet, opi propadli panice. Nejprve strnuli a pak začali mručet a kvílet. Jen s námahou je Akut udržel v klidu. Když však spolu s poryvem větru narazila do boku lodi mohutná vlna, zmocnil se jich nesmírný strach. V tu chvíli byli na nohou a div že nepřevrhli kanoi. Naštěstí je Tarzan s Akutem včas usadili. Konečně byl zjednán pořádek a opi počali zvolna přivykat podivným rozměrům plavidla.

Cesta teď ubíhala poměrně klidně. Vítr neustával, a tak po několika hodinách plavby se na obzoru objevily tmavé skvrny pobřeží. První je spatřil Tarzan, sedící na přídi. Bylo však již dosti šero, aby bylo možno rozeznat, zda jde o ústí řeky Ugambí, proto Tarzan zamířil rovnou k nejbližší pevnině, aby tu se svými přáteli přenocoval. Kanoe najela na písčinu a naklonila se na bok. Cestující vypadli jeden po druhém do vody a drápali se ke břehu. Vlny přílivu jimi prudce zmítaly sem a tam, až konečně dosáhli pevného břehu. Jejich plavidlo bylo však unášeno na širé moře.

Zbytek noci strávili opi přitisknutí jeden k druhému, aby čelili chladu. K ránu rozdělal Mugambi oheň, u něhož se konečně všichni zahřáli. Tarzan a Sheeta, jimž pralesní chlad nijak nevadil, se vydali na lov, aby zahnali hlad.

Bok po boku kráčeli spolu džunglí. Po chvíli Tarzan zavěšil buvola, který klímal v hustém porostu nedaleko říčky. Oba lovci se k němu tiše plížili, Sheeta z jedné strany a Tarzan z druhé. Protože spolu nelovili poprvé, každý věděl, co má dělat. Dorozumívali se jen tichým zvukem, podobným předení kočky.

Chvilí zůstali tiše ležet poblíž. Na Tarzanovo znamení skočil Sheeta buvolovi na hřbet a zaryl své mocné tesáky do jeho hrdla. Býk bolestně zabučel a postavil se na všechny čtyři. V témže okamžiku se proti němu vyřítil Tarzan s kamenným nožem. Chopil se husté hřívy a buvol vyrazil houštím. Sheeta se pevně držel zvířeti na hřbetě, zakusuje se do něho stále hlouběji. Řvoucí býk vlekl obě šelmy ještě několik desítek yardů. Pak naposledy zabučel a klesl bezvládně k zemi. Tarzan i Sheeta se okamžitě pustili do jídla. Když naplnili vyhládlé žaludky, schoulili se v trávě a Tarzan položil hlavu na Sheetův sametový bok.

Jakmile se rozednilo, probudili se a znovu pojedli. Pak se vydali zpátky k pobřeží, aby sem zavedli zbytek tlupy. Zvíře bylo ve chvíli snědno a opi se rozložili v trávě, aby si odpočinuli. Tarzan s Mugambim se vydali hledat řeku Ugambi. Urazili sotva několik yardů a před sebou uviděli široké říční koryto. Černoch okamžitě poznal řeku, jejímž ústím se onoho osudného dne dostali až k moři. Šli nyní po proudu a zjistili, že řeka se vlévá do zálivu, vzdáleného necelou míli od místa, kde předešlého večera přistáli se svou kanoí. Tarzan byl velmi potěšen, neboť tušil, že podél řeky by mohl narazit na domorodé osady, kde by se mohl dovědět něco o Rokovovi a snad i o svém synovi. Nepochyboval o tom, že Rus se hleděl dítěte co nejrychleji zbavit.

Společně se dali do hledání ztracené kanoie. Konečně ji našli a po chvíli již pádlovali podél břehu k ústí Ugambi. Nebylo to vůbec snadné, neboť řeka měla v těchto místech neobyčejnou sílu. Přesto ještě do setmění dorazili na místo, které ráno opustili. Přivázali plavidlo k silné větvi a vydali se do džungle. Nedaleko houštiny, kde skolili buvola, našli opy, sbírající ovoce. Po Sheetovi však jako by se zem slehla. Nevrátil se ani v noci a Tarzan začínal věřit tomu, že se vydal hledat své leopardí druhy.

Příštího dne časně ráno dovedl Tarzan svou družinu k řece a cestou vydával pronikavé skřeky. Konečně se odkudsi z pralesa ozvala odpověď a zanedlouho poté se objevil Sheeta, spěchající přímo k nim. Když doběhl, nahrbil hřbet a počal spokojeně přist jako kočka, otíraje se boky o Tarzana.

Konečně mohla celá družina nasednout do lodi. Chyběli jen dva samci z Akutovy smečky. Ačkoli je jejich vůdce spolu s Tarzanem svolávali snad hodinu, jejich snaha byla marná. Protože právě tito dva opi projevovali nejmenší ochotu doprovázet ostatní na cestě z ostrova, Tarzan usoudil, že zmizeli záměrně.

Krátce po poledni výprava přirazila ke břehu, aby sehnala něco k snědku. Z hustého křoví ji pozoroval malý vyzábělý divoch. Dříve než ho mohl kdokoli zahlédnout, zmizel na cestě u řeky stejně tiše, jak se objevil. Vzrušen tím, co viděl, uháněl jako jelen stezkou k vesnici, vzdálené jen pár mil od loviště Tarzanovy družiny.

"Přichází další bílý muž," volal na náčelníka, který seděl v podřepu před vchodem do své kruhové chýše, "a s ním mnoho bojovníků. Přijíždějí na velké lodi, aby vraždili a loupili jako ten s černými vousy."

Náčelník Kaviri vyskočil na nohy. Nebylo to tak dávno, co přišel do styku s bílými lidmi - a od té doby bilo jeho divoké srdce zklamáním a nenávistí. Jako na povel rozezněly se vesnicí válečné bubny, svolávající lovce z pralesa i rolníky z polí. Bylo spuštěno sedm kanoí a obsazeno bojovníky. Nad jejich hlavami čněly výhružně vztyčené dlouhé oštěpy. Konečně bubnování ustalo, neboť Kaviri byl zkušený válečník a nechtěl zbytečně poutat pozornost. Zamýšlel pustit se po vodě vstříc lodi bílého muže a napadnout ji, dřív než cizincova puška stačí promluvit. Jeho kanoie plula v čele konvoje. Jen projela ostrým záhybem, hnána proudem, spatřili divoši své protivníky.

Obě lodi byly nyní tak blízko sebe, že Kaviri stačil jen letmo zahlédnout bělochovu tvář. V příštím okamžiku se plavidla srazila. Černoši se zvedli, a řvouce jako pominutí, mávali dlouhými oštěpy vstříc nepříteli. Jakmile Kaviri zjistil, kdo tvoří posádku protější kanoie, dal by v tu chvíli všechny své korály a kovové ozdoby za to, kdyby odtud mohl být co nejdále.

Lodi se sotva dotkly, když se Akutovi opi vyřítili na své protivníky a mocnými tlapami jim počali rvát oštěpy z rukou. Černoši byli zachvácení hrůzou, leč nezbývalo než bojovat. Mezitím dorazily na místo zbylé kanoie. Divoši byli posedlí bojem, neboť se domnívali, že nepřítelem jsou běloši a jejich černí nosiči. Obklíčili Tarzanovu lodici, avšak když poznali, koho má na palubě, obrátili se a začali zběsile pádlovat proti proudu.

Jedna z kanoí se přiblížila k Tarzanovu plavidlu, dříve než si její posádka uvědomila, že proti ní nestojí lidé, ale sami spřízněnci ďábla. Lodi do sebe najely a Tarzan pokynul Sheetovi a Akutovi. Než divoši stačili odrazit, skočil do jejich kanoie z jedné strany obrovský leopard a z druhé statný veleop. Sheeta působil svými mohutnými spáry a dlouhými ostrými tesáky mezi divochy strašnou spoušť. Akut své protivníky zvedal a házel do řeky.

Náčelník Kaviri byl natolik záměstán sám sebou, že svým druhům nemohl nijak pomoci. Bílý obr mu vyrval kopí z ruky, jako by bral novorozeněti hračku. Kaviri bojoval srdnatě, neboť nechtěl svou kůži prodat lacino, avšak všechno úsilí bylo proti síle a mrštnosti bílého démona marné. Cizinec jej uchopil za hrdlo a vtiskl na dno kanoie. S Kavirim se vše zatočilo - předměty kolem počaly splývat a před očima se mu rozestřela mlha. Pocítil palčivou bolest v prsou a vzápětí ztratil vědomí.

Když otevřel oči, ke svému překvapení zjistil, že dosud leží na dně své kanoie. Po jeho boku seděl leopard a bedlivě střežil každý jeho pohyb. Kaviri se zachvěl a znovu zavřel oči, očekávaje, že šelma se na něho v příští chvíli vrhne a ukončí jeho muka. Když se však nic nedělo, znovu zvedl víčka. Vedle leoparda klečel bílý obr a usilovně pádloval. Po obou stranách lodi uviděl Kaviri několik svých bojovníků. Také oni měli v rukou místo kopí pádla. Na zádi se tísnil zbytek veleopů.

Jakmile Tarzan zjistil, že se náčelník konečně probral, oslovil jej.

"Tvoji lidé mi řekli, že jsi jejich náčelník a tvé jméno je Kaviri," řekl.

"Ano," odpověděl černoch.

"Proč jsi mě napadl? Přišel jsem v míru," ptal se Tarzan.

"Jiný bílý muž přišel také v míru," odpověděl Kaviri, "a když jsme mu podali darem kasavu a mléko, začal do nás střílet a množství mých lidí pobil. Než odešel, sebral mnoho dobytka, mladých mužů i žen."

"Nejsem jako onen muž," řekl Tarzan. "Nebyl bych ublížil nikomu, kdybys mě nepřepadl. Řekni mi, jak ten bílý muž vypadal? Hledám někoho, kdo mi ublížil. Možná, že je to právě on."

"Byl to muž se zlým obličejem, zarostlý černým plnovousem."

"Neměl s sebou malé bílé děcko?" zeptal se Tarzan a srdce se mu rozbušilo očekáváním, co náčelník odpoví.

"Ne, bwana," odpověděl Kaviri. "Bílé dítě s nim nebylo. Bylo s jinými lidmi."

"S jinými lidmi?" zvolal Tarzan. "Jakými jinými lidmi?"

"Lidmi, které bílý muž pronásledoval. S jiným bílým mužem, ženou a šesti nosiči. Šli proti proudu řeky, tři dny cesty napřed. Myslím, že před ním prchali."

Bílý muž, žena a dítě? Tarzan byl zmaten. Dítětem mohl být malý Jack. Kdo však byli onen muž a ona žena? Bylo možné, že by se někdo z Rokovových lidí postavil proti němu a dítě mu unesl? Pokud ano, pak se budou chtít jistě vrátit do civilizovaného světa a tady buď žádat výkupné, nebo dítě podržet jako rukojmí. Rokovovi se však podařilo zahnat je hluboko do vnitrozemí a možná že je již dostihl. Mohli také padnout do rukou kanibalům.

Zatímco Tarzan rozmlouval s Kavirím, plula kanoe proti proudu k náčelníkově osadě. Kaviriho válečníci seděli u pádel ve všech třech lodích, vrhající ustrašené pohledy na své divoké spolucestující. Ačkoli tři Akutovi samci byli při potyčce zabiti, zbylo na palubě ještě osm dospělých opů, leopard Sheeta a Mugambi. V podobné společnosti divoši dosud nikdy nebyli a není divu, že se báli o život. A vskutku - Tarzan, Mugambi i Akut měli co dělat, aby udrželi rozmrzelé šelmy v uctivé vzdálenosti od černochů, jejichž strach je jen dráždil.

V Kaviriho vesnici se Tarzan zdržel jen krátce, dokud jeho družina nenabyla nových sil, a poté požádal náčelníka o výpomoc několika mužů, kteří měli zůstat u pádel. Kaviri ochotně přislíbil splnit, oč Tarzan žádá, jen aby se jeho podivných společníků co nejdříve zbavil. Záhy však zjistil, že dát slib je snazší než ho splnit. Sotva se jeho bojovníci dověděli, co s nimi zamýšlí, rozutekli se do džungle. Kaviri nebyl s to sehnat potřebný počet mužů. Jakmile vyslovil Tarzanovo jméno, mnoho jich v osadě nezůstalo.

Tarzan se nemohl ubránit smíchu.

"Nezdá se, že by příliš toužili po tom nás doprovázet," řekl. "Jen tu zůstaň, Kaviri, a uvidíš, jak se tví lidé k tobě rychle seběhnou!"

Zvedl se, svolal svou družinu a pokynul Mugambimu, aby zůstal ve vesnici. Poté zmizel v džungli, následován Sheetou a smečkou veleopů.

V příštím okamžiku bylo ticho pralesa přerušeno hlasitým křikem. Kaviri s Mugambim usedli před náčelníkův příbytek a vyčkávali, co se bude dít. Mugambi dobře věděl, komu ony hlasy patří...

Zrazen

Oba divoši pohlíželi jeden na druhého. Kaviri se tvářil vyplašeně. "Co je to?" zašeptal. "Je to bwana Tarzan a jeho přátelé," odpověděl Mugambi. "Nevím však, co ten křik znamená. Možná že pobíjejí uprchlíky."

Kaviri se zachvěl a vyděšeně zíral do džungle. Za celý svůj život nic podobného neslyšel. Zvuky byly čím dál blíže, doprovázené nyní vyplašeným křikem mužů, žen i dětí. Kaviri se chtěl spasit útekem, avšak Mugambi jej zadržel - tak zněl rozkaz Tarzanův.

Náhle vyběhl z pralesa houf zděšených domorodců, hledajících záchranu ve svých chatrčích. Jako stádo ovce hnali se vesnici a za nimi jejich čtvernozí náhončí, vedení Tarzanem.

Konečně stál bílý obr před Kavirím s bohorovným úsměvem ve tváři.

"Tví lidé se ti vrátili, příteli," řekl. "A nyní můžeš vybrat můj doprovod."

Kaviri se ztěžka zvedl a počal svolávat své muže. Nikdo však na jeho výzvu neodpovídal.

"Řekni jim," navrhl Tarzan, "že jestli nevyjdou, pošlu pro ně své přátele."

Kaviri uposlechl - a ve chvíli byli všichni vesničané ze svých chatrčí venku. Kaviri okamžitě vybral několik bojovníků. Ti ubožáci byli bledí strachy při představě, že jim společnost budou dělat leopard a tlupa opic. Když jim Kaviri vysvětlil, že není vyhnutí, neboť jinak by bwana Tarzan vypustil své šelmy, svěřili odevzdaně hlavy, sešli k řece a zaujali svá místa v kanoe.

Náčelník si ulehčeně vydechl, když viděl Tarzanovo plavidlo zvolna mizet za ohbím řeky.

* * *

Tři dny putovala podivná společnost do hloubi neznámé divočiny, lemující břehy Ugambi. Tři divoši cestou uprchli - avšak protože se několik opů naučilo obstojně zacházet s pádlem, nebyla tato ztráta nijak citelná.

Cesta po souši by byla jistě ubíhala rychleji, takto však bylo snazší udržet celou družinu pohromadě. Dvakrát denně přirazila kanoe k pevnině, aby si posádka odpočinula a nabrala sil. V noci pak všichni spali na břehu či na některém z nesčetných říčních ostrůvků.

Všude, kudy se ubírali, prchali před nimi domorodci v panické hrůze, takže nejednou našli již jen liduprázdnou vesnici. Tarzanovo přání seznámit se s divochy žijícími u řeky se stále neplnilo.

"Připojím se k vám za pár dní," řekl svým přátelům. "Půjdu nyní napřed, abych zjistil, co se stalo s bílým mužem, kterého hledám."

Při nejbližší zastávce vystoupil z kanoe a zmizel své družině z dohledu. Vesnice, jimiž procházel, byly opuštěné. Tak rychle se pověst o podivné karavaně šířila! K večeru došel k osadě z doškových chatrčí, obehnaných hrubě

sroubenou ohradou. Bydlelo tu několik domorodců. Ženy právě chystaly večeři, když se Tarzan přímo nad nimi vyhoupl do větvi mohutného stromu, sklánějících se přes hradbu. Přemýšlel o tom, jak tyto lidi oslovit, aby je nevyděsil či nevyvolal potyčku. Netoužil po boji. Měl před sebou jiné, důležitější věci, než se pustit do křížku s prvním divochem, který se mu připlete do cesty.

Konečně ho napadla spásná myšlenka. Když se ujistil, že ho nikdo nevidí, několikrát zařval jako rozzuřený leopard. Oči všech divochů se okamžitě zvedly do hustého listoví. Byla již skoro tma, takže nedokázali rozeznat, kdo se v koruně skrývá.

Jakmile zaujal jejich pozornost, znovu zařval a seskočil vně ohrady na zem. Rychlostí jelena přehnal se kolem hradby k bráně osady. Tady počal třást větvemi, které tvořily vchod do vesnice, volaje na domorodce v jejich mateřštině, že přichází jako přítel a žádá o nocleh.

Tarzan znal dobře zdejší černochoy. Věděl, že řev leoparda je náležitě vyděsí a bušení na bránu osady jejich strach jen umocní. Nepřekvapilo ho, že na jeho volání neodpovídají. Divoši se vždy báli jakéhokoli hlasu, který se ozýval zpoza ohrady. Přičítali ho zlému démonu či duchu některého ze zemřelých. Tarzan však zavolal znovu:

"Pusťte mě dovnitř, přátelé! Jsem bílý bwana, který pronásleduje velmi zlého člověka. Prošel tudy před pár dny. Musím ho potrestat za jeho zločiny, kterých se na vás i na mně dopustil. Abych vám dokázal své přátelství, vrátím se nyní ke stromu a zaženu Sheetu zpátky do džungle. Nebudete-li však se mnou jednat jako s přítelem, dovolím mu, aby na vás zaútočil."

Na okamžik zavládlo ticho. Poté se ozval hlas starce:

"Jsi-li opravdu bílý muž a přítel, pustíme tě dovnitř. Nejdříve ale musíš zahnat Sheetu."

"Dobrá," odpověděl Tarzan. "Poslouchejte, jak Sheetu přede mnou prchá!"

Vrátil se ke stromu a zatřásl větvemi, napodobuje přitom leopardí mručení. Pak vyšplhal až na samý vrcholek a počal střídavě volat lidským hlasem a řvát jako rozzuřená šelma. Po chvíli se rozběhl na opačnou stranu ohrady, tloukl do větví a vydával stále slabší skřeky, aby vzbudil dojem, že se leopard vzdaluje.

Vrátiv se k bráně, volal na domorodce: "Zahnal jsem Sheetu! Pusťte mě dovnitř, jak jste slíbili."

Za ohradou se ozvaly vzrušené hlasy. Konečně se objevilo několik mužů a otevřelo bránu. Jejich oči pátraly tmou po neznámém. Pohled na polonahého bělocha je nikterak neuklidnil, avšak když je Tarzan znovu vliďným hlasem ujistil, že přichází v míru, dovolili mu vstoupit.

Jakmile se brána znovu zavřela, černoši se přestali bát. Cestou k náčelníkově chatrči obklopil Tarzana zástup mužů, žen i dětí. Od náčelníka se dověděl, že bílý muž s černým plnovousem tudy skutečně prošel. Z hlavy mu vyrůstaly rohy a byl doprovázen demony. Náčelník zároveň přiznal, že cizinec zůstal v osadě několik dní. Ačkoli nic z toho, co stařec vyprávěl, neodpovídalo výpovědi Kaviriho, Tarzan tím nebyl nikterak překvapen. Věděl, že v podobných situacích divoši vždy přehánějí.

Po dlouhém dohadování stařec prozradil, že před Rokovem prošla osadou ještě jedna karavana, čítající tři bělochy - muže, ženu a dítě - a několik černých nosičů.

Tarzan sdělil náčelníkovi, že možná již na druhý den dorazí jeho družina, a žádal, aby byla přijata vliďně a bez obav, neboť Mugambi dohlédne, aby nikomu nebylo ublíženo.

"A teď," dodal, "si lehnu pod tímto stromem a budu spát. Jsem velmi unaven. Ať mě nikdo nebudí."

Náčelník mu nabídl jednu z chýší, avšak Tarzan, máje své zkušenosti s přibytky domorodců, dal přednost odpočinku pod širým nebem. A pak - měl cosi v plánu, co vyžadovalo, aby zůstal venku. Náčelníkovi řekl, že bude hlídat, kdyby se vrátil Sheetu. Tímto vysvětlením starce plně uspokojil, takže ten více nenaléhal.

Tarzan věděl, jak je dobře nechat divochoy v domněnku, že je ve spojení s nadpřirozenými bytostmi. Mohl tak kdykoli vstoupit do osady i kdykoli odejít. A jestliže odejde nečekaně a tajuplně, jistě zanechá v jejich myslích nesmazatelné stopy.

A tak sotva se vesnice uložila ke spánku, vstal, vyskočil do větvi a zmizel v neproniknutelné tmě džungle. Po celou noc putoval korunami stromů. Kde byla cesta schůdná, volil vyšší větve, kam dopadalo více měsíčního světla. Žádný úctyhodný gentleman by se nepohyboval rozlehlými třídami velkoměsta s takovou jistotou, s jakou se syn divočiny prodíral temnotou pralesa.

Když začalo svítat, zastavil se, aby pojeďl a pár hodin se prospal, neboť chtěl pokračovat v cestě až do setmění.

Během dalšího putování několikrát narazil na domorodce, a ačkoli nebylo snadné se k nim přiblížit, vždy se mu podařilo zbavit je strachu i bojovné nálady. Dověděl se, že je na správné stopě, vedoucí za únoscem jeho dítěte.

O dva dny později, směřuje stále proti proudu Ugambi, stanul před branou rozlehlé osady. Její náčelník, divoče vyhlížející chlapík s ostře sbroušenými zuby, prozrazujícími kanibala, ho přijal až podezřele přátelsky. Tarzan byl velmi unaven a rozhodl se, že si odpočine. Potřeboval načerpat síly, neboť cítil, že Rokov je nedaleko.

Náčelník mu sdělil, že vousatý bílý muž opustil osadu předešlého dne a že ho jeho pronásledovatel snadno dostihne. O skupině s děckem nevěděl - nebo to alespoň tvrdil.

Tarzanovi se nezdálo ani vzezření, ani chování jeho hostitele. Ačkoli vystupoval navenek přátelsky, projevoval jistě opovržení vůči polonahému bělochovi, který přišel bez doprovodu a nesložil mu k nohám žádné dary. Tarzan si však potřeboval odpočinout a zahnat hlad. Nepocítuje nejmenších obav z divochů ani jejich podivného náčelníka, schoulil se ve stínu jedné z chatrčí a okamžitě usnul.

Sotva zamhouřil oči, náčelník k sobě povolal dva válečníky a o čemsi s nimi rozmlouval. Za okamžik uháněli již oba chlapíci lesní stezkou proti proudu řeky směrem na východ. V osadě zatím zavládlo na příkaz náčelníkův naprosté ticho. Nikdo se nesměl přiblížit ke spícímu hostu, zpívat či mluvit příliš nahlas.

O několik hodin později připlulo po Ugambi několik kanoí poháněných svalnatými pažemi černochů. Náčelník stál na břehu a v ruce třímал vztyčený oštěp, jako by dával přijíždějícím lodím jakési znamení. A bylo tomu skutečně tak -

náčelník svým bojovníkům oznamoval, že bílý cizinec dosud spí.

Na přídi jedné z kanoí stáli oba poslové. Měli za úkol přivést ostatní bojovníky a společně vyčkat smlouveného signálu. Za několik okamžiků kanoje přirazily ke břehu a z nich vystoupili ozbrojení domorodci a několik bělochů. Běloši vyhlíželi zamračeně a nepřátelsky, a zvláště pak muž s divokým výrazem ve tváři a nápadným černým plnovousem, chovající se jako jejich velitel.

"Kde je onen bílý cizinec, o kterém tví poslové vyprávěli?" zeptal se náčelníka.

"Tady, bwana," odpověděl divoch. "Zachovali jsme naprostý klid, aby se neprobudil, než přijdeš. Nevím, proč tě hledá, ale podrobně se vyptával, kdy jsi přišel a kdy odešel, a jeho vzezření odpovídá popisu člověka, kterého jsi vysadil na ostrově. Kdybych o něm od tebe neslyšel, nepoznal bych ho. Je-li to tvůj přítel, nic se mu nestane. Ukáže-li se, že ne, pak bych rád dostal pušku a střelivo."

"Udělal jsi dobře," odpověděl běloch. "Dostaneš pušku i náboje, ať je to přítel, nebo ne. Ale jen když mi pomůžeš!"

"Pomohu ti, bwana," řekl náčelník. "A teď pojďme za cizincem. Spí v osadě."

Obrátil se a vedl bělocha a jeho kumpány k chýši, v jejímž stínu ležel Tarzan a klidně odpočíval. Za nimi kráčeli černí válečníci, drženi v tichosti varovně zdviženým ukazováčkem náčelníkovým.

Když se po špičkách přiblížili těsně k chatrči, spatřili spícího Tarzana a na rtech vousatého bělocha se objevil spokojený úsměv. Náčelník na něho tázavě pohlédl. Běloch pokýval hlavou na znamení, že náčelník se nemýlí. Pak se otočil za svými kumpány a vyzval je, aby se Tarzana zmocnili a svázali jej.

V příští chvíli se vrhlo na nic netušícího spáče několik mužů, a než se vzpamatoval, byl pevně spoután. Otočili ho na znak, a když zvedl oči, uviděl zlovoucí tvář Nikolaje Rokova.

Na Rusových rtech pohrával pohrdavý úsměšek. Přistoupil až k Tarzanovi a vzkřikl:

"Mizeró! Ještě ti nedošlo, že se máš mít na pozoru před Nikolajem Rokovem?"

Poté kopl ležícího Tarzana vši silou do obličeje.

"To máš na uvítanou," řekl. "Dnes večer, než si na tobě mí černí přátelé pochutnají, ti konečně prozradím, co se stalo s tvojí ženou a tím malým bastardem a jaké s nimi mám další úmysly!"

Tanec smrti

Hustou spleť džungle se plížilo pružné zvířecí tělo, našlapujíc tiše a měkce na mohutné tlapy. Jen dvě žlutozelené skvrny tu a tam blikly temnotou, jak odrážely svět tropického měsíce, jehož paprsky za kvílení nočního větru pronikaly nebeskou klenbou.

Šelma se co chvíli zastavila a počala pátravě čenichat, aby se vzápětí znovu vnořila do džungle a pokračovala dál na východ. K jejím citlivým nozdrám stále silněji doléhal pach drobných čtvernožců, leč ona pokračovala v cestě, nedbajíc hladu.

Celou noc sledovala stopu a zastavila se až příštího dne, aby konečně ulovila něco k snědku. Bylo již šero, když dorazila k velké vesnici. Jako stín plížila se kolem s čenichem zabořeným do země, až se ocitla u ohrady, k níž přiléhalo několik nuzných přístřešků. Šelma chvíli větřila, pak zvedla hlavu a nastražila slechy. Zvuk, který zaslechla, by lidské ucho sotva zachytilo. Na okamžik stála jako zkamenělá. Poté se jakoby vymrštna ocelovou pružinou prudce odrazila od země a bleskurychle vyskočila na ohradu, aby vzápětí zmizela v temnotě mezi chatrčemi.

V uličce zatím ženy rozdělávaly ohně, na nichž ve velkých nádobách ohřívaly vodu, neboť onoho večera měla být konána slavná hostina. U obětního kálu, uprostřed kruhu tvořeného ohništi, stál hlouček živě diskutujících černých válečníků. Jejich těla byla pomalována bílými, modrými a žlutými obrazci těch nejfantastičtějších tvarů. Kolem očí a rtů, na prsou a na pažích měli velké barevné kruhy a z chocholu vlasů vyčesaných do výšky čněla pestře zbarvená pera, ověšená kroužky z dlouhého tenkého drátu.

Divoši se připravovali na slavnost, zatímco v jedné z chýší ležela oběť jejich kanibalských choutek, spoutaná provazy a čekající na svůj konec. A jaký to měl být konec!

* * *

Napínaje svaly, pokoušel se Tarzan vyprostit z pout. Provaz byl však několikrát omotan, takže ho nedokázal přervat. Smrt! Tarzan jí mnohokrát hleděl tváří v tvář, avšak vždy se jen usmíval. Kdyby alespoň věděl, že konec přijde rychle! Nemyslel na sebe, ale na své drahé, které ztratí. Děkoval Bohu, že se Jane nedoví, jak skoná, a že je v bezpečí mezi přáteli, kteří jistě udělají vše, aby ulehčili jejímu osudu. Co však jeho syn? Tarzan bolestně vzdechl, jakmile na něho pomyslel. Malý Jack! Co s ním bude? Vždyť on, pán džungle, jediný, kdo ho mohl najít a zachránit před krutým osudem, jaký mu přichystal ničema Rokov, byl lapen a zanedlouho zemřel! A spolu s jeho smrtí bude zmařena poslední naděje na chlapcové vysvobození.

Několikrát během dne vstoupil do chatrče Rokov, aby ukojil svou pomstychtivost. Častoval Tarzana nadávkami i kopanci, avšak syn divočiny nevydal ani hlásku či vzdech bolesti. Konečně Rokov ustal, rozhodnut umocnit Tarzanova muka tím, že mu řekne pravdu o jeho ženě, jež měla být údajně v bezpečí v Londýně.

Na osadu padl soumrak a Tarzan slyšel, jak se její obyvatelé připravují na slavnost. Tanec smrti viděl již mnohokrát - teď se však sám měl stát jeho obětí. Nebál se pomalé smrti z rukou krvelačných divochů. Uvykl utrpení i pohledu na krev. Přesto v něm dosud planula jiskřička naděje. Kdyby se mu podařilo vyprostit se z pout! Jistě by si pak vybojoval cestu ke svobodě - svobodě a pomstě!

Jak tak přemýšlel o svém vysvobození, ucítil náhle sotva znatelný povědomý pach. Zbystřil pozornost a vzápětí zaslechl v naprostém tichu kolem slabý zvuk, vycházející zpoza chatrče. Jeho rty se pohnuly. Ačkoli signál, který z nich vyšel, by ucho normálního smrtelníka stěží zachytilo, Tarzan si byl jist, že ten, komu byl určen, jej slyšel. Věděl také, o koho jde, neboť jeho citlivý čich se nemýlí. V příští chvíli bylo slyšet pohyb mohutného těla a zvolna našlapujících

tlap. Zvíře šplhalo po zdi chatrče. Ozval se praskot kúlů tvořících stěnu a velká šelma proklouzla otvorem dovnitř. Dotkla se Tarzana svým studeným čenichem. Byl to Sheeta, leopard.

Očichal ležícího muže a slabě zakňučel. Protože Tarzan tentokrát nemohl učinit to, co dělal vždycky, když se k němu Sheeta přivinul, bál se, že zvíře neporozumí, co mu chce sdělit. To, že byl svázán a bezbranný, Sheeta viděl. Zřejmě však netušil, co to pro jeho pána znamená. Co ho k Tarzanovi přivedlo? Jak našel jeho stopu? Tarzan se pokoušel leopardovi naznačit, že stačí přervat provazy, ale Sheeta nerozuměl a jen olizoval jeho zápěstí a dlaně.

Náhle je kdosi vyrušil, přicházejí k chatrči. Sheeta zavrčel a schoulil se do tmavého kouta. Přichází ho zcela určitě neslyšel, neboť bez váhání vstoupil. Byl to urostlý černý bojovník. Přistoupil k Tarzanovi a pobídl ho svým oštěpem. Tarzan vydal tlumený zvuk a vzápětí se tmou mihlo mohutné tělo. Šelma dopadla divochovi na prsa a zaryla do nich ostré drápy, zatímco mohutné tesáky chňaply po nešťastníkově hrdle. Černocho vykřikl hrůzou, aby vzápětí umkl. Ozval se praskot kostí v silných čelistech.

Spící vesnici zavládl zmatek. Ze všech stran se počaly ozývat vzrušené hlasy divochů, snažících se zjistit, co se vlastně přihodilo. Náčelník se pokoušel svým pronikavým hlasem zjednat klid. Tarzan i Sheeta slyšeli kroky blížících se domorodců. Vtom se Sheeta k Tarzanově překvapení zvedl a tiše se vytratil tímž otvorem, kterým předtím vnikl dovnitř. Tarzan slyšel, jak se jeho obrovské tělo tře o vrchol ohraď. Po chvíli zavládl opět ticho. K chatrči se plížilo několik divochů, kteří se chtěli dovědět, co bylo příčinou předešlého hluku.

Tarzan doufal, že se Sheeta vrátí, aby mu pomohl. Zároveň však věděl, jak podivné bývá někdy chování divokých šelem - tak jako se jednou dokázá neohroženě postavit komukoli, bývají jindy plaché a bojácné. Nezdálo se, že by kroky vystrašily Sheetu natolik, aby se vytratil se svěšenou oháňkou... Co tedy? Tarzan pokrčil rameny. Co teď? Čekal na smrt, a pak - co mohl Sheeta udělat víc, než nanejdvůř zahubit pár divochů, dříve než puška některého z Rokovových kumpánů ukončí jeho život? Kdyby ho Sheeta dokázal zbavit pout, vše by dopadlo jinak! To však se zdálo nad leopardovy síly. Navíc zmizel a Tarzanovi nezbyvalo než vzdát se poslední naděje.

Domorodci mezitím došli k chatrči a vystrašeně nahlíželi dovnitř. Dva z nich, stojící vpředu, třímali každý v jedné ruce planoucí smolnici a v druhé nastražený oštěp. Ticho vládlo kolem je neděsilo o nic méně, než předchozí křik jejich druha a řev šelmy.

Jeden z divochů náhle dostal nápad, jak zjistit, co se v chýši stalo, aniž by se sám vydal v nebezpečí. Odhodil pochodeň doprostřed příbytku a v příštím okamžiku byl celý jeho vnitřek zaplaven světlem, dokud plamen neuhasl. Na zemi ležel dosud pevně svázán bílý zajatec a vedle něho s rozervaným hrdlem jejich mrtvý soukmenovec. Pohled, který se jim naskytl, vyvolal u divochů snad ještě větší hrůzu, než kdyby byli v tu chvíli spatřili Sheetu. Neznali příčinu smrti svého druha a přičítali ji nadpřirozeným silám. V šíleném strachu se vyřítili z chatrče, padající přitom jeden přes druhého.

Snad celou hodinu neslyšel Tarzan nic jiného než rozčilené hlasy ze vzdáleného konce osady. Divoši si patrně dodávali odvahy vniknout znovu do chatrče. Ze všech stran se ozýval bojový pokřik, jako by se černí válečníci chystali k novému útoku.

Nakonec to byli dva běloši, kdo první vstoupili dovnitř. Tarzana nijak nepřekvapilo, že mezi nimi nebyl Rokov - nic na světě totiž nedokázalo pohnout tohoto zbabělce, aby sám sebe vystavil jakémukoli nebezpečí. Když domorodci zjistili, že bílým mužům se nic nestalo, vtěsnali se do chýše. Zírali na zohavené tělo svého druha a něco si vzrušeně šeptali. Běloši se marně pokoušeli přimět Tarzana, aby odpovídal na jejich otázky - jen potřásl hlavou a usmíval se.

Konečně vstoupil Rokov. Sotva spatřil vedle Tarzana mrtvého domorodce, zbledl.

"Pojď," řekl náčelníkovi, "skoncujeme s tím lotrem, než vyvede znovu něco podobného a povraždí další tvé lidi."

Náčelník přikázal, aby zajatec byl zvednut ze země a odveden ke kúlu. Trvalo však hodnou chvíli, než se ho kdokoli odvážil dotknout. Konečně mladí bojovníci vytáhli Tarzana z chatrče, a když se ocitli na denním světle, jako by rázem pozbyli strachu. Smečka pokřikujících divochů vlekla svou oběť uličkou doprostřed vesnice, kde byl bílý obr pevně přivázán ke kúlu obehnanému malými ohništi, na kterých byly připraveny velké nádoby.

Jakmile Rokov zjistil, že Tarzan je zcela bezmocný, dodal si znovu odvahy - jako vždy, když se neměl čeho bát.

Vytrhnul jednomu z kanibalů kopí, zasadil jím zajatci prudký úder. Z rány vytryskl tenký pramínek krve, mladíkovy rty však zůstaly němé.

Pohrdavý úsměv na jeho tváři Rokova ještě více vydráždil. Vychrlil přival kleteb, skočil po Tarzanovi a počal ho bít do tváře a surově kopat. Pak zdvihl těžký oštěp, aby jím Tarzana probodl, avšak i tehdy jej provázel mladíkův kamenný pohled. Než stačil napřáhnout ke smrtící ráně, přiskočil k němu náčelník a strhl ho zpět.

"Zadrž, bílý muži!" vykřikl. "Připravíš-li nás o tohoto zajatce a pokazuješ slavnost, zaujmeš jeho místo!"

Výhrůžka zapůsobila. Rokov byl nucen vzdát se svého úmyslu, nicméně zůstal stát opodál, častuje Tarzana těmi nejhoršími nadávkami. Ujistil ho, že se osobně zúčastní kanibalských hodů, na kterých se jako lahůdka podává srdce obětí. Vyličil strasti, které čekají jeho syna, a příslibil, že pomsta nemine ani Jane Claytonovou.

"Myslíš, že tvá žena je v bezpečí v Londýně? Hlupáku! Je teď v rukou mého přítele. Nechtěl jsem ti to říci dřív, dokud jsem si nebyl jist, že zemřeš nejhroznější smrtí, jaká může bělocha potkat."

Náhle započal tanec a Rusova slova zanikla v divokém kvílení jeho účastníků, kteří kroužili kolem oběti připoutané ke kúlu. Pomalovaná těla probleskovala září ohňů. Tarzan si vzpomněl na něco podobného, když zachraňoval svého přítele d'Arnota. Kdo však zachrání jeho? Na celém světě teď nebyl nikdo, kdo by dokázal kanibalům zabránit, aby ho neumučili k smrti. Přesto v něm myšlenka, že tito ďáblové v lidské podobě ho roztrhají, jakmile tanec skončí, nevyvolávala pocit hrůzy či strachu. Což se sám po zuby ozbrojen nezúčastnil opích slavností Dum-Dum? Což nezabil divokého Tublata, aby dobyl vážnosti Kerchakova kmene?

Divoši tančili stále blíž a svými oštěpy počali oběti zasazovat první rány, jež nebyly ničím jiným než pouhou předehrdou dalších muk. Nemohlo to však trvat dlouho a Tarzan si v duchu přál, aby některý z divochů chybil a ukončil jeho

trápení.

Vtom se z džungle ozval pronikavý skřek. Válečníci ustali v tanci a v oné chvíli ticha, jež následovala, odpověděla ústa bílého zajatce stejným způsobem, snad ještě silněji a pronikavěji. Divoši stáli jako přimrazení, avšak na pokyn svého náčelníka znovu obklopili odsouzence, aby pokračovali v tanci. Dříve než mohl další oštěp zasáhnout svůj cíl, objevil se žlutohnědý záblesk a Sheeta, leopard, stanul s hrozivým vrčením po boku svého pána.

Černoši i jejich bílí kumpáni strnuli zděšením, upírajíce vyřeštěné zraky na vyceněné tesáky velké kočky. Jen Tarzan v tu chvíli viděl, co se vynořuje z černé tmy mezi chatrčemi...

Šlechtnost či darebáctví?

Ze své kabiny Jane viděla, jak jejího manžela odvázejí k zelenému pobřeží ostrova. Vzápětí se Kincaid vydal znovu na cestu. Po několik dní nespátřila nikoho kromě Anderssen, málomluvného jako vždycky. "Brzy foukat silná vítr" bylo to jediné, co z něho mohla dostat. Zdálo se, že Švéd víc anglických slov nezná, a tak se přestala na cokoli ptát. Nikdy však neopomněla přivítat ho s laskavým úsměvem či poděkovat za jídlo.

Tři dny poté, co byl Tarzan vysazen na břeh, zakotvil Kincaid v zátoce mohutné řeky. Do kabiny Jane Claytonové vstoupil Rokov.

"Jsme na místě, drahá přítelkyně," řekl úlisně. "Přicházím, abych vám nabídl bezpečí, svobodu a veškeré pohodlí. Vaše utrpení obměkčilo mé srdce a já s vámi plně cítím. Váš muž byl divoká šelma - sama to víte nejlépe, vždyť jste ho našla polonahého v džungli, jak pobíhá mezi opicemi, které byly jeho bratry a sestrami. Já však jsem gentleman nejen rodem, ale i vychováním, jak se sluší na muže mého stavu. Nabízím vám, Jane, lásku civilizovaného člověka vytrýbených mravů, které jste jistě postrádala ve společnosti opice, s níž jste uzavřela sňatek neuváženě a v záchvatu dívčího poblouznění. Miluji vás, Jane. Stačí jediné slovo a budete zbavena všech strastí - a vaše dítě vám bude navraceno."

Venku za dveřmi stál Anderssen s obědem, který v tuto hodinu pravidelně nosil. Zdvihl hlavu posazenou na dlouhém, žilnatém krku, pootevřel oči a nastražil uši. Jeho žlutý, neupravený knír se svezl po koutcích úst.

Když Rokov domluvil, očekávaje odpověď, překvapení v dívčině tváři bylo vystředáno výrazem opovržení.

"Nedivila bych se, pane Rokove," řekla, "kdybyste mě nutil podrobit se násilím, ale že budete tak pošetilý a uvěříte, že bych já, žena Johna Claytona, souhlasila proto, abych si zachránila život, nikdy nepochopím. Zнала jsem vás jako ničemu a teď vidím, že jste ještě ke všemu hlupák!"

Rokov přivřel oči a zbrunátněl v obličeji. Poté učinil výhrůžně krok směrem k dívce.

"Uvidíme, kdo je větší hlupák," zasyčel. "Ta vaše yankeeovská svěhlavost vám přijde draho - vám i vašemu dítěti. Při svatém Petru, dosáhnu, čeho jsem si umínil, pokud jde o toho fakana! A udělám to přímo před vašima očima! Ještě poznáte, co znamená urazit Nikolaje Rokova!"

Jane se s opovržením odvrátila.

"Jak daleko může vaše pomstyctivost ještě jít? Nepohnete mnou ani hrozbami, ani svými zločiny! Mé dítě dosud nechápe, co se s ním děje, ale věřím, že až vyroste, nebude váhat a nasadí pro záchranu své matky vlastní život. Jakkoli ho miluji, nechci jeho život vykupovat ústupky. Učiním-li tak, bude mě do nejdělsí smrti proklínat!"

Rokov byl běsný vztekem, neboť se mu nepodařilo srazit dívku na kolena. Nenáviděl ji, ale zároveň se domníval, že když ji přinutí se podvolit, aby zachránila své dítě, ukojí svrchovaně svůj hlad po pomstě. Jak rád by se byl pochlubil ve velkých metropolích lady Greystokovou jako svou paní!

Přistoupil až k ní. Jeho tvář byla rudá zuřivostí. Jako smyslů zbavený se na ni vrhl, uchopil ji svými dlouhými prsty kolem krku a snažil se ji povalit na lůžko. V téže chvíli se otevřely dveře kajuty a Rokov spatřil kuchaře. Chlapíkova potměšilá očka naň hleděla bezelstným pohledem. Aniž hnul brvou, Švéd vstoupil a počal prostírat.

Rus se rozzuřil.

"Co to má znamenat?" zařval. "Vstoupit bez dovolení! Jak se opovažuješ? Ven!!!"

Kuchař zamžoural svými bleděmodrýma očima, ale neztratil úsměv.

"Brzy foukat moc silná vítr," řekl a dal se do urovňování talířů.

"Vypadni, nebo tě vlastníma rukama vyhodím, mizero!" hřímál Rokov, šermuje kuchaři před očima.

Anderssen se nepřestával usmívat, avšak jedna z jeho mohutných tlap se zvolna sunula k rukojeti dlouhého kuchyňského nože, zavěšeného na provaze, který mu obepínal zamaštěnou zástěru. Rokov zpozoroval jeho počínání a zarazil se. Poté se otočil k Jane Claytonové.

"Dávám vám čas do zítřka," řekl, "abyste zvážila svou odpověď na mou nabídku. Všichni budou vysazeni na břeh, na lodi zůstanete jen vy, vaše dítě, Pavlovič a já. Na našem rozhodnutí záleží, co s vámi oběma bude!"

Mluvil francouzsky, aby kuchař nerozuměl. Když skončil, vyšel z kajuty, přehlížeje toho, kdo jej tak náhle vyrušil.

Švéd se otočil k lady Greystokové. Bezelstný výraz z jeho tváře zmizel a objevil se spiklenecký úsměv.

"Já blázen," řekl, "já blázen! Já zachránit francouzský madam."

Jane na něho pohlédla s nelíčeným údivem.

"Vy jste rozuměl všemu, co říkal?"

Švéd se rozesmál na celé kolo. "Aby ne!" odpověděl.

"Slyšel jste, co se tu odehrálo, a přišel jste mi pomoci?"

"Vy ke mně vždy laskavý," vysvětloval Švéd. "Oni se mnou jednat jako s prašivá pes! Já vám pomoci, lady. Ale vy teď počkat na příhodný chvíle. Já mockrát být na západní pobřeží!"

"Ale jak mi chcete pomoci, Svene?" zeptala se. "Vždyť všichni budou proti vám!"

"Brzy foukat moc silná vítr," odpověděl Švéd a vyšel z kajuty.

Ačkoli Jane pochybovala, že by Švéd dokázal splnit, co slíbil, přesto mu byla z celého srdce vděčná. Již samo vědomí,

že má mezi těmito lotry alespoň jednoho přítele, ji naplňovalo pocitem úlevy a ulehčovalo jejímu strádání.

Toho dne již Rokova nespátřila. Večer přišel jako obvykle Švéd a přinesl jídlo. Jane se pokusila zjistit, jaké má plány, ale nedověděla se víc než obvyklou meteorologickou informací o blížícím se silném větru. Švéd jako by znovu upadl do stavu naprosté netečnosti. Avšak než odešel s prázdným nádobím, zašepтал:

"Zůstaňte oblečení a zabalte přikrývka. Já přijít brzy!"

Chystal se nepozorovaně vyklouznout z kajuty, ale Jane jej uchopila za rameno.

"A co mé dítě?" zeptala se. "Nemohu odejít bez něho!"

"Vy dělat, co já řeknout," odpověděl Anderssen a zamračil se. "Já vám pomoci, tak žádná hlouposti!"

Sotva odešel, Jane zabořila hlavu do podušky, silně rozrušená. Co má dělat? Švédovo počínání ji mátló. Nebude na tom ještě hůř, svěří-li se do jeho rukou? Ne, ani ve společnosti samého ďábla by na tom nebyla hůř než s Nikolajem Rokovem, proti němuž se i ten nejhorší pekelník jevil jako gentleman! V duchu se bezpočtukrát zapřísahala, že bez dítěte Kincaid neopustí, teď však zůstala vzhůru přes obvyklou hodinu, majíc přikrývky pečlivě svinuté a připravené na cestu.

Bylo po půlnoci, když zaslechla slabý zvuk - odsouvání zástrčky na dveřích. Nedočkavě přeběhla kajutu. Na prahu stál obrovský Švéd. V jedné ruce držel cosi zavinitého, druhou naznačoval, aby zůstala zticha. Přistoupil blíž a řekl:

"Vy tohle vzít. A nedělat hluk, až to uvidět. Je to váš dítě."

Jane vzala spící děcko z kuchařových rukou a přivinula je k hrudi. Po tváři jí kanuly slzy radosti a celá se chvěla vzrušením.

"Tak už jít," pokynul Anderssen. "Nebýt moc čas!"

Uchopil přikrývky a oba vyšli z kajuty. Dovedl ji k provazovému žebříku, a zatímco sestupovala do člunu, držel dítě na rukou. Pak slezl sám a přeťal lano, jímž byl člun přivázán k parníku. Opřel se do vesel a odrazil směrem k ústí Ugambi. Vesloval jistě, jako by znal cestu. Když se zpod mračen vyhoupl měsíc, uviděli, že se blíží k jednomu z přítoků. Do tohoto úzkého kanálu Švéd bez otálení zamířil.

Jane překvapilo, že Anderssen to místo tak dobře zná. Nemohla tušit, že tudy projel již několikrát, aby od domorodců nakoupil potraviny. A právě tehdy se zrodila myšlenka na útěk.

Ačkoli byl měsíc v úplňku, hladinu řeky halila temnota. Obrovské stromy, tyčící se po obou březích, skláněly svá mohutná ramena až k člunu. Na větvích visel v chomáčích španělský mech a smyčky lián splývaly k zemi v neprostupném labyrintu. Tu i tam se z vody vynořila hlava krokodýla, vyrušeného údery vesel. Několikrát zahlédli funici párek hrochů, nořících se z písčiny do chladivých vln. Z džungle se ozývaly hlasy dravců, vytí hyen, skřeky leoparda a řev lva.

Skrčena na zádi člunu, seděla Jane se svým děckem přitisknutým k hrudi. Cítila se teď šťastnější než kdykoli předtím. Ačkoli nevěděla, kam se ubírá a jaký ji čeká osud, byla vděčná za tyto chvíle, které mohla trávit se synem. Nemohla se dočkat, až mu bude moci konečně pohlédnout do tváře. Znovu a znovu se pokoušela v husté tmě rozpoznat alespoň některé její rysy.

Začalo svítat, když Anderssen obrátil loď ke břehu, za nímž bylo vidět malou mýtinu. V matném svitu měsíce se rýsovalo několik lidských příbytků obehnaných ohradou z hustého trní. Švéd musel několikrát zavolat, než se z osady ozvala odpověď. Ačkoli byl očekáván, nikdo z domorodců, majících hrůzu z nočních zvuků, mu nevyšel naproti.

Pomohl Jane s děckem na břeh, uvázal člun k nízkému křovisku, a uchopiv přikrývky, vedl ji k ohradě. Dovnitř je pustila domorodá žena, manželka náčelníka, jemuž Anderssen zaplatil, aby mu při útěku pomohl. Nabídla jim nocleh ve své chatrči, ale Švéd rozhodl, že budou raději spát venku. Žena souhlasila a odebrala se na lože.

Anderssen vysvětlil Jane svou kostrbatou angličtinou, že příbytky domorodců jsou vlhké a plné hmyzu. Pak rozprostřel na zemi přikrývky a chystal se ke spánku. Trvalo hodnou chvíli, než dívka našla na tvrdém lůžku vhodnou polohu, až konečně s dítětem v náručí usnula únavou a vyčerpáním.

Když se probudila, bylo dávno světlo. Kolem se shromáždilo několik zvědavých domorodců. Byli to většinou muži, neboť ti jsou u divochů snad ještě zvědavější než ženy. Jane k sobě přivinula nemluvně silněji, avšak záhy zjistila, že černoši nemají ani v nejmenším v úmyslu mu ublížit. Naopak, jedna z žen jí nabídla tykev s mlékem - špinavou, začouzenou tykvici s bělavou sraženinou, sahající v několika vrstvách až po okraj. Způsob, jakým jí černoška nádobu podávala, Jane dojal a tvář se jí na okamžik rozjasnila týmž úsměvem, kterým kdysi okouzlovala baltimorskou společnost.

Chopila se tykve, aby neurazila dárce, a zvedla ji ke rtům, ale jen stěží dokázala potlačit odpor a počal se jí zvedat žaludek. Naštěstí pomohl Anderssen. Vzal dívce tykev z ruky a upil několik doušků. Pak ji vrátil černošce a závdavkem přidal hrst modravých korálků.

Slunce se již vyhouplo vysoko nad obzor a děcko dosud spalo. Jen s námahou odolávala jeho matka pokušení odhalit roušku zakrývající chlapcovu tvář.

Domorodci se na pokyn svého náčelníka vzdálili, aby mohl nerušeně rozmlouvat s Anderssenem. Švéd přitom hovořil jeho jazykem.

Jaký to byl pozoruhodný chlapík! Zpočátku ho měla za hlupáka, avšak teď se za jediný den přesvědčila, že bez potíží hovoří nářečím Západního pobřeží! Dříve jí připadal bezcitný a lhostejný, nyní se chová úplně opačně! Nemohla uvěřit, že by jí pomáhal z čiré sympatie. Nebylo za tím vším ještě cosi jiného? A potom - při pohledu na jeho potměšilá očka a nevzhlednou tvář napadalo ji stále totéž - kde se v tak ošklivém těle bere tak ušlechtilá mysl?

Přemítala o svém zachránci a o tom, zda má pozvednout roušku halící tvář malého Jacka, a tu se ozval zpod přikrývky slabý vzdech. Děcko se konečně probudilo! Teď ho uvidí! Rychle sňala roušku a v téže chvíli si povšimla, že ji Švéd pozoruje. Viděl, jak dívka náhle podklesá v kolenou, držíc dítě v náručí a zírajíc naň vytřeštěnými očima. Vtom Jane vykřikla a svezla se k zemi v mdlobách.

Švéd

Válečníci se shromáždili kolem Tarzana a Sheety, a jakmile se přesvědčili, že je to zvíře z masa a kostí, a nikoli přízrak, kdo je vyrušil z tance, dodali si znovu odvahy. Proti tolika kopím byla i taková šelma bezmocná! Rokov naléhal, aby tanečníci okamžitě zaútočili. Náčelník se již chystal vydat povel k boji, když najednou cosi zahlédl v místech, kam odsouzenec po celou dobu upíral své zraky. S výkřikem zděšení se otočil a prchal k bráně osady.

Sotva ostatní divoši zjistili, co ho tak vylekalo, strnuli, neboť přímo za nimi se v záři ohňů objevila smečka divokých opů vedená Akutem. Domorodci se dali na bezhlavý útěk. Tarzan vydal divoký skřek, který přehlušil vyděšené hlasy černochů, a v příští chvíli vyrazily věrné šelmy na ztěč. Několik válečníků se jim postavilo na odpor, avšak skončili strašnou smrtí v jejich nelítostných spárech. Jiní prchali o překot z osady, takže zakrátko byla prázdná. Tehdy Tarzan svolal svou družinu zpět.

Jak ale svým zvířecím druhům vysvětlit, co mají dělat? Dokonce ani o poznání inteligentnější Akut nechápal, jak odstranit pouta, bránící Tarzanovi v pohybu. Tarzan doufal, že snad přece jen nakonec pochopí - nezbyvalo však mnoho času, neboť v příštích chvílích se mohlo leccos přihodit. Divoši se mohli vrátit, běloši je mohli do jednoho postřílet...

Ještě méně než opi rozuměl Tarzanovi Sheeta. Přesto Tarzan neskrýval obdiv nad jeho chytrostí. O tom, že mu je zvíře bezmezně oddáno, svědčila jeho radost, s jakou obcházel kolem kůlu a spokojeně předl. Jistě opustil svého pána jen proto, aby přivedl pomoc!

Nejvíce Tarzana mrzelo, že s nimi není Mugambi. Pokoušel se od Akuta vyzvědět, co se s černým válečníkem stalo - obával se, že šelmy využily jeho nepřítomnosti a Mugambiho usmrtily. Velký op však jen neustále ukazoval směrem, odkud z džungle přivedl své stádo.

Uplynula noc, a Tarzan byl dosud připoután ke kůlu. Uvědomil si, že mu hrozí nové nebezpečí, neboť sotva se rozbřesko, počaly se na okraji pralesa objevovat černé polonahé postavy, mřící zpátky k vesnici. S denním světlem se domorodcům vracela odvaha zaútočit na šelmy, které je vyhnaly z jejich příbytků. O výsledku takového boje nebylo pochyb. Překonají-li divoši svůj pověrečný strach, dají se dohromady a použijí v boji dlouhá kopí a otrávené šípky, jejich útok ani Sheeta, ani opi nepřezijí. Že se vesničané skutečně připravují na odvetu, bylo zřejmé za několik okamžiků, kdy se objevili na mýtině, tančice se vztyčenými oštěpy a vydávající bojový pokřik.

Tarzan věděl, že tento obřad bude trvat tak dlouho, dokud divoši nepropadnou záchvatu zuřivosti, který je vyburcuje k útoku na vesnici. I když nevěřil, že ji dobudou hned napoprvé, byl si téměř jist, že při některém z dalších pokusů proniknou branou dovnitř a jeho neozbrojené a nepřipravené ochránce do jednoho vybijí.

Právě když takto rozvažoval, vyrazil šik černých válečníků s bojovým křikem k prvnímu útoku. Urazili však jen pár stop a pronikavý Tarzanův skřek, volající jeho šelmy na pomoc, stačil k tomu, aby je zahnal zpátky do pralesa. Znovu se srotili a počali divoce křepčit - dodávali si tak odvahy k dalšímu pokusu. Tentokrát se tiše plížili k bráně osady, ale jakmile Sheeta s opy skočili přímo mezi ně, rozprchlí se na všechny strany, vřetíce hrůzou.

Tanec i hlasité výzvy se opakovaly. Tarzan se obával, že napotřetí divoši již do osady vniknou a dokonají své dílo. Naděje na vysvobození byla zřejmě marná, neboť Tarzan nedokázal svým divokým přátelům vysvětlit, jak mu mají pomoci. Nemohl se však za to na ně hněvat. Učinili vše, čeho byli schopni. Věděl, že setrvají po jeho boku až do konce. Černoši se chystali k dalšímu tažení na vesnici. Několik se jich vydalo napřed, povzbuzující ostatní. Tarzan teď myslel na svého malého syna, který byl neznámo kde a neznámo s kým. Cítil bolest, že mu již asi nepomůže. Tíží jej pocit bezmoci a pomyšlení na útrapy, které čekají milovanou Jane. Blížily se poslední chvíle jeho života. Jediná pomoc, v níž doufal, přišla sice včas, leč selhala. Zdálo se, že již není naděje.

Černoši byli uprostřed mýtiny, když si Tarzan povšiml podivného chování jednoho z opů, hledícího upřeně k nejbližší chatrči. Tarzan obrátil zrak tímž směrem a ke své nevýslovné radosti spatřil mohutnou postavu Mugambiho, blížící se přímo k němu. Černý náčelník ztěžka oddychoval, neboť byl velmi vyčerpán. Přiskočil k Tarzanovi právě ve chvíli, kdy se první kanibal objevil v bráně osady, a přetáhl provazy poutající ho ke kůlu. Na zemi dosud ležely zbraně divochů, které tu ve zmatku odhodili předešlé noci. Tarzan zdvihl kopí a válečný kyj a obklopen svými šelmami postavil se do střehu. Branou se valili dovnitř první válečníci.

Bitka, k níž vzápětí došlo, byla divoká a nelítostná. Když si útočníci uvědomili, že kromě bílého a černého muže proti nim bojují i obrovské opice, dali se na ústup. Strach byl silnější než vědomí vlastní převahy.

Tarzan se zmocnil jednoho divocha, aby se dověděl, co se stalo s Rokovém a jeho kumpány. Když mu slíbil, že ho propustí na svobodu, bude-li mluvit pravdu, řekl černoch vše, co věděl. Jeho náčelník naléhal od samého rána na bělochy, aby se vrátili do vesnice a všechny vetřelce postříleli. Rokov měl však z Tarzana a jeho družiny větší strach než sami kanibalové. V žádném případě se nechtěl k osadě ani přiblížit. Místo toho pospíšil se svými společníky k řece, kde ukradl několik kanoí, které tu domorodci ukrývali. Naposledy byli běloši viděni, jak usilovně pádlují proti proudu.

A tak Tarzanovi nezbylo než se znovu vydat i se svou družinou po únoscově stopě. Nekonečné dny putovali pustinou, aby posléze zjistili, že bloudí. Ve vesnici ztratil Tarzan tři spolubojovníky - ubili je domorodci. S Akutem mu zbylo již jen pět opích samců, Sheeta a Mugambi. O nepříteli neměl nejmenší potuchy a nic nevěděl ani o bílých lidech, kteří před ním prchali. Kdo byl onen muž a ona žena? Ať to byl kdokoli, vidina, že s nimi je jeho Jack, hnala Tarzana neohroženě vpřed. Správně tušil, že Rokov bude prchající trojici pronásledovat. Najde-li jeho stopu, má naději, že svého syna vysvobodí.

Konečně se to znovu podařilo, tentokrát v místě, kde Rus opustil řeku a vydal se po souši severním směrem. Učinil tak patrně proto, že i uprchlíci se tudy ubírali. O nich však Tarzan stále nevěděl nic určitého. Ani jediný z domorodců, jichž

se cestou vyptával, nemohl říci, že by je zahlédl, zatímco s Rokovem a jeho kumpány přišli do styku téměř všichni. Dorozumět se s divochy nebylo nikterak snadné, neboť sotva spatřili jeho podivný doprovod, brali nohy na ramena. Tarzanovi nezbyvalo než jít napřed a vyhledávat osamělé jedince.

Jednoho dne takto stopoval nic netušícího divocha a dostihl jej právě v okamžiku, kdy se chystal probodnout jakéhosi bílého muže, který se krčil v houšti lemující stezku. Tarzan bělocha okamžitě poznal. Jeho malá, zapadlá očka, podmačený výraz ve tváři a žlutavý knír si dobře pamatoval! Bylo jasné, že tento chlapík nepatří k mužům, kteří doprovázeli Rokova ve vesnici, kde byl Tarzan zajat. Viděl je všechny a tenhle mezi nimi nebyl. Zbývalo jediné vysvětlení - toto je onen člověk, prchající spolu s neznámou ženou a jeho synem před Rokovem! A onou neznámou nemůže být nikdo jiný než - jeho milovaná Jane! Konečně pochopil plný význam Rusových slov!

Tarzan zbledl, když zahlédl Švédův vrásčitý obličej. Na čele mu znovu vyvstal šarlatový pruh, stopa po ráně, již kdysi utřil v boji s opičákem Terkozem o vládu nad opy Kerchakova kmene. Ten muž patřil jemu, a nikoli divochovi, který se ho právě chystal zabít.

Skočil po černém bojovníku a strhl jeho kopí, dřív než zasáhl cíl. Chopiv se nože, vrhl se černoch na svého protivníka, zatímco Švéd sledoval z houštiny souboj, jaký dosud neviděl - polonahý bílý obr bojoval holýma rukama s polonahým divochem po vzoru svých prapředků. Anderssen bělocha hned nepoznal a trvalo hodnou chvíli, než mu konečně svitlo - ona mručící, rozzuřená šelma není nikdo jiný než uhlažený gentleman, s nímž se kdysi setkal na palubě Kincaidu. Anglický lord! Ten, o němž se dověděl od lady Greystokové během jejich útěku po Ugambi. Stejně jako většina členů posádky parníku ani on do této chvíle neměl zdání, o koho jde.

Tarzan byl nucen svého protivníka zabít, neboť ten se odmítal vzdát. Jakmile boj skončil, vztyčil se nad mrtvolou a Švéd spatřil, jak klade poraženému nohu na krk, aby vzápětí vyrazil divoký skřek vítězného opiho samce.

Anderssenovi přeběhl mráz po zádech. Tarzan se k němu otočil s kamennou tváří. V jeho šedých očích byla smrt.

"Kde je má žena?" zahřměl.

Švéd se pokusil odpovědět, avšak náhle se počal dusit. V těle mu dosud vězel šíp, a když zakašlal, z úst i nosu se mu vyřinula krev. Rána zasáhla plíce.

Tarzan čekal, až záchvat pomine. Podoban bronzové soše - chladnokrevný a neústupný - stál nad bezbranným Švédem, rozhodnut učinit jediné - dovědět se, co potřebuje, a poté zabít.

Konečně kašel a krvácení ustaly a raněný se pokusil pohnout rty. Tarzan poklekl a naklonil se až k němu.

"Žena a dítě," řekl. "Kde jsou?"

Anderssen ukázal na stezku. "Rus je chytit," zašeptal.

"Jak jste se sem dostal?" pokračoval Tarzan. "Proč nejste s Rokovem?"

"Oni nás chytit," opakoval Anderssen. "Já bojovat, ale mí lidé všichni utéci. Když já zraněn, Rokov mě tu nechat pro hyena. To horší než smrt! On vzít váš žena a dítě!"

"Co jste s nimi zamýšlel? Kam jste je chtěl odvést?" ptal se Tarzan, upíraje na Švéda nenávistný pohled, neboť se již nedokázal ovládat. "Proč jste jim chtěl ublížit? Mluvte, než vás zabijí!!! Bůh vám buď milostiv! Řekněte všechno, nebo vás roztrhám na kusy! Viděl jste, že to dokáží!"

V Anderssenově tváři se objevil výraz nelíčeného překvapení.

"Proč?" hlesl. "Já jim neublížím! Jen chránit před Rokov. Vaše žena ke mně laskavý na lodi a já slyšet často dětská křik. Já mít taky žena a dítě a nemoc se dívat, jak matka a syn od sebe. To být všechno. Copak já vypadat jako zlá člověk?" pokračoval po chvíli a ukázal rukou na konec šípu, který mu trčel z hrudi.

V jeho hlase bylo cosi, co Tarzana stále víc přesvědčovalo, že mluví pravdu. Navíc byl těžce raněn. Věděl, že umírá, a Tarzanových hrozeb se již nemusel obávat. Bylo zřejmé, že si přeje říci vše.

Tarzan se sklonil k umírajícímu.

"Je mi to líto," řekl prostě. "V Rokovově společnosti jsem nikdy neviděl nikoho jiného než samé lotry. Myslím, že ve vašem případě jsem se mýlil. Zapomeňte na to. Teď je třeba vás pohodlně uložit a ošetřit ránu. Věřím, že brzy budete zase na nohou!"

Švéd se usmál a zavrtěl hlavou. "Vy jít hledat své žena a dítě. Já skoro mrtvý, ale..." Na okamžik umkl a poté dodal:

"...nechtít myslet na hyena. Vy ukončit má trápení?"

Tarzan se zachvěl. Ještě před chvílí byl rozhodnut tohoto muže zabít - a nyní mu již nedokázal pomoci jako příteli. Zvedl Švédovi hlavu, aby mu ulehčil. Znovu se ozval záchvat kašle a krvácení. Když přešel, ležel Anderssen bez hnutí se zavřenýma očima. Tarzan myslel, že je mrtev, když tu ještě jednou otevřel oči.

"Brzy foukat moc silná vítr," zašeptal a skonal.

Tambudza

Tarzan vykopal kuchaři z Kincaidu, v jehož nevzhledném těle bilo srdce gentlemana, mělký hrob. To bylo to jediné, co v této chvíli mohl udělat pro muže, který nasadil vlastní život, aby zachránil jeho ženu a dítě. Pohrbiv statečného lodníka, vydal se znovu po Rokovově stopě. Konečně si mohl být jist, že žena prchající džunglí je Jane. Skutečnost, že opět padla Rusovi do rukou, ho hnala vpřed, byť jemu samotnému se zdálo, že se plouží jako hlemýžď.

Nebylo nijak snadné udržet správný směr, neboť v těchto místech džunglí křížovalo množství cest, rozbíhajících se do všech stran a hojně využívaných domorodci. Stopy bílých lidí byly téměř zahlazeny nosiči a otisky jejich nohou smazány tlapami divokých šelem. Přesto Tarzan postupoval neúnavně vpřed, spoléhaje na svůj zrak a čich.

Ačkoliv byl velmi obezřelý, s blížící se nocí zabloudil. Protože věděl, že jeho družina, kterou zanechal za sebou, ho následuje, snažil se, aby věděla o každém jeho kroku. Ohmatával keře a liány, hustě lemující stezku, a dával tak svým čtvernohým přátelům na srozuměnou, kudy se ubírá.

Krátce po setmění se spustil silný liják. Nezbyvalo než uchýlit se do dutiny obrovského stromu a vyčkat do rána. S rozbřeskem se však liják změnil v průtrž mračen, takže na další cestu nebylo ani pomyslení. Celý týden zůstala pak obloha zatažena hustými mraky. Déšť a víchřice zahladily poslední stopy, které Tarzan vytrvale, leč marně hledal. Nenašel nic, co by prozrazovalo blízkost lidského obydlí či jeho družiny. Protože neznal zdejší krajinu, nedokázal se zorientovat. Navíc ve dne nesvítilo slunce a v noci nevycházel měsíc ani hvězdy.

Sedmého dne se slunce konečně prodralo mračny a zalilo svými paprsky krajinu. Poprvé v životě se Tarzan cítil v džungli ztracen. Pomyslení, že jej něco podobného potkalo právě v nejnevhodnější chvíli, bylo skličující. Vždyť kdesi uprostřed této divočiny drží dosud jeho úhlavní nepřítel obě milované bytosti ve svých spárech! Kudy asi museli projít během oněch sedmi krutých dní, kdy mu nemilosrdná příroda zkřížila cestu?

Tarzan znal Rokova natolik dobře, aby nepochyboval o tom, že pro svou pomstu udělá vše. Kudy se však vydal? Tarzan věděl, že opustil řeku, aby pronásledoval Anderssen. Pokračoval-li dál vnitrozemím či se vrátil na Ugambi, zůstávalo otázkou.

Řeka se v těchto místech zužovala a její proud sílil. Dalo se tedy předpokládat, že dál bude pro kanoe jen stěží splavná. Jestliže se ale Rokov nevrátil k řece, kam vlastně zamířil? Směr, kudy prchali Anderssen s Jane a malým Jackem, dokazoval, že lodní kuchař měl v úmyslu překročit pevninu až k Zanzibaru. Že by se něčeho podobného odvážil i zbábělý Rus, bylo jen málo pravděpodobné. Snad by tak učinil jen ze strachu před Tarzanem a hrozbou zaslouženého trestu.

Konečně se Tarzan rozhodl pokračovat směrem k Německé východní Africe, dokud nenarazí na domorodce, kteří by mu mohli o Rokovovi něco říci. Na druhý den, když déšť nadobro ustal, došel k vesnici, jejíž obyvatelé se rozutekli do džungle, jakmile ho spatřili. Pustil se za nimi a zanedlouho jednoho z nich dostihl. Chlapík byl tak poděšen, že se ani nebránil. Zahodil zbraň, poklekl na kolena a vyřeštěným zrakem hleděl na bílého obra.

Nebylo snadné ho uklidnit a přimět k tomu, aby promluvil. Po nekonečném vyptávání konečně prozradil, že před několika dny prošla vesnicí jakási skupina. Ti lidé vyprávěli o bílém ďáblu, který je pronásleduje, a varovali před ním obyvatelé osady. Onoho démona viděl černý bojovník právě v Tarzanovi. Očekával, že vzápětí za ním se objeví celý zástup podobných duchů, převtělených v opice a leopardy.

V tom všem měl nepochybně prsty Rokov! Snažil se Tarzanovi překazit cestu všemožným způsobem - třeba i využitím pověrečného strachu domorodců. Černocho vyprávěl, že muž, který vedl skupinu cizinců, jim přislíbil bohatou odměnu, když bílého ďábla zabijí. Jistě by tak byli učinili, kdyby se jim k tomu naskytla sebemenší příležitost. Sotva však Tarzana spatřili, krev se jim změnila ve vodu - právě tak, jak to předvíдали černí nosiči bílého muže.

Když mladý válečník zjistil, že mu bílý obr neublíží, dodal si odvahy a doprovodil ho do vesnice, volaje na své druhy: "Bílý ďábel vám nezkriví ani vlas, odpovíte-li na jeho otázky!"

Jeden po druhém trousili se černoši do osady, avšak strach je dosud neopustil, což bylo zřejmé z jejich nedůvěřivých pohledů. Byl mezi nimi i náčelník, a protože právě on toho mohl vědět nejvíce, dal se s ním Tarzan ihned do řeči.

Černocho byl malý, zavalitý chlapík se znetvořeným obličejem a neobyčejně dlouhými rukama. Jeho vzezření prozrazovalo, že je schopen všeho. Snad jen primitivní strach vyvolaný historkou, kterou mu vyprávěli členové Rokovy družiny, mu bránil, aby se svými bojovníky na Tarzana nezaútočil. On i jeho kmen patřili k lidojedům. Obava, že bílý cizinec je možná opravdový ďábel a že kdesi v džungli se skrývají jeho démoni, čekající jen na pokyn svého pána, bránila tomuto muži, který se jmenoval Mganwazam, aby provedl, co si usmyslel.

Tarzan se černocho trpělivě vyptával, a když porovnal jeho výpověď s tím, co se dověděl od mladého válečníka, usoudil, že Rus a jeho družina zamířili k východnímu pobřeží. Cestou Rokova mnoho nosičů opustilo. Ve zdejší osadě jich nechal pět oběsit pro krádež a pokus o dezerci. Ostatní - jak vypověděl mladík - měli takovou hrůzu z krutosti svých pánů, že odmítali mluvit o tom, co bílý muž zamýšlí. Nakonec se prý všichni, včetně kuchaře a ozbrojeného doprovodu, rozhodli bělochy opustit a vydat je napospas džungli.

Ačkoli Mganwazam popřel, že by mezi bělochy viděl nějakou ženu a dítě, Tarzan si byl jist, že lže. Několikrát se znovu pokusil dopátrat se pravdy, ale za žádnou cenu nepřiměl prohnáného kanibala svá tvrzení změnit.

Požádal tedy alespoň o jídlo. Poté se obrátil na zbývající příslušníky kmene, zejména mladé bojovníky, aby se ještě něco dověděl, avšak náčelnikova přítomnost jim svazovala jazyky. Byl přesvědčen, že tito lidé vědí o Rusovi, stejně jako o osudu jeho ženy a dítěte víc, než dosud prozradili, a rozhodl se v osadě přenocovat. Doufal, že ráno bude úspěšnější.

Jakmile své rozhodnutí oznámil náčelníkovi, byl překvapen náhlou změnou v jeho chování. Z odměřeného a podezřivého nerudy stal se Mganwazam ochotným a úslužným hostitelem. Naléhal, aby Tarzan strávil noc v nejlepší chatrči ve vesnici, z níž vypudil svou nejstarší družku. Sám se pak rozhodl přespat v chýši jedné ze svých mladších manželek.

Kdyby si Tarzan v té chvíli vzpomněl, že divochům byla nabídnuta odměna za to, že ho zabijí, snadno by si změnu v náčelníkově chování vysvětlil! Mganwazam doufal, že slíbené dary získá, přiměje-li nic netušícího hosta přenocovat v jedné z chatřích a ve spánku s ním skoncuje.

Ačkoli se Tarzanovi přičilo spát v černošských chatřích, tentokrát svolil. Doufal, že se mu podaří přemluvit některého z mladíků k posezení u ohně a přátelské rozmluvě. A tak pozvání starého Mganwazama přijal. Trval však na tom, aby s ním v chýši zůstal některý z bojovníků, jehož příbytek by posloužil náčelníkově ženě, aby nemusela spát venku v nočním chladu.

Bezzubá stařena se na něho vděčně usmála, když se dověděla, že jí pomohl. Jelikož Tarzanův návrh nijak nehatil náčelníkovy plány, byl vzácný host uveden do jedné z chatřích nedaleko vchodu do osady.

Protože té noci se pořádala slavnost na počest skupiny lovců, kteří se vrátili s bohatou kořistí, zůstal Tarzan v příbytku sám. Všichni vesničané bez rozdílu se museli zúčastnit obřadu.

Jakmile byl cizinec vlákán do pasti, svolal Mganwazam mladé bojovníky, které vybral, aby ho hlídali. Mladíci tím nebyli nijak nadšeni, neboť se bílého obra báli. Slovo náčelníkovo však bylo ve vesnici zákonem, a tak se nikdo neodvažoval protivit jeho příkazu.

Právě když Mganwazam vysvětloval válečníkům, co zamýšlí, usedla po jeho boku bezzubá stařena. Předstírajíc, že pečuje o oheň, vyslechla vše, o čem se spiklenci radili.

Tarzan spal snad hodinu, snad dvě, nedbaje bujarého křiku ozývajícího se zvenku, když jej probudil sotva znatelný šelest. Kdosi se plížil k chatrči. Oheň mezitím vyhasl. Zbyla z něho jen hromádka doutnajícího popela, který matně osvětloval vnitřek zatuchlého příbytku. Citlivé smysly Tarzana okamžitě upozornily, že nablízku je živá bytost.

Pochyboval, že jde o některého z mladých spolunocležníků, vracejícího se z obřadu, neboť k jeho uším dosud doléhaly hlasy oslavujících a ryk bubnů. Kdo to mohl být, že se přibližoval tak tiše?

Ledva neznámá bytost překročila práh, Tarzan hbitě vyskočil a chopil se oštěpu.

"Kdo je to?" zvolal, "že se plíží tmou jako vyhladovělý lev?"

"Tiše, bwana," odpověděl čísi hlas. "Jsem Tambudza, žena náčelníkova, kterou jsi zachránil před nočním chladem."

"Co chce Tambudza od Tarzana?" ptal se mladík.

"Ty jediný jsi byl ke mně dobrý a já tě za to přicházím varovat," vysvětlila stařena.

"Varovat? Před čím?"

"Mganwazam vybral mladé muže, kteří mají spát v tvé chýši," pokračovala Tambudza. "Byla jsem blízko, když se radili, a slyšela jsem, co od nich žádal. Slavnost potrvá až do rána, a pak za tebou přijdou. Budeš-li vzhůru, budou předstírat, že si přišli odpočinout. Budeš-li spát, zabijí tě, neboť tak rozkázal náčelník. Za každou cenu vyčkají, až usneš."

Mganwazam touží po odměně, kterou nabídl bílý muž za tvou smrt."

"Na odměnu jsem zapomněl," řekl Tarzan. "Jak ale může Mganwazam doufat, že ji dostane, když bílí mužové, kteří jsou mými nepřáteli, odešli neznámo kam?"

"Nejsou daleko," ujistila jej Tambudza. "Náčelník ví, kde táboří. Jeho poslové je rychle dohoní."

"Kde jsou?" naléhal Tarzan.

"Chceš jít za nimi?" odpověděla Tambudza otázkou.

Tarzan přikývl.

"Neumím ti vysvětlit, kde jsou, abys místo našel sám, ale mohu tě k nim dovést, bwana."

Byli tak zabráněni do hovoru, že ani nepostřehli drobnou postavu, která se vplížila do chatrče a vzápětí se stejně tiše vytratila ven. Byl to Buulao, syn jedné z mladších Mganwazamových žen, malý mstivý uličník, který Tambudzu nenáviděl a využil sebemenší příležitosti, aby na ni donášel.

"Pojďme tedy," řekl Tarzan stařeně, "vydejme se na cestu."

To již Buulao neslyšel, neboť pospíchal k místu, kde jeho rozjařený otec popíjel jakýsi kvašený nápoj a se zaujetím sledoval divoké křepčení tanečníků.

Sotva se Tarzan a Tambudza ocitli za branou osady a zmizeli v temnotě pralesa, vydali se za nimi sousední stezkou mladí bojovníci. Uprchlíci byli již dostatečně daleko od vesnice, takže nemuseli šeptat. Tarzan se tázal stařeny, zda viděla v průvodu bílého muže mladou ženu s dítětem.

"Ano, bwana," odpověděla Tambudza. "Byla s nimi žena a malé dítě - malé, bílé děťátko. To ale zemřelo na zimmici a oni ho pohřbili."

Černý zlosyn

Když Jane znovu nabyla vědomí, uviděla Anderssena, stojícího nad ní s děckem v náručí. Pohlédla vzhůru a její tvář zkřivil výraz utrpení a děsu.

"Co se dítě? Vy nemocný?" ptal se Švéd.

"Kde je mé dítě?" zvolala, nedbajíc jeho otázky.

Anderssen jí podal děcko, avšak Jane zavrtěla hlavou.

"To není moje dítě," řekla, "a vy to dobře víte!"

Anderssen vyvalil oči úžasem.

"Že nebýt vaše? Vy říkat, že dítě na Kincaid být váš!"

"Ne, tohle dítě není moje," trvala Jane na svém. "Můj syn vypadá jinak. Kde je? Na lodi musely být děti dvě. O tomhle jsem nevěděla."

"Na lodi žádný jiná. Já myslet, že tenhle být vaše. Já být moc líto..."

Anderssen zneklidněl a počal netrpělivě přešlapovat z nohy na nohu. Jane pochopila, že je nevinná. Vždyť její dítě neznal!

Náhle počalo nemluvně křičet a házet sebou ve Švédově náručí a vztahovalo ručky k mladé ženě. Jane nedokázala takovéto prosbě odolat a přitiskla děcko k sobě. Dala se do usedavého pláče, skrývajíc tvář v jeho ušmudlaných šatečkách. Zklamání, že nalezenec není její milovaný Jack, bylo vystřídáno nadějí, že ten byl vysvobozen ještě před vyplutím Kincaidu od anglických břehů. A bylo tu ještě něco, proč se neznámého bezbranného tvorečka ujala - pud matky.

"Opravdu nemáte tušení, čím dítě by to mohlo být?" zeptala se Anderssena.

Muž zavrtěl hlavou.

"Ne," řekl. "Když tohle dítě nebýt váš, já neznat jeho matka. Rokov říkat, že být váš. Proč já nevěřit? Co my dělat? Já nesmět zpátky na Kincaid. Rokov by mě zabít - ale vy moc vrátit. Já vás vzít na moře a některá černá muži vás dostat na loď."

"Ne, ne!" vykřikla Jane. "Za nic na světě! Raději zemřu, než abych znovu padla tomu padouchovi do rukou! Ne, pojďme raději dál a vezměme děcko s sebou, Bude-li to vůle Boží, zachráníme se!"

A tak se vydali na cestu pralesem, doprovázeni několika nosiči, kteří nesli potraviny a stany. Anderssen je provedl na malém člunu, když připravoval útek.

Nekonečné putování dnem i nocí přinášelo Jane velké útrapy a záhy zcela ztratila pojem o čase. Zda putují dny či celé měsíce, nedokázala říci. Jedinou radostí jí bylo malé děcko, k němuž z celého srdce přilnula. Ten milý, drobný tvoreček dával zapomenout na bolestnou prázdnotu, kterou pociťovala po únosu vlastního syna. Nebylo to přirozeně totéž jako mít svého Jacka, nicméně s přibývajícimi dny v ní mateřský cit stále sílil. Často sedávala se zavřenýma očima a oddávala se krásné představě, že to malé stvoření, které svírá v náručí, je její vlastní dítě.

Po několik dní ubíhala cesta pustinou jen velmi pomalu. Tu a tam narazili na domorodce, lovící na břehu řeky, od kterých se dověděli, že nikdo podobný Rokovovi tudy dosud neprošel.

Tato skutečnost i snaha učinit cestu pro Jane co nejpříjemnější vedly Švéda k tomu, že nikterak nespíchal a často zastavoval, aby si odpočinuli. Trval na tom, že ponese děcko, neboť Jane pochod velmi vyčerpával. Trápilo ho, že se zmýlil a přinesl cizí novorozeně místo malého Jacka. Jane ho musela neustále přesvědčovat, že jeho úmysly byly čisté a netřeba si dělat výčitky.

Každý den, když byl pochod u konce, se švéd staral o to, aby žena i dítě přenocovali v bezpečí. Jejich stan stál vždy na nejvýhodnějším místě. Trnová ohrada, zbudovaná kolem ležení nosiči, byla dostatečně pevná a nepropustná. Také k jídlu dostávali z tenčících se zásob to nejlepší. Takt a ohleduplnost, jakou lodní kuchář projevoval, naplňovaly Jane obdivem. Jak šlechetné srdce bilo v prsou muže na první pohled tak ošklivého! Rytířskost a laskavé chování ho v dívčích očích natolik změnilo, že v něm nyní viděla ryzího člověka a opravdového přítele.

Když urazili další kus cesty, dověděli se, že bílý muž jim je na stopě. Anderssen zamířil k řece a od náčelníka osady, ležící u jednoho z ramen Ugambi, zakoupil kanoi. Poté se nevelká karavana vydala proti proudu. Pluli tak rychle, že zanedlouho se svým pronásledovatelům značně vzdálili. Koryto řeky se však stále více zužovalo a cestovat po vodě bylo stále obtížnější. Nakonec nezbylo než vystoupit z kanoe, zanechat ji na břehu a uchýlit se znovu do džungle. Od té chvíle se pochod stal pomalým, namáhavým a nebezpečným.

Den potom, co opustili řeku, onemocnělo dítě horečkou. Anderssen tušil neblahý konec, neměl však to srdce říci Jane pravdu. Věděl, že hošíka miluje jako svého vlastního. Protože povážlivý stav děcka nedovoloval jít dál, odbočil švéd z cesty a rozbil tábor na mytíně na břehu říčky. Tady mohla Jane věnovat všechn čas péči o malého trpitele. Činila tak s láskou a trpělivostí, avšak zármutek a strach o jeho život byly čím dál silnější.

A tehdy ji stihla nová rána. Jeden z nosičů, který se vydal do džungle za potravou, přinesl zprávu, že Rokov a jeho kumpáni tábořili nedaleko odtud a právě teď míří přímo k tomuto zapomenutému místu, které se všem zdálo tak bezpečné. Nezbyvalo než strhnout stany a vydat se bez ohledu na nemoc dítěte znovu na cestu. Jane znala Rokova dosti dobře, aby věděla, že by jí dítě odňal a nechal je zemřít.

Ubírajíce se hustou džunglí po staré, zarostlé stezce, přišli postupně o všechny nosiče. Černoši byli ochotni sloužit jen do té doby, dokud jim od Rokova nehrozilo nebezpečí. Jakmile se dověděli, že Rus je nablízku, dostali strach a rozutekli se po okolí. Anderssen a Jane zůstali sami. Švéd kráčel napřed a prosekával husté houští, bránící v pochodu, aby se jeho společníci s dítětem šlo snáze.

Putovali celý den. Když nastal večer, bylo oběma jasné, že jsou ztraceni - nedaleko za nimi bylo slyšet kroky mužů, blížících se jejich stezkou. Ještě okamžik, a budou dosítní! Švéd ukryl Jane i s děckem za mohutný strom a místo obložil křovím.

"Míle odtud být vesnice," řekl. "Nosiči mi říct, dřív než odejít. Já svést Rokov od stezka a vy pak jít do černý osada. Náčelník být přítel bílá člověk. Mosula říkat. Nic víc nemoci dělat. Černá náčelník vás vzít po Ugambi na moře. Tam vy v bezpečí. Šťastný cestu!"

"Ale kam půjdete vy, Svene?" ptala se Jane. "Proč se tu také neukryjete a nevrátíte se na moře s námi?"

"Já říct Rokov, že vy mrtvý, a on vás nikdy nehledat," řekl Anderssen a významně se usmál.

"Proč se k nám nepřidáte, až mu tohle řeknete?" naléhala Jane.

"Já nepřidat k nikomu, až říct Rokov, že vy mrtvý," řekl.

"Nemyslíte, že vás bude chtít zabít?" zeptala se, neboť si uvědomila, že Rokov jistě využije příležitosti, aby se Švédovi pomstil za to, že ho obelstil.

Anderssen neodpověděl. Jen naznačil, že je třeba chovat se tiše, a ukázal na stezku.

"Toho nedbám," zašeptala Jane. "Nenechám vás zemřít, budu-li vás moci zachránit. Dejte mi váš revolver. Umím s ním zacházet a snad se mi je podaří zadržet, než se naskytne příležitost k útěku."

"To nic platná," usoudil Švéd. "Oni nás dopadnout oba a já pak nemoci nic pro vás udělat. Vy myslet na dítě, co být s vámi, až padnou Rokov do rukou. Vy udělat, co já říkat. Vztít puška a náboje. Moc je potřebovat!" Prostrčil houštím pušku a opasek s náboji a měl se k odchodu.

Viděla ho, jak se vrací stezkou vstříc Rokovovi a jeho druhům. Nejprve ji napadlo vydat se za ním. S puškou se mohla bránit, a pak - hrozila se myšlenky, že zůstane uprostřed džungle sama.

Počala se drápat z úkrytu, aby Švéda co nejdříve dostihla. Děcko přivinula k sobě a pohlédla mu přitom do tváře. Jak byla zarudlá! Jak nepřirozeně vypadala! Sáhla na ni - dítě žhnulo horečkou. Jane zalapala po dechu a zůstala stát jako přikovaná uprostřed stezky. Puška zůstala i s náboji v úkrytu. Anderssen i Rokov byli rázem zapomenuti. Jediné, na co teď dokázala myslet, byla hrozná skutečnost, že tento malý, bezbranný tvor byl zachvácen zimnicí a že mu nedokáže pomoci. Musí okamžitě někoho vyhledat! Snad nejlépe nějakou ženu, která má sama děti.

Vzpomněla si na vesnici, o níž mluvil Anderssen. Jen aby dorazila včas! Nesměla ztrácet ani okamžik. Jako poplašená antilopa hnala se směrem, který jí švéd ukázal. Zdáli bylo slyšet volání a rachot výstřelů. Pak nastalo znovu ticho. Jane

tušila, že Anderssen se setkal s Rokovem.

Zanedlouho doběhla zcela vyčerpaná do vesnice, kde ji hned obklopil zástup mužů, žen i dětí. Zvědaví domorodci ji zaplavili přívalem otázek, na které neuměla odpovědět. Se slzami v očích jen ukazovala na vzlykající nemluvně a neustále opakovala jediné slovo: "Zimnice, zimnice..."

Černoši nerozuměli, ale viděli nemocné dítě. Jedna z mladších žen odvedla Jane do chýše a spolu s několika dalšími se pokusily děcko ukonejšit. Po chvíli přišel zařikávač a rozdělal vedle nemluvně oheň, na který postavil malou nádobu s jakýmsi lektvarem. Rukama přitom prováděl podivné pohyby. Konečně vložil do vroucí tekutiny zebří ocas a smočil tvář dítěte několika krůpějemi, doprovázejе obřad novým zaklínadlem. Když skončil, sesedly se kolem ženy a počaly kvílet tak srdceryvně, že Jane měla pocit, jako by se jí v příští chvíli měla rozskočit hlava. Uvědomila si však, že to vše dělají z upřímného soucitu s dítětem, a proto zůstávala trpělivá.

Bylo k půlnoci, když ve vesnici nastal náhlý zmatek. Zvenku se ozvaly kroky, blížící se k chatrči. Jane seděla s děckem na klíně u plápolajícího ohně. Robátko nyní leželo klidně s očima obrácenými v sloup. Jane hleděla upřeně do jeho malé tváře. Nebyl to její syn - její tělo a její krev - a přesto - jak milým a drahým se jí ten drobný, bezbranný tvoreček stal! Připravena o vlastní dítě, zahrnula ubohé, bezejmenné stvoření veškerou láskou, jaké byla schopna a již si musela nekonečně dlouhé týdny na palubě Kincaidu odepřít. Cítila, že konec chlapečkova života se blíží. Ačkoli se děsila pomyslení, že ho ztratí, doufala alespoň, že smrt přijde rychle a ukončí jeho trýzeň.

Kroky před vchodem do chatrče ustaly. Chvilí bylo slyšet tlumený šepot a vzápětí vstoupil starý černoch. Byl to Mganwazam, náčelník kmene. Jane jej neznala, neboť hned po příchodu do osady se jí ujaly ženy. Konečně mu viděla do tváře, znetvořené četnými jizvami. Připomínal jí více gorilu než člověka.

Pokusil se dříve něco sdělit, ale protože mu nerozuměla, zavolal na kohosi venku.

Na jeho výzvu vstoupil jiný černoch, který se však od předešlého výrazně lišil. Jane okamžitě poznala, že patří k jinému kmeni. Byl to náčelníkův tlumočník. Sotva položil první otázku, Jane vycítila, že náčelník má cosi za lubem. Bylo jí divné, že se dopodrobna vyptává na její další plány i na důvod zastávky právě v jeho vesnici.

Neviděla důvodu cokoli zapírat, a tak řekla pravdu. Na otázku, zda ještě doufá v setkání s manželem, jen potřásla hlavou. Nato jí Mganwazam sdělil důvod své návštěvy:

"Právě jsem se dověděl od mužů, kteří žijí na břehu velké řeky," řekl, "že váš manžel vás hledal směrem proti proudu, byl však zajat a zabit. Říkám vám to proto, abyste dál nemařila čas dlouhým putováním, neboť není naděje se s ním setkat. Bylo by pro vás lepší vrátit se na pobřeží."

Jane pokynula na znamení díku, ačkoli byla v tu chvíli zasažena další těžkou ranou. Tolik toho již vytrpěla! Zůstala sedět se skloněnou hlavou, zírajíc do tváře děčka, které jí leželo bezvládně na klíně.

Mganwazam vyšel z chatrče. Po chvíli Jane zaslechla další kroky a ve vchodu se objevila postava bělocha. Jedna z žen sedících kolem přihodila do hasnoucího ohně suchou otep. Vyšlehl nový plamen a ozářil vnitřek chýše. V jeho svitu Jane viděla, že dítě je mrtvo. Jak dlouho - to nevěděla.

Hrdlo se jí sevřelo a hlava poklesla k hrudi. Na okamžik vládlo v chatrči ticho. Pak se jakási domorodá žena dala do štkání. Běloch přistoupil k Jane, zakašlal a oslovil ji jménem. Zvedla zrak a spatřila cynickou tvář Nikolaje Rokova.

Útek

Rokov stál chvíli bez hnutí a pozoroval Jane Claytonovou. Vzápětí sklouzl pohledem na děcko, které svírala v náručí. Jane zakryla tvář nemluvně cípem pokrývky. Kdo neznal pravdu, mohl se domnívat, že právě usnulo.

"Zbytečně jste se namáhala," řekl Rokov, "abyste donesla dítě do téhle vesnice. Kdybyste si hleděla svého, mohl jsem ho sem dopravit sám. Byla byste ušetřena nebezpečí a útrap po cestě. Nicméně vám musím poděkovat, že jste mě zbavila jedné nepříjemné starosti. Tohle je totiž právě ona osada, kam jsem měl od samého počátku v úmyslu dítě dopravit. Můj přítel Mganwazam se o něj postará a udělá z něho dokonalého lidojeda. Podaří-li se vám kdy vrátit do civilizovaného světa, jistě vás pobaví srovnání vašeho pohodlí s tím, co čeká vašeho syna mezi kanibaly. Musím vám znovu poděkovat, že jste ho donesla až sem. Ale teď už budu nucen vás požádat, abyste se s ním rozloučila, a já ho odevzdám jeho novým pěstounům." A s ústy zkřivenými škodolibým úsměvem vztáhl ruce k dítěti.

"Tady je máte," řekla Jane. "Díky Bohu mu už nemůžete ublížit!"

Jako by něco tušil, poodhalil Rokov dítěti příkrývku z obličejе. Jane jej bedlivě sledovala. Celé dlouhé dny si lámala hlavu tím, zda Rokov ví, že děcko není její. Jakmile z Rusovy tváře vyčetla bezmezný vztek, když zjistil, že pomsta byla z vůle vyšší moci zmařena, zaplašila poslední pochyby.

Vrátiv Jane nemluvně, počal Rokov přecházet chatrči a zuřivě klít.

"Vysmíváte se mi!" křičel. "Myslíte si, že jste mě srazila na kolena? Já vám ukáži, jako jsem ukázal té zatracené opici, která je vaším mužem, co znamená urazit Nikolaje Rokova! Ukradla jste mi to dítě! Kanibalova syna z něj už neudělám, ale..." a na okamžik se zarazil, aby vzápětí dodal výhružně: "...mohu udělat kanibalovu ženu z jeho matky! A já to udělám! Jen co vyrovnam vlastní účet!"

Domníval-li se, že Jane vyděsí, mýlil se. Její smysly byly již natolik otupělé, že neměla sil projevit strach. Naopak - k Rokovovu velkému překvapení se objevil na jejích pohaslých rtech slabý, ale zřetelný úsměv. S klidným srdcem teď myslela na to, že ono nebohé malé stvoření není její milovaný Jack a že Rokov - a to ji těšilo nejvíce - o tom nemá ani tušení.

Ráda by mu byla řekla pravdu přímo do očí, neměla však k tomu odvalu. Její vlastní dítě bude v bezpečí jen tak dlouho, dokud Rokov nebude vědět, že žije! A pak - sama nevěděla, kde teď Jack je a zůstal-li skutečně naživu. Ale neztrácela naději. Bylo docela dobře možné, že - aniž o tom Rus věděl - bylo dítě zaměněno některým z jeho kumpánů a je teď v

bezpečí v Londýně, kde za něho přátelé složili výkupné a postarali se o něj. Podobné myšlenky se honily dívce hlavou od chvíle, kdy zjistila, že děcko, které Anderssen přinesl z Kincaidu, jí nepatří. Ne, Rokov se pravdu nesmí dovědět! Jane si uvědomila, že její situace je beznadějná. Anderssen i Tarzan byli mrtvi a široko daleko nebylo nikoho, kdo by jí byl ochoten a schopen pomoci! Věděla, že Rokovovy hrozby nebyly plané - jistě se pokusí uskutečnit, co zamýšlí. Ale ani to nejhorší, co ji očekávalo, nemohlo než uspišit nezvratný konec. Musí najít způsob, jak svůj život dokonat dřív, než ji Rokov začne znovu trápit. Potřebovala teď jediné - čas připravit se na smrt. Věděla, že k tomuto poslednímu kroku se neodhodlá, dokud nevyčerpá všechny možnosti záchrany. Nelpěla na životě, nicméně doufala, že najde cestu za svým dítětem. Kdyby k tomu nemělo dojít, bude stát předvolbou ze dvou možností: buď se podvolit Rokovovi, nebo dobrovolně odejít z tohoto světa.

"Jděte pryč!" poručila Rusovi. "Odejděte a nechte mě samotnou s mým dítětem! Což jste mi nezpůsobil již dost bolesti a utrpení? Čím jsem vám ublížila, že mě neustále pronásledujete?"

"Trpíte za hříchy opice, které jste dala přednost před nabídkou gentlemana," odpověděl. "Ale proč o tom ještě mluvit? Dítě pochováváme tady a vy se se mnou vrátíte do tábora. Zítra vás přivedu zpět vašemu novému muži - drahému a milovanému Mganwazamovi."

Natáhl ruku k děcku, avšak Jane uskočila a sevřela je pevněji.

"Pochovám ho sama!" řekla důrazně. "Pošlete několik mužů, ať za vesnicí vykopou hrob."

Rokov se chtěl celé záležitosti co nejrychleji zbavit, a tak svolil. Navíc se domníval, že se Jane již zcela odevzdala osudu. Vycházejí z chatrče, vyzval ji, aby ho následovala.

Za doprovodu svých mužů odvedl dívku za hradbu osady, kde pod mohutným stromem vykopali černoši mělký hrob. Jane zabalila tělíčko do přikrývky a opatrně je vložila do jámy. Pak odvrátila hlavu, aby neviděla, jak drobné úlomky hlíny dopadají ke dnu. Modlila se za cizí dítě, k němuž tak hluboce přilnula.

S očima zalitými slzami vstala a vydala se spolu s ostatními noční tmou džungle po zarostlé stezce, vedoucí z vesnice černého kanibala k táboru bílého ďábla v lidské podobě. Neproniknutelnou houštinou lemující cestu a tvořící mohutnou černou klenbu jen tu a tam probleskl slabý svit měsíčních paprsků. Bylo slyšet plíživé kroky šelem. Zdálí občas zazněl řev krále zvířat na znamení úspěšného lovu. Nosiči zažehli pochodně a mávali jimi po obou stranách stezky, aby zaplašili divokou zvěř, číhající v porostu. Rokov pobízel karavanu ke spěchu. Z jeho roztřeseného hlasu Jane poznala, že se bojí.

Zvuky zaznívající z nitra džungle připomněly dívce ony dny a noci, které strávila se svým pralesním bohem - neohroženým a nepřemožitelným Tarzanem z rodu Opů. Tehdy nepociťovala strach, ačkoli hlasy zvířat byly pro ni čímsi neznámým - a řev lva jí připadal ze všeho nejstrašnější. Jak by vše bylo jinak, kdyby věděla, že Tarzan je nedaleko a že ji hledá! Pak by měla proč žít a věřit, že vysvobození je na dosah. Ale on je mrtev! Nemohla tomu věřit - ale co když tomu tak opravdu bylo?

Zdálo se jí nemožným, aby tak zdravé a silné tělo podleгло. Kdyby o Tarzanově smrti slyšela jen od Rokova, věděla by, že je to lež. Proč by jí však měl lhát Mganwazam?! Jane nemohla tušit, že náčelník hovořil s Rokovem, než jí vyprávěl bajku o Tarzanově smrti.

Konečně karavana dorazila k hrubě sroubené ohradě, kterou Rokovovi nosiči zbudovali kolem tábořiště. Všude tu panoval zmatek. Jane nechápala, co se děje, ale viděla, že Rus je velmi rozezlen. Z útržků hovoru, jež se jí podařilo zachytit, vyrozuměla, že za jejich nepřítomnosti zběhla řada dalších černochů, kteří s sebou odnesli i značnou část zásob a stěeliva.

Když Rokov ukojil svůj hněv na zbylých domorodcích, vrátil se k místu, kde zanechal Jane pod dohledem dvou bílých námoníků. Uchopil ji surově za ruku a vlekl do svého stanu. Dívka se snažila vyprostit, zatímco oba námočníci stáli opodál a náramně se bavili.

Rus nikdy neváhal použít hrubé síly, kladl-li mu kdokoli odpor. Udeřil Jane do tváře, několikrát s ní smýkl o zem, až konečně povolila a následovala ho. Pociťovala, že na ni jdou mdloby. Rokovův sluha, čekající uvnitř, rozsvítil lampu a poté se odporoučel. Jane klesla na podlahu uprostřed příbytku a trvalo hodnou chvíli, než přišla k sobě. Věděla, že musí jednat rychle. Bleskurychle přelétla očima vnitřek stanu, hledajíc něco, čím by se mohla bránit. Rokov dívku zvedl a pokusil se ji zavléci na lůžko. Na opasku se mu houpal těžký revolver. Právě k němu upřela Jane svůj pohled.

Předstírala mráčky a čekala na svou příležitost.

Té se jí dostalo ve chvíli, kdy se ji Rokov snažil povalit na přikrývky. Jakýsi hluk před vchodem do stanu na okamžik odlákal jeho pozornost. Jediným rychlým pohybem mu Jane vytrhla zbraň z pouzdra. Rokov se ohlédl, vytušiv nebezpečí. Jane neměla odvalu vystřelit - bála se, že by rána vzbudila jeho kumpány. Kdyby ho zabila, jeho lidé by ji dopadli a čekal by ji osud, jaký si sama nedokázala představit. Vzpomínka na dva neurvalce, sledující její marnou sebeobranu, byla dosud příliš živá.

Sotva se vzteky rudá tvář Rusova otočila, zvedla Jane těžký revolver vysoko nad hlavu a vši silou udeřila svého protivníka mezi oči. Klesl k zemi a zůstal bezvládně ležet. Jane byla konečně alespoň na okamžik svobodná!

Zvenku se znovu ozval hluk, týž, který vyrušil Rokova. Co to bylo, Jane nevěděla, avšak z obavy, že by se mohl vrátit sluha a zjistit, co se tu odehrálo, přiskočila ke stolku a zhasla petrolejovou lampu. V naprosté tmě zůstala chvíli stát, aby promyslela, co dál. Všude kolem byli jen samí nepřátelé a za nimi černá pustina divoké džungle, plná zvířecích i lidských šelem. Nebylo naděje, že přežije déle než pár dní - nebezpečí cíhalo na každém kroku. Nicméně vědomí, že prošla již tolika nástrahami bez úhony a že kdesi daleko pro ni pláče její syn, dodávalo jí odvahy pokusit se o nemožné a vydat se divočinou k moři, kde možná čeká vytoužená svoboda.

Rokovův stan stál téměř uprostřed ohrady. Dokola byly příbytky jeho bílých kumpánů a domorodých nosičů. Proplížit se tudy ven z tábora zdálo se úkolem téměř nadlidským - jiného však nezbývalo. Čekat ve stanu, až bude objevena,

znamenalozdát se všeho, čeho se odvážíla. A tak opatrně a po špičkách vykročila k zadní stěně obydlí, aby učinila první krok do neznáma. Hledala rukama otvor a záhy zjistila, že tudy se ven nedostane. Vrátila se tedy k místu, kde dosud ležel Rokov. Třesoucími se prsty vyňala z jeho opasku dlouhý lovecký nůž, jímž vzápětí prořízla tuhounplachtovinu. Cesta ze stanu byla volná!

Ulevilo se jí, když zjistila, že v táboře všichni spí. V matném, mihotavém svitu dohasínajících ohňů spatřila jedinou hlídku, dřímající v podřepu na opačné straně tábořiště. Držíc se ve stínu, minula řadu nízkých přístřešků černých nosičů a zamířila k ohradě. Za ní, v temnotě pralesa, se ozýval řev lvů, vytí hyen a bezpočet dalších rozmanitých zvuků. Na okamžik váhala a chvěla se po celém těle. Pomyšlení na šelmy kradoucí se za kořistí ji nahánělo hrůzu. Konečně si dodala odvahy a počala se prodírat ohradou. Prsty jejích pěstěných rukou byly ve chvíli rozervané od ostrých trnů. Ačkoli krvácely, neustala, dokud se jí nepodařilo prorazit úzký otvor, kterým se protáhla ven. Konečně byla volná! Za sebou měla osud horší než smrt, před sebou jistý konec. Byl to však konec rychlý, milosrdný a čestný.

Bez bázně a lítosti vykročila na cestu a za několik okamžiků se za ní tajuplná džungle zavřela.

Sama v džungli

Tambudza, vedoucí Tarzana k Rokovově ležení, kráčela klikatou lesní stezkou těžkopádně a pomalu, neboť byla již stará a nohy jí nesloužily. Mganwazam zatím vyslal posly, aby upozornili Rusa, že bílý obr prošel vesnicí a blíží se k jeho tábořišti.

To už v táboře bělochů vypuklo pozdvižení. Rokov byl onoho rána nalezen v bezvědomí, zbrocen krví. Když znovu přišel k sobě a uvědomil si, že Jane uprchla, byl nepřítel zlostí. Pobíhal ležením s nabitou puškou a hledal domorodé strážce, aby je potrestal za to, že pustili dívku z dohledu. Jeho bílí kumpáni, vědomi si svízelné situace, která nastala po útěku většiny nosičů, ho však dostihli a odzbrojili. V těžce chvíli dorazili Mganwazamovi poslové, schválení dlouhým během džunglí, a oznamovali, že bílý obr unikl a je nyní na cestě do tábora, aby se pomstil.

Všichni jako jeden muž propadli panice. Černí nosiči se chvěli hrůzou při pouhém pomyšlení, že se blíží bílý démon, lovíci v džungli za doprovodu smečky velkých opic a obrovského leoparda. Než se běloši stačili vzpamatovat, rozprchli se na smrt vyděšení domorodci do pralesa. Neopomněli s sebou vzít vše, co se jim dostalo pod ruku a mělo nějakou cenu.

Rokov a jeho sedm námoníků zůstali opuštěni a okradeni uprostřed divočiny. Rus, jak bylo jeho zvykem, zahrnul své kumpány nadávkami, svaluje všechnu vinu na ně. Námočníci ale již neměli v úmyslu nechat si líbit jeho urážky. Právě když byl Rokov v nejlepším, vytáhl jeden z nich revolver a bez otálení po něm vystřelil. V rozčilení však mířil špatně, takže kulka minula cíl. Přesto jeho čin Rokova natolik vyplašil, že se otočil a uháněl do svého stanu. Než k němu doběhl, spatřil u ohrady něco, co ho vyděsilo mnohonásobně víc než všech sedm námoníků, kteří po něm zezadu stříleli. Z džungle právě vycházel polonahý bílý obr!

Sotva Rokov dorazil do úkrytu, přiskočil k zadní stěně, hledaje místo, kudy uprchla Jane. Bledý jako smrt, protáhl se otvorem ještě dříve, než Tarzan, doprovázen starou Tambudzou, vstoupil do tábora.

Námočníci obra okamžitě poznali a dali se na zmatený útěk. Protože mezi nimi neviděl toho, koho hledal, nechal je Tarzan běžet. Šlo mu jen o Rusa, o němž se domníval, že ho najde ve stanu. Věděl, že s jeho kumpány si již šelmy poradí. A nemýlil se. Byl posledním, kdo je viděl živé...

Rokovův stan byl prázdný. Tarzan se chtěl okamžitě vydat Rusovi po stopě, avšak Tambudza ho ujistila, že nemohl zamířit jinak než k Mganwazamově vesnici.

"Měl nepochybně úspěch," mínila stařena. "Chceš-li ho najít, musíme se okamžitě vrátit."

Tarzanovi se její vysvětlení zdálo opodstatněné, a tak nehodlal dále ztrácet čas. Neprodleně se vydal na zpáteční cestu a nechal Tambudzu daleko za sebou. Doufal, že Jane je dosud naživu a v Rusově zajetí. Je-li tomu tak, nebude těžké ji vysvobodit. Věděl o Mganwazamově proradnosti i nesnázích, které ho ještě čekají. Přál si, aby Sheeta, Mugambi a věrní opi byli teď s ním, neboť si uvědomil, že Rokov i jeho černý kumpán se tak snadno nevzdají.

Ke svému překvapení ve vesnici nenašel jedinou stopu ani po Rusovi, ani po své ženě, a protože nevěřil náčelníkovým sluhům, nezdržoval se dalším zbytečným pátráním. Jeho odchod byl opět tak náhlý a neočekávaný, že si ho černý náčelník sotva povšiml.

Proplétaje se mezi stromy, spěchal Tarzan zpátky k opuštěnému tábořišti, neboť tušil, že odtud povede stopa k Rokovovi a jeho milované Jane. Důkladně prohledal okolí trnové ohrady, až konečně na jednom místě našel otvor, jímž si kdosi prorazil cestu do džungle. Jeho bystrý čich mu napověděl, že právě v těchto místech opustili Jane i Rokov tábořiště, a v příštím okamžiku se již ubíral za nimi po úzké stezce.

* * *

Kdesi vpředu prchala pralesem vyděšená žena, hnána strachem, že se co chvíli ocitne tváří v tvář divoké šelmě či divokému člověku. Běžela směrem k velké řece, jež byla její jedinou nadějí, když náhle dorazila na místo, které jí připadalo důvěrně známé. Pod mohutným stromem tu ležela otep kletí. Do nejdelší smrti zůstane tenhle nepatrný kousek džungle vryt do její paměti! Právě tady ji Anderssen ukryl a vzápětí pro ni obětoval život.

Při pohledu na svůj někdejší úkryt si Jane bezděčně vzpomněla na pušku a střelivo, které jí Anderssen svěřil těsně před svým odchodem. Až do této chvíle jí úplně vypadly z paměti. Měla sice revolver, který vzala Rokovovi, zůstalo jí však jen několik nábojů. S nimi by si sotva opatřila potravu a dokázala se ubránit. Se zatajeným dechem sáhla pod hromadu v naději, že to, co hledá je dosud na svém místě. A skutečně - ke své velké radosti nahmatala hlaveň těžké lovecké pušky a pás s náboji.

Jakmile si připjala opasek kolem beder a uchopila pušku, cítila se mnohem bezpečněji. S novou odvahou se vydala na

další cestu. Té noci spala v koruně stromu, jak ji to kdysi naučil Tarzan. Příštího dne časně ráno pokračovala dál, až dorazila k malé mýtině. Tady spatřila mohutného veleopa, ubírajícího se pralesem. Jane neztrácela čas a ukryla se v hustém křovisku, odkud jej pozorovala, majíc neustále prst na spoušti.

Op vystoupil z džungle a zvolna se blížil mýtinou. Tu a tam číchal k zemi, jako by hledal čísi stopu. Sotva urazil po pasece několik kroků, objevil se za ním další, a pak třetí, čtvrtý a pátý. Vyděšená dívka sledovala opice z úkrytu, svírajíc křečovitě zbraň. Náhle se opi uprostřed prostranství zastavili - snad čekali na další příslušníky svého kmene. Jane věděla, že by bylo lépe pokračovat v cestě, neboť kdyby ji opi po větru vycítili, těžko by odolala jejich mohutným drápům a ostrým tesákům - i když měla pušku.

Těkala očima sem a tam, až konečně spatřila toho, na koho opi zřejmě čekali.

Z hloubi pralesa se vynořilo štíhlé, šlachovité tělo leoparda a blížilo se k opi družině. Jane připadalo zvláštní, že opice nejeví nejmenší známky neklidu - a v příštím okamžiku užasla při pohledu na velkou kočku, která přiběhla až k smečce, chovající se zcela netečně, usedla do jejího středu a počala si líně olizovat kožich.

Byla-li mladá žena překvapena tím, jak přátelsky se k sobě tyto šelmy chovají, vyrazilo jí téměř dech, když uviděla vysokého, urostlého domorodce, který se znenadání objevil na palouku a přidal se k onomu podivnému zvířecímu shromáždění.

Nejprve se domnívala, že bude vzápětí roztrhán na kusy. Proto se zvedla ze svého úkrytu a přiložila pušku k lici, aby nešťastníkovi pomohla. Pak ale zjistila, že ten člověk zvířata zná - a dokonce jim cosi sděluje! Konečně se celá tato zvláštní družina zvedla a zmizela v džungli.

Jane si ulehčeně oddechla a rychle se postavila na nohy, aby odtud byla brzy co nejdále. V téže chvíli, necelou míli cesty, se za obrovským mraveništem krčil jiný člověk, polomrtvý strachy. Tím člověkem byl Rokov, který poznal, že blížící se šelmy jsou Tarzanovi spojenci. Jakmile ho zvířata minula, dal se na bezhlavý útěk, aby zachránil holou kůži. Když Jane došla k řece, po níž se chtěla dostat na moře, byl Rokov nedaleko od ní. Na břehu spatřila velkou kanoi, zplou vytaženou z vody a přivázanou k nejbližšímu stromu. Stačilo dostat ji na hladinu a cesta ke svobodě byla volná! Jane odvázála provaz a opřela se ze všech sil do plavidla. Její zoufalé úsilí však vyznělo naprázdno. Zatížila tedy zád' a počala přidí pohybovat střídavě sem a tam, až se loď konečně pohnula. Nikde kolem nebyly sice žádné kameny, zato podél břehu našla dostatek naplaveného dříví, které nahromadila na zádi. K její velké radosti se špička konečně zvedla z bahna, takže mohla kanoi dotlačit až k vodní hladině.

Byla tak zabrána do práce, že si ani nepovšimla muže, stojícího pod rozsychatým stromem několik stop odtud. Sledoval její počínání se zlomyslným úsměvem v osmahlé tváři. Jane se zatím podařilo vyprostit člun z jilu do té míry, že stačilo dostat jej na vodu pomocí jednoho z pádel, které leželo na dně. Zapřela tedy pádlo o břeh - a v téže chvíli zavadila pohledem o okraj pralesa.

Sotva zahlédla mužskou postavu, vykřikla hrůzou. Poznala Rokova! Muž se rozběhl přímo k ní, vyzýváje ji, aby na něho počkala, sice začne střílet. Že není ozbrojen, nemohla Jane na takovou dálku poznat. Netušila, co vše Rusa potkalo od chvíle, kdy opustil své tábořiště, a tak se domnívala, že jeho kumpáni nebudou daleko. Rozhodně však nemínila padnout mu znovu do rukou. Raději zemře, než aby se mu vydala! Zbýval ještě okamžik a člun bude volný! Podaří-li se jí odrazit od břehu včas, zbaví se svého pronásledovatele nadobro, neboť nikde kolem nebylo jiné plavidlo a Rokov by se stěží odvážil plavat za ní po řece hemžící se krokodýly.

Rus vytušil, v jak svízelné situaci se ocitl. Neváhal se jakkoli ponížít, aby Jane svolila a vzala ho s sebou. Byl ochoten slíbit cokoli. Náhle zjistil, že se mu podaří uprchlíci dosáhnout ještě dříve, než se člun odpoutá od břehu, a nebude se tedy muset dále doprošovat. Ne že by cítil sebemenší výčitky, že nesplnil jediný slib, který dívce kdy dal, ale nemohl se smířit s myšlenkou, že by prosil někoho, kdo se mu odmítá podvolit.

Jane napjala poslední zbytek sil, aby dostala kanoi na hladinu. Podařilo se jí to však teprve v okamžiku, kdy Rokov již sahal po přídí. Jeho prsty se minuly cíle doslova o vlásek.

Jane byla na pokraji zhroucení z duševního i tělesného vypětí. Teď však - díky Bohu - je konečně svobodná. Z prsou se jí vydral vzdech úlevy, avšak vzápětí spatřila na Rokovově tváři vítězoslavný úsměv - Rus se vrhl k zemi a sáhl po čemsi vinoucím se bahnem. Jane se polekaně schoulila na dno kanoe, jakmile si uvědomila, že veškeré úsilí bylo nadarmo a že znovu padla do osidel proradného Rusa. Tou věcí, kterou Rokov zachytil, byl provaz, jímž byla kanoe přivázána ke břehu...

Dolů po Ugambi

Kdesi na půli cesty mezi vesnicí Mganwazamova kmene a Ugambi se Tarzan střetl se svou družinou. Mugambi nemohl uvěřit, že stezka, kterou se ubírali Jane a Rokov, byla tak blízko. Stejně nepochopitelným bylo, že je ani jedna z šelem neobjevila. Tarzan ukázal na místa, kudy oba prošli a kde se před nimi skrývali, sledující každý jejich pohyb.

Tarzan věděl, že neputovali společně. Stopa ukazovala, že dívka byla o poznání vpředu, avšak vzdálenost se postupně neustále zkracovala. Zdálo se, že Rus svou oběť každým krokem doháněl. Zatímco stopa Jane Claytonové se mísila s otisky tlap divokých šelem, Rokovova byla čerstvá a neporušená. Zvířecích značek postupně ubývalo, a když Tarzan dorazil k řece, zjistil, že Rokov byl od jeho ženy již jen několik stovek yardů. Oba by tedy měli být nedaleko!

Nedočkavě se vyšvihl do větví a hnal se napřed směrem, kde Rokov Jane dostihl. V bahně na břehu skutečně našel stopy těch, které hledal, ale člun byl pryč. Zdálo se, že vyrazili po proudu. Tarzan se rozhlédl kolem a ve stínu stromů sklánějících se nad hladinu zahlédl v dáli kanoi, v níž se krčila mužská postava.

Když Tarzanovy šelmy dorazily k řece, spatřily svého pána, jak běží podél břehu k malému pahorku za jejím ohybem. Aby ho mohly následovat, bylo třeba si notný kus cesty zajít. Za zvířecí družinou spěchal Mugambi, jak nejrychleji dovedl.

Po půlhodině pochodu přes močál a skalnatý ostroh dospěl Tarzan k řece, kde uviděl kanoi plující po proudu a v ní

Nikolaje Rokova. Kde však zůstala Jane? Při pohledu na svého úhlavního nepřítele vydal Tarzan bezděčně divoký skřek, znamenající mezi opy výzvu k boji. Jizva na čele znovu nabyla purpurového zabarvení.

Rokov se zachvěl, když k němu dolehl Tarzanův výkřik. Přitiskl se ke dnu kanoe, a drkotaje zuby, zíral na muže, který pro něho byl největší hrozbou, jak mu spěchá vstříc. Báł se Tarzana, a to i tehdy, byl-li před ním v bezpečí. Stačil jediný pohled do jeho očí a roztřásl se hrůzou. A nyní se jeho strach proměnil ve zděšení, jakmile uviděl, že se bílý obr neohroženě vrhá do vln Ugambi.

Mocnými rázy blížil se Tarzan k lodi unášené proudem. Rokov se chopil jednoho z pádel ležících na dně a počal zběsile pádlovat, oči vypoulené jako šilenec.

V téže chvíli se u protějšího břehu rozčeřila hladina a k nic netušícímu plavci se počalo cosi přibližovat. Konečně Tarzan kanoi dostihl, vztáhl ruku a zachytil se obruby. Rokov seděl jako přikovaný, neschopen pohybu, a hleděl do tváře mstitele.

Náhle zpozoroval, jak se za Tarzanem ve vodě tvoří vír. Hned věděl, co je jeho příčinou. V příští chvíli pocítil Tarzan na pravé noze silný stisk mohutných čelistí. Pokusil se vymanit ze sevření a přehoupnout se do člunu. Bylo by se mu to podařilo, kdyby se Rokov náhle nevzchopil k činu, který mu měl přinést záchranu i zadostiučinění. Jako had se připlížil k zádi kanoe a vši silou udeřil Tarzana těžkým pádlem do hlavy.

Tarzanovy prsty se svezly po okraji loďky. Vzápětí se pod hladinou odehrál krátký zápas. Voda se rozvířila a z hlubiny vystoupilo několik bublin, označujících místo, kde Tarzan, pán pralesa, zmizel ve vlnách černé a tajuplné řeky Ugambi. Zesláblý Rokov klesl na dno kanoe. V první chvíli si nebyl schopen uvědomit, co se stalo - jediné, co viděl, byla postava bílého obra mizející pod hladinu, přímo do náruče nevyhnutelné smrti v slizkém bahně říčního dna.

Pomalů začal chápat - a na tváři mu pohrával vítězný úsměv. Jeho radost však netrvala dlouho. Právě když se počal znovu cítit bezpečný, zazněl z protilehlého břehu ohlušující řev. Pohlédl tím směrem, aby zjistil, kdo ho tak vylekal, a spatřil leoparda, blýskajícího očima, smečku veleopů, a na čele celé družiny statného černého bojovníka, hrozícího mu zařatou pěstí.

Jako zlý sen provázela jej po celou plavbu po Ugambi tato podivná karavana, neumdlévající ve dne ani v noci. Tu se na celé hodiny ztratila v džungli, aby se vzápětí znovu objevila na stezce lemující řeku - nezdolná, krutá, měnící statného, urostlého muže ve vyzáblou, na smrt vyplašenou trosku.

Cestou Rokov minul několik domorodých vesnic. Čas od času nasedli černí válečníci do svých kanoí, aby ho polapili, avšak vždy se znenadání objevila Tarzanova družina a zahнала je zpátky do pralesa.

Kde byla Jane Claytonová? Rokov ji neviděl od chvíle, kdy se zmocnil provazu jejího člunu. Věřil, že konečně dosáhl svého, ale vzápětí byly jeho plány zmařeny, neboť dívka uchopila těžkou loveckou pušku a zamířila chladnokrevně na jeho hrud'. Odhodil provaz, a vida, že mu jeho oběť znovu uniká, rozběhl se k jednomu z ramen Ugambi, kde ukryl svou kanoi, s níž kdysi pronásledoval Tarzanovu ženu a jejího švédského ochránce.

Co se přihodilo s Jane? Rus se domníval, že byla polapena černými válečníky v některé z vesnic, které musela cestou minout. Ať tak či onak - hlavně že se sám zbavil svých lidských nepřátel!

Za zády však měl dosud Tarzanovy šelmy, které ho pronásledovaly vytrvale a neúnavně, nahánějíce mu svým řevem strach, kdykoli je zahlédl. Největší hrůzu měl Rokov ze Sheety - krvelačného leoparda, jehož vyceněné tesáky a planoucí zornice ho sledovaly od setmění do rozbřesku.

Jakmile spatřil ústí řeky, zaradoval se, jelikož ve vodách zátoky kotvil Kincaid. Ještě než se vydal proti proudu za svým cílem, vyslal ho Rokov do přístavu, aby doplnil palivo, a velením pověřil Pavloviče. Když zjistil, že se parník vrátil včas, pocítil velkou úlevu, neboť věděl, že je zachráněn.

S ještě větším úsilím se opřel do pádla a nahlas volal, aby upoutal pozornost posádky. Ať však křičel sebevíc, nikdo z parníku mu neodpovídal. Zato z protějšího břehu se stále ozýval řev pronásledovatelů. Rokov teď myslel jen na to, aby už byl na palubě lodi a zahnal šelmy střelbou z pušky.

Co se však stalo s posádkou Kincaidu? Kde je Pavlovič? Je možné, že by loď zůstala opuštěna a jeho čekal krutý osud? Osud, jemuž až dosud unikal? Zachvěl se, jako by na něho sáhla smrt. Nepřestával však kroužit kolem parníku, až konečně přirazil k jeho boku. Ze zábradlí visel provazový žebřík.

Zachytil se ho, aby vystoupal nahoru, a tu zaslechl z paluby výstražné zvolání. Zvedl oči a v téže chvíli hleděl přímo do hlavně pušky, která na něho mířila.

* * *

Poté co se zbavila svého úhlavního nepřítele, chopila se Jane pádla a zamířila dolů po Ugambi na širé moře. Dnem i nocí udržovala kanoi v nejsilnějším proudu. Jen za největšího denního vedra se nechala unášet tokem řeky, ležíc na dně člunu s tvář zakrytou před slunečními paprsky velkým palmovým listem. Byly to jediné chvíle odpočinku na strastiplné pouti.

Její pronásledovatel příliš nedbal na to, kudy vést svůj člun, a tak nejednou uvízl v pomalém proudu či vírech - vždy však v uctivé vzdálenosti od břehu, kde hrozilo nebezpečí v podobě Tarzanovy družiny. Ačkoli se pustil za Jane okamžitě, dorazil k ústí Ugambi o dobré dvě hodiny později.

Když dívka spatřila loď kotvící v zátoce, srdce se jí rozbušilo radostným vzrušením a novou nadějí. Sotva však připlula blíž a zjistila, že je to Kincaid, radost se šmahem změnila v zklamání. Na návrat však bylo již pozdě - proud, který ji unášel k plavidlu, byl příliš prudký. Neměla dost sil proti němu pádlovat.

Nezbývalo než se pokusit doplnout ke břehu a doufat, že ji nikdo z parníku nezahledne, nebo se dobrovolně vzdát jeho posádce, nechtěla-li být smetena vlnami. Na souši však byla jen nepatrná naděje na záchranu. Vždyť ani netušila, kde leží vesnice, kam ji tehdy Anderssen zavedl! Není-li na palubě Rokov, snad by mohla posádce slíbit odměnu, pokud ji dopraví do nejbližšího civilizovaného přístavu. Ať tak či tak - musela na parník.

Proud ji rychle unášel dolů po řece. Věděla, že udržet směr k lodi dokáže jen s vypětím všech sil. Rozhodnuta vystoupit

na palubu, snažila se dovolat pomoci, ale zdálo se, že parník je prázdný a opuštěný. Kanoe se blížila k přídi stále víc. Z lodi však nebylo slyšet jediný hlas!

Jane si uvědomila, že v příštích chvílích by mohla být zanesena daleko od parníku, nebude-li jí spuštěn záchranný člun. Znovu hlasitě zavolala o pomoc, avšak místo odpovědi se ozval jen ohlušující řev divokých šelem z protějšího břehu. Znovu se chopila pádla a snažila se dosáhnout lodního boku. Zpočátku se zdálo, že svůj cíl mine, nakonec ale přece příd kanoe narazila na stěnu parníku a Jane se zachytila kotevního řetězu. Statečně se držela kovových článků, strhávána proudem. Nedaleko se houpal provazový žebřík, dosáhnout na něj však bylo nemožné. Jakmile by se Jane pustila řetězu, kanoe by jí podjela pod nohama a naděje na záchranu by se rozplynula. Nicméně stejně vyloučeno bylo, aby se v této poloze udržela dlouho.

Vtom na přídi kanoe spatřila stočené lano. Přitáhla ho k sobě a jeden jeho konec pevně přivázala k řetězu. Vzápětí se jí podařilo dostat své plavidlo pod žebřík. Přehodila si pušku přes rameno a zvolna vystoupala na opuštěnou palubu. Nejprve celou loď prohledala, majíc zbraň připravenou k výstřelu, kdyby narazila na někoho z posádky. Konečně zjistila, proč parník vypadá opuštěný - v kajutě na přídi leželi dva námořníci, namol opilí. Vylezla znovu na palubu a třásla se odporem. Ihned pevně uzamkla závoru na kovových dveřích vedoucích dolů. Pak vyhledala lodní kuchyni, a když zahladla hlad, zaujala místo na přídi, odhodlána nepustit na parník nikoho, kdo by projevil sebemenší nepřátelský úmysl.

Chvíli se na vodní hladině nic nedělo. Náhle se však v ohybu řeky objevila kanoe, řízená mužem. Jane v něm okamžitě poznala Nikolaje Rokova. Sotva začal stoupat po žebříku nahoru, uchopila pušku a namířila přímo na něj.

Když poznal, kdo mu stojí v cestě, počal Rokov klít a vyhrožovat. Jeho výhrůžky však nechávaly Jane zcela netečnou. Uchýlil se tedy k prosbám a slibům. Na ně měla dívka jedinou odpověď - nic na světě ji nedonutí, aby ho pustila na palubu. Byla pevně rozhodnuta hájit loď se zbraní v ruce. A tak Rokovovi nezbylo než nasednout zpět do kanoe a pádlovat zpátky ke břehu, z jehož protější strany se ozýval řev rozlícených šelem.

Jane věděla, že Rokov se již sám nedokáže na Kincaid vrátit, neboť nebude mít dost sil dovést kanoi proti proudu k lodnímu boku, a přestala se ho obávat. Šelmy shlukující se na opačném břehu jí připomínaly onu podivnou tlupu, s níž se setkala před několika dny na horním toku Ugambi - nezdálo se, že by existovala ještě jedna jí podobná. Co však zvířata přivedlo až sem, nevěděla.

Krátce před rozedněním byla náhle vyrušena Rokovovým voláním, ozývajícím se ze břehu. A vzápětí s hrůzou sledovala, jak se po řece blíží člun, jehož posádku tvoří zbylí námořníci Kincaidu - její nepřátelé!

V temnotách noci

Tarzan si uvědomil, že se ocitl v sevření mohutných krokodýlích čelistí - avšak ani tehdy neztratil hlavu. Zhluboka se nadýchl, ještě než jej obrovský plaz stáhl pod hladinu, a snažil se vymanit z moci jeho ostrých zubů. Ve vodě se však nemohl pohybovat tak rychle jako na souši, a byl tedy proti velkému zvířeti v nevýhodě.

Záhy začal ztrácet dech. Věděl, že bez vzduchu dlouho nevydrží. Z posledních sil se pokusil o záchranu. Přimkl se k zvířeti, vlekoucímu jej do své smrduté nory, a zkoušel nožem prorazit jeho tuhý krunýř. Toto počínání jen urychlilo krokodýlův pohyb. Když Tarzan zjistil, že mu začínají docházet síly, byl náhle vytažen na bahnitý břeh a ocitl se obličejem nad vodou.

Všude kolem byla tma a hrobové ticho. Lapaje po dechu, ležel Tarzan hodnou chvíli ve slizkém, páchnoucím bahnisku, kam jej zvíře dovezlo. Vedle sebe ucítil chladný, ocelový krunýř, který sebou divoce zmítal. Pak se mohutné tělo naposledy vzepjalo a znehybnilo. Tarzan poklekl na kolena. Ke své radosti shledal, že krokodýl je mrtev - nůž pronikl rohovitou pokožkou přímo do srdce.

Tarzan vstal a zavrával v zatuhlém, kluzkém bahně. Teprve teď pochopil, že se ocitl v jakési podzemní tůni, dostatečně rozlehlé, aby tu mohlo žít ještě mnohem víc těchto krvelačných zvířat. Stál uprostřed krokodýlí sluje, daleko od břehu! A jediným místem, kudy vedla cesta na svobodu, byl onen otvor, jímž ho sem velký plaz dotáhl!

Bylo třeba dostat se co nejrychleji odtud. Ale jak? Tůň se mohla bezpočtukrát stáčet všemi směry a Tarzan tu mohl kdykoli narazit na některého z jejích dalších obyvatel, kteří zrovna nevynikali přílišnou pohostinností. I kdyby šťastně doplavál až k řece, mohl být znovu napaden. Nebylo však vyhnutí.

S mocným nadechnutím se ponořil do vody vyplňující černou průrvu. Noha, za níž ho krokodýl táhl, byla notně zhmožděna, ale zdálo se, že kost zůstala naštěstí celá. Svaly byly ovšem natolik ochablé, že jimi sotva vládl. Cítil nesnesitelnou bolest. Té však byl zvyklý, a proto na ni nemyslel.

Zabíraje mohutnými tempy, proplouval krokodýlím tunelem, který se nejprve svažoval a vzápětí zvedal, aby nakonec vyústil na dně řeky jen pár stop od břehu. Když se vynořil nad hladinu, spatřil nedaleko hlavy dvou krokodýlů, mřících přímo k němu. S nadlidským úsilím se vymrštil z vody a zachytil silně větve skloněné nad řekou. Byl nejvyšší čas! V téže chvíli, kdy se vyhoupl do bezpečí v koruně stromu, vynořily se z černé hlubiny široce rozevřené krokodýlí čelisti a laply do prázdna.

Tarzan chvíli odpočíval ve větvích, které mu zachránily život. Rozhlédl se po řece, avšak po Rusovi a jeho kanoi nebylo ani památky. Když si oddechl, ovázal poraněnou nohu a vydal se na cestu za svým nepřítelem. Zjistil, že je na opačném břehu než předtím, ale poněvadž Rokov se držel převážně uprostřed, kde je koryto nejhlubší, nijak to nehatilo jeho plány. Mnohem horší bylo zjištění, že noha je zraněna víc, než si myslel. Chůze se stávala stále namáhavější. Jen s největším sebezapřením dokázal jít dále. Do větví se nemohl odvážit vůbec, neboť to za této situace nebylo bezpečné. Cestou myslel na slova staré Tambudzy, která vyprávěla o tragédii dítěte a o bílé ženě zarmoucené smrtí svého muže. Bílá žena se stařeně svěřila, že jí děcko nepatří. Tarzan nechápal, proč by Jane zapírala vlastní dítě. Co když však ona bílá žena doprovázející Anderssenou džunglí nebyla Jane? Čím víc o tom přemýšlel, tím pevněji byl přesvědčen, že jeho

dítě zemřelo a Jane zůstala v Londýně.

Taková smrt! Dokonce i divoká šelma, již Tarzan zpola byl, se otrásla při pomýšlení na krutý konec nešťastného děcka. Ubíraje se zvolna k pobřeží, myslel syn divočiny na všechny zločiny, jichž se proradný Rus dopustil na těch, které Tarzan miloval. Purpurová jizva na čele prozrazovala hněv. Co chvíli se zastavil a vydal ze sebe divoký skřek, zahánějící pralesní zvěť na míle daleko. Dostat teď Rokova do rukou!

Několikrát se jej pokusili napadnout domorodci, avšak sotva se ozval výhružný řev podrážděného opiho samce a bílý obr se přiblížil, rozprchl se útočníci do houštin a čekali, dokud jim nezmizí z dohledu. Ačkoliv se Tarzanovi zdálo, že postupuje velmi pomalu, urazil tentýž kus cesty jako Rokovova kanoe, takže k zátoce došel krátce po západu slunce. Nad černou řekou a okolní džunglí se rozhostila tma. Jakkoli uvyklý šeru, neviděl Tarzan dál než na několik metrů. Rozhodl se ještě v noci prohlédnout pobřeží, nenarazí-li na nějakou stopu po Rokovovi a mladé ženě. O tom, že nedaleko odtud kotví Kincaid, neměl tušení, neboť na parníku nesvítilo jediné světlo.

Při prohledávání okolí byl náhle vyrušen zvukem, který předtím nepostřehl - byly to úderý pádel do vody u protějšího břehu. Zarazil se a poslouchal. Konečně zvuk ustal a pak jako by se někdo drápal po lodním provazovém žebříku. Nikde nablízku však žádná loď nebyla! Tarzan stál bez hnutí, zíraje do tmy. Najednou se ozvalo cosi jako políček do tváře, několik krátkých výstřelů a ženský křik.

Ačkoli byl zraněn a měl dosud v živé paměti zápas s krokodýlem, neváhal ani na okamžik. Prodral se houštinou a vrhl se do vody. Plaval noční tmou směrem k místu, odkud zaznělo volání, znovu vstříc nebezpečným obyvatelům říčních hlubin.

Člun, který upoutal pozornost mladé ženy stojící na palubě Kincaidu, byl zpozorován také Rokovem a Mugambim. Jakmile Rus zavolal o pomoc, zamířila kanoe nejprve k němu a ihned poté k parníku. Neurazila však ani polovinu cesty a z lodi se ozval výstřel z pušky. Jeden z námořníků, sedící na přídi, sebou škubl a přepadl přes okraj do vody. Člun zpomalil, a když Jane zasáhla dalšího z posádky, byl urychleně vytažen na břeh, kde zůstal až do večera.

V Tarzanově družině, shromážděné na protějším břehu, převzal velení Mugambi. On jediný dokázal rozpoznat, kdo je nepřítel a kdo ne. Kdyby se tak mohli zmocnit některé kanoe a dostat se na Kincaid, jistě by s jeho prohnanou posádkou učinili krátký proces! Od protivníků je však dělila rozlehlá zátoka, připomínající v těchto místech svou šíří moře.

Mugambi něco málo věděl o důvodech, které vedly k vysazení Tarzana na ostrov. Tušil také, proč Tarzan pronásledoval své nepřátele po řece. Věděl, že jeho pán hledá svou ženu a děcko, které bylo uneseno bílým ničemou, jemuž jsou na stopě. Možná, že tento zlosyn bílého obra, kterého Mugambi ctil jako nikoho ze svého kmene, zabil. V divochově srdci planula touha padoucha stůj co stůj dopadnout a pomstít Tarzanovu smrt. Když spatřil člun s Rokovem na palubě, jak míří k parníku, uvědomil si, že dokud se nezmocní nějakého plavidla, je proti nepříteli bezmocný. A tak dříve než Jane poprvé zmáčkla spoušť, zmizely Tarzanovy šelmy v džungli.

* * *

Poté co Rokov a jeho kumpáni - Pavlovič a několik námořníků z Kincaidu - unikli z dosahu dívčiny pušky, uvědomila si Jane, že ve výhodě nebude dlouho, a proto se odhodlala k odvážnému a možná rozhodujícímu kroku k vytoužené svobodě. Počala vyjednávat se dvěma námořníky, které uvěznila v kajutě pro mužstvo. Pod pohrůžkou smrti v případě sebemenšího odporu je přinutila k souhlasu se svým záměrem a otevřela závoru. S nabitým revolverem a prstem na spoušti nechala muže po jednom vystoupit na palubu, přičemž je pečlivě prohledala, nemají-li u sebe zbraň. Když se přesvědčila, že nejsou ozbrojeni, nařídila zvednout kotvu.

Měla v úmyslu doplnout na širé moře a raději se vydat živlům, které nebudou o nic méně milosrdné než Nikolaj Rokov. Věřila, že Kincaid cestou potká některou ze zaoceánských lodí. Protože byla dostatečně zásobena potravinami a vodou - o čemž ji oba muži ujistili - a protože bouře již pominuly, doufala, že svého cíle dosáhne.

A noc byla tou nejlepší pomocnicí. Její nepřátelé nemohli ze břehu vidět, co se na palubě odehrává, ani si všimnout, že se parník zvolna vzdaluje ze zátoky, unášen proudem na širé moře. Ještě před svítáním mohl odliv zanést parník do Benguelského proudu, směřujícího na sever podél afrického pobřeží. Když začal vát jižní vítr, Jane uvěřila, že loď opustí zátoku Ugambi, dříve než to Rokov zjistí.

Stojíc nad námořníky, oddechla si mladá žena úlevou, když se kotva konečně objevila nad vodou a loď se zvolna rozjela zátokou. Nyní měla Jane v úmyslu oba muže znovu zavřít v jejich kajutě, ale nakonec neodolala slibům oddanosti a pomoci a nechala je volně se pohybovat po palubě.

Zpočátku plul Kincaid v proudu rychle, náhle však s hlasitým skřípem najel na písčitou mělčinu asi čtvrt míle od ústí řeky do moře. Okamžik zůstal na místě, pak se otočil a zvolna se vracel zpět.

Vtom se ozvalo z míst, kde ještě před chvílí kotvil, několik výstřelů a vzápětí výkřik ženy - pronikavý a silný, svědčící o velkém strachu. Také oba námořníci slyšeli výstřely a hned jim bylo jasné, že Rokov je nedaleko. Domluvili se, že se mladé ženy zbaví. Situace jim nahrála, neboť sotva Jane zaslechla rány z pušek, přestala věnovat svým dvěma spolucestujícím pozornost. Místo aby je nespustila z očí, rozběhla se tmou na příď parníku zjistit, co se stalo.

Námořníci se vydali za ní, plížíce se opatrně palubou.

Tichý šramot kroků Jane upozornil, že jí hrozí nebezpečí, bylo však již pozdě. Ohlédla se a v té chvíli po ní oba spiklenci skočili. V pološeru noci spatřila ještě siluetu dalšího muže, jak se přehoupla přes zábradlí a stanula na palubě. Pokusila se násilníkům vyprostit, leč marně.

Na palubě Kincaidu

Mugambi se se svou družinou vrátil do džungle a měl v tu chvíli jediný cíl - zmocnit se kanoe a dopravit šelmy na Kincaid. Netrvalo dlouho a to, co hledal, skutečně našel. Začalo se právě stmívat, když objevil kanoi domorodců,

privázanou u břehu jednoho z říčních ramen. Neztrácejte čas, přiměl své druhy naskákat do lodice a odrazil od břehu. Vše proběhlo velmi rychle, a tak ani nezpozoroval, že ve člunu nejsou sami. Jakmile se konečně rozhlédl, spatřil jakousi domorodou ženu, třesoucí se hrůzou. Jen s námahou zabránil svým zvířecím přátelům, aby se na ni nevrhli, a uklidnil podivnou pasažérku.

Černoška vyprávěla, že prchá z rodné vesnice, aby se vyhnula sňatku s jistým starcem. Cestou našla útočiště v opuštěné kanoi, kde chtěla přenocovat. Mugambimu se její přítomnost na lodi příliš nezamlouvala, ale protože nechtěl ztrácet čas zpáteční cestou k pobřeží, svolil, aby zůstala s nimi.

Kanoe plula po proudu Ugambi tak rychle, jak to jen dovolovaly schopnosti Mugambiho čtvernohých společníků zacházet s pádly. Trvalo dosti dlouho, než černoch ve tmě rozeznal obrysy parníku, který se - jak se zdálo - neustále vzdaloval. Právě když vyzýval opy, aby zabrali s větší silou, zahlédl další kanoi. Muž na její přídi cosi zavolal, snad aby zabránil srážce. Odpovědí mu byl výhrůžný řev Sheety, opřeného předními tlapami o okraj člunu a připraveného ke skoku.

Tehdy si Rokov uvědomil, jaké nebezpečí jemu a jeho kumpánům hrozí. Okamžitě přikázal střílet na protijedoucí plavidlo. To byly ony výstřely, po nichž následoval pronikavý výkřik domorodé ženy a jejichž ozvěna dolehla až k Tarzanovi a Jane.

Dříve než mohli pomalí a neohrabaní opi přelézt na nepřátelskou lodici, odrazili námořníci od jejich kanoe a zamířili po proudu ke Kincaidu, který byl již na dohled.

* * *

Poté co vyvázl z písčiny, plul parník v protiproudu k jižnímu břehu Ugambi, aby se za několik okamžiků znovu stočil původním směrem, unášeje Jane přímo do rukou nepřátel. A tehdy zároveň se vrhl Tarzan do vln Ugambi, avšak žádnou loď kolem neviděl. Že je Kincaid doslova na dosah, netušil. K cíli jej vedly úderý pádel obou kanoí...

Vzpomněl si na dobrodružství s krokodýlem a mráz mu přeběhl po zádech. Na podobné myšlenky však nebyl čas, neboť před sebou náhle uviděl cosi černého, co mu bránilo v plavání. Několika ráznými tempy se přiblížil až k onomu předmětu a vzápětí se ke své radosti dotkl oběma rukama boku velkého parníku.

Když se přehoupł přes zábradlí, zaslechl z protější strany paluby zvuky připomínající zápas. Rychle a tiše se vydal oním směrem.

Ačkoli bylo zataženo, měsíc, který právě vyšel za mraky, poněkud rozptýlil temnotu a Tarzan snadno rozeznal dva muže zápasící se ženou. O koho jde, nevěděl, byl si však jist, že je na palubě Kincaidu. Neztrácel čas, neboť žena napadená dvěma ničemy byla v nebezpečí.

Dříve než námořníci zjistili, že je někdo nablízku, dopadly čísi svalnaté ruce na jejich ramena a vzápětí byli odtrženi od své oběti.

"Co to má znamenat?" tázal se neznámý hlas.

Neměli ani čas odpovědět, neboť při těch slovech mladá žena vyskočila na nohy a s nelíčenou radostí zvolala:

"Tarzan!!!"

Muž popadl oba námořníky a mrštil jimi takovou silou, že přeletěli palubu a skončili v hlubokých vodách zátoky. Poté, jako by stále ještě nevěřil svým očím, uchopil dívku do náručí.

Chvilé jejich šťastného shledání však netrvala dlouho. Sotva se stačili obejmout, spatřili několik mužů, jak přeskakují zábradlí a míří přímo k nim.

V čele bandy byl Rokov. Stříbrné měsíční paprsky nyní ozařovaly palubu a v jejich světle spatřil Rus lorda Greystoka. Okamžitě nařídil svým mužům, aby bez váhání stříleli.

Tarzan odstrčil Jane za stěnu kajuty a vrhl se na Rokova. Dva muži, stojící nejbliž, na něho vystřelili, ale minuli cíl. V téže chvíli se na palubě objevily Tarzanovy šelmy, skákající z provazového žebříku - nejprve pět zlostně mručících veleopů s vyceněnými tesáky a za nimi urostlý černý bojovník, třímající v ruce dlouhé kopí, jehož hrot se v měsíčním svitu hrozivě zablýskl. A na samém konci - nejobávanější ze všech - Sheeta, leopard, sršící nenávistně očima.

Výstřely sice Tarzana nezasáhly, avšak jeho chvilkového zaváhání využil Rokov. Odstrčil své nohsledy a s šíleným řevem se řítit jako smyslů zbavený ke kajutě pro mužstvo. Tarzan byl na okamžik zdržen dvěma námořníky, takže nemohl Rusa pronásledovat. Kolem bojovala jeho družina po boku černého Mugambiho se zbytky Rokovových přísluhovačů. Proti divokým šelmám neměli námořníci nejmenší šanci. Jeden zůstal pod tlapami Akutovými, druhý se stal obětí Sheetových tesáků.

Čtyřem zbylým se podařilo uniknout do kajuty na přídi, kde se snažili opevnit proti dalším útokům. Nalezli tu Rokova, a rozeznání tím, že je ve chvíli nebezpečí opustil, rozhodli se samozvanému veliteli pomstít. Nedbajíc jeho nadávek ani proseb, vyhodili jej zpátky na palubu, kde se ocitl vydán na milost smečce rozběsněných šelem.

Jakmile Tarzan spatřil muže, který se takto znenadání objevil na přídi, hned poznal svého úhlavního nepřitele. Avšak někdo jiný ho uviděl ještě dříve. Byl to Sheeta. S vyceněnými tesáky plížila se obrovská šelma k vyděšenému ničemovi. Když Rokov zjistil, že leopard je nedaleko, padl na kolena a počal zoufale volat o pomoc.

Tarzan, planoucí touhou po pomstě, učinil krok vpřed. Konečně měl vraha svého syna v moci! Nikdo jiný neměl větší právo ho potrestat! Jeho prsty se střídavě svíraly a rozevíraly, jak se krok za krokem blížil k třesoucímu se Rusovi, podoben šelmě, zlověstný a neústupný. Pak spatřil Sheetu, jenž se ho chystal předejít. Zavolal na leoparda, aby se vrátil. Na jeho výkřik však reagoval jen Rokov, který vyběhl jako šílený ke kapitánskému můstku. Za ním se hnál rozzuřený Sheeta, nedbaje tentokrát výzvy svého pána.

Tarzan ho chtěl zadržet, když vtom jej vzal kdosi něžně za ruku. Otočil se a spatřil Jane.

"Neopouštěj mě," zašeptala. "Bojím se."

Tarzan se rozhlédl. Stáli uprostřed Akutovy smečky. Jeden ze samců se přiblížil až k dívce, cenil zuby a výhrůžně

mručel.

Plavovlasý obr zavelel opům k ústupu. Ve víru událostí na okamžik zapomněl, že jeho spolubojovníci jsou pouhými zvířaty, neschopnými rozeznat přítele od nepřítele. Boj s námořníky je vydráždil a vše živé kolem považovali za kořist. Tarzan se otočil za Rusem, aby zjistil, bude-li mu dopřáno pomsty, avšak bylo již pozdě. Rokov stál na kapitánském můstku, chvěl se po celém těle a vyděšeně zíral na šelmu, která byla čím dál blíže. Oči měl vytrštěné, ústa dokořán otevřená a čelo zalité studeným potem. Pod sebou uviděl smečku veleopů a uvědomil si, že tudy neunikne. A skutečně - jedna z opic se náhle chopila zábradlí a počala se sápat vzhůru. Vpředu číhal Sheeta, přikrčen ke skoku. Rokov se nemohl hnout z místa. Roztrásla se mu kolena a cosi nesrozumitelného šeptal. Pak se zlomil v pase - a tehdy Sheeta skočil.

Těžké tělo velké kočky na něho dopadlo plnou vahou a zvrátilo jej na záda. Mohutné tesáky počaly rozdrát nešťastníkovu hrdlo i hrud'

Jane se s hrůzou odvrátila. Nikoli však Tarzan! Díval se zpřímá a klidně na smrt svého nepřítele a jen rty se mu neznatelně chvěly. Jizva na čele, dosud planoucí šarlatem, zvolnabledla, až zmizela docela.

Na přání své ženy se Tarzan pokusil leoparda odehnat od mrtvého, aby ho pohřbil, avšak šelma odmítla kořist vydat, odhodlána vzepřít se i svému pánu, jemuž byla tak zvláštním způsobem oddána. Nechtěl-li přijít o přítele z nejvěrnějších, musel se Tarzan svého úmyslu vzdát.

Celou noc strávil Sheeta nad pozůstatky toho, co kdysi bývalo Nikolajem Rokovem. Pod zářivými měsíčními paprsky hodovala šelma až do rána, zanechavši z Tarzanova úhlavního nepřítele jen pár ohlodaných a zpřelámaných kostí. Z Rusových kumpánů nezůstal naživu nikdo kromě čtyř zajatců a Pavloviče, jehož osud byl neznámý. Pod Tarzanovým dohledem zatopili námořníci pod kotlem a parník nabral nové obrátky. Syn divočiny měl původně v úmyslu vrátit se na ostrov, avšak sotva se rozednilo, vítr přivál od západu prudké vlnobítí, v němž námořník stojící u kormidla neměl odvahu parník řídit. Celý týden zůstal Kincaid u klidné zátoce. Ačkolí se sedmého dne k večeru víchř utišil, bylo bezpečnější vyčkat do rána a pak teprve vyvést loď na moře.

Šelmy se zatím volně procházely po palubě. Tarzan s Mugambim je poučili, že na lodi již nemají nepřátel - pro jistotu je však na noc zaháněli do podpalubí.

Když se Tarzan od Jane dověděl, že dítě, které zemřelo v Mganwazamově vesnici, nebylo jejich, byl šťastím bez sebe. O tom, čím mohlo být a co se stalo s jejich Jackem, neměli ponětí. A protože tu nebyl ani Rokov, ani Pavlovič, nevěděli, jak dál pátrat. Přesto věřili, že je Jack naživu, dokud nebude nezvratných důkazů o opaku.

Jedno bylo jisté - jejich syn nikdy nebyl na palubě Kincaidu. Anderssen by o něm byl jistě věděl! Sám však Jane přesvědčoval, že nemluvně, které odnesli při útěku, bylo jediným, jaké viděl na palubě od chvíle, kdy parník zakotvil v Doveru.

Pavlovič osnuje pomstu

Zatímco Tarzan a Jane stáli na palubě a vyprávěli si o dobrodružstvích, která prožili od svého rozloučení v Londýně, z protějšího břehu je sledoval zpod hustého obočí pár zamračených očí. Byl to Pavlovič. Spřádal plány, jak překazit odjezd Angličana a jeho ženy. Jedna myšlenka střídala druhou, avšak buď se nedaly uskutečnit, nebo se Rusovi nezdály dost důkladné. Ať přemýšlel jakkoli, vždy došel k závěru, že nemůže podniknout zhora nic, dokud ho od místa činu dělí rozlehlé vody zátoky. Jak se však dostat přes řeku plnou aligátorů? Nejbližší kanoe byla v osadě černých divochů, a pak - nemohl si být jist, že Kincaid bude ještě u břehu, až se vrátí.

Neměl však na vybranou. Přesvědčiv sám sebe, že není jiné řešení, vydal se do džungle. Prodíral se hustým porostem a myslel na jediné - na pomstu. Dokonce přitom zapomněl i na strach z divočiny.

Když se blížil k vesnici Mosulů, cíli své cesty, uzmál v jeho mysli plán, který se jevil snáze proveditelný než všechny předchozí. Chtěl se ještě téže noci dostat na palubu, vyhledat námořníky bývalé posádky a přemluvit je, aby se lodi ovládané Tarzanem a jeho šelmami zmocnili. V kajutě na přidi byly zbraně i střelivo a v zásuvce psacího stolu zůstal uschován pekelný stroj, který Pavlovič sestavil v době, kdy byl členem jednoho z tajných spolků ruských anarchistů. Stalo se tak krátce před tím, než za úplatek vyrazil petrohradské policii, kde se jeho druhové skrývají. Vždy když si vzpomněl, jak ho jeden z nich proklel, jakmile se dověděl, komu vděčí za svůj konec na šibenici, roztrásl se na celém těle.

Ted' mu však tanulo na mysli něco jiného - kdyby se zmocnil pekelného stroje, vše ostatní by bylo hračkou! V oné nevelké dřevěné skřínce uložené ve stole dřímala strašlivá ničivá síla, schopná v jediném okamžiku proměnit Kincaid v hromádku trosek a jeho posádku ve stíny.

Pavlovič se při tom pomyšlení usmál, a nedbaje únavy, přidal do kroku. Měl nakvap, neboť se musel vrátit dřív, než Kincaid zvedne kotvy. Uvědomil si, že za dne svůj plán provést nemůže. Na palubu se musí dostat ještě v noci, aby ho Tarzan či lady Greystoková nepozorovali. Protože vál silný vítr, Pavlovič usoudil, že parník zatím plavbu odloží. A vydrží-li vítr celou noc, bude vyhráno! Nezdálo se pravděpodobně, že by Tarzan vedl loď krivolakým kanálem za naprosté tmy. V ústí řeky bylo množství písčín a malých ostrůvků.

Bylo již po poledni, když Pavlovič dorazil do osady Mosulů, rozložené na břehu jednoho z přítoků Ugambi. Náčelník jej přijal s neskrývanou nelibostí, neboť jako všichni, kdo kdy přišli s oběma Rusy do styku, neměl k němu ani tu nejmenší důvěru. Jakmile Pavlovič požádal o kanoi, náčelník rozhodně odmítl vyhovět a vykázal bělocha z osady. V kruhu bojovně naladěných válečníků, čekajících na první příležitost, aby mohli nezvaného hosta vyprovodit svými dlouhými oštěpy, nezbylo Rusovi nic jiného než se vzdát. Několik bojovníků ho doprovázelo na okraj mýtiny, kde mu místo rozloučení pohrozili, aby se napříště jejich vesnici zdaleka vyhnul.

Brunátný hněvem zamířil Pavlovič do džungle, ale sotva zmizel divochům z dohledu, zastavil se a pozorně naslouchal. V dále zvolna utichaly hlasy domorodců, vracejících se do osady. Přesvědčil se, že ho nesledují, a stočil své kroky k řece, rozhodnut zmocnit se některé z kanoi za každou cenu. Věděl, že jeho osud závisí na tom, podaří-li se mu dostat na

Kincaid včas a přemluvit posádku, aby mu pomohla. Jinak bude odsouzen k téměř jisté smrti uprostřed pralesa, jehož obyvatelé si tolik znepřátelili.

Touha po pomstě ho vedla vstříc nebezpečí. Dychtivýma očima pátral po čemkoli schopném plavat. A nečekal dlouho - v zátoce objevil malý člun. Seděl v něm černý mladík a líně pádloval podél břehu směrem od vesnice. Když dorazil doprostřed řeky, nechal se unášet proudem a hověl si na dně svého primitivního plavidla. Pavlovič kanoi bedlivě sledoval, a jakmile ho minula, vydal se po stezce za ní.

Asi míli za osadou se divoch znovu chopil pádla a zamířil ke břehu. Pavlovič se zaradoval, neboť právě to potřeboval. Mladík si počínal zcela bezstarostně. Ničeho netuše, vytáhl plavidlo pod starý strom, skloněný nad hladinu.

Ukrytý v hustém křoví, čekal proradný Rus na svou příležitost. Upřeným pohledem pozoroval střídavě kanoi a černocha a v duchu promýšlel, jak se člunu zmocnit. Souboji muže proti muži se vždy vyhýbal - na to byl příliš zbabělý. Tentokrát se však zdálo, že není vyhnutí. Neměl již mnoho času, chtěl-li dorazit na Kincaid ještě za tmy. Což ten černý hlupák ani na okamžik neopustí svou loď? Pavlovič zneklidněl.

Mladík zívá a usedl do trávy. Pak začal důkladně prohlížet luk a šípy a vzápětí ostřit svůj lovecký nůž o hrubou koženou zástěru, obepínající mu boky. Když byl hotov, spokojeně zamručel, rozhlédl se po břehu a uleh na dno člunu, aby si zdříml, než se vydá do džungle na lov.

Pavlovič se hbitě zvedl a zlostným pohledem přeměřil vyhlédnutou oběť. Mladíkovi klesla víčka a počal pravidelně oddechovat. Zdálo se, že usnul. Konečně nadešla pravá chvíle! Rus se tiše kradl blíž. Náhle mu pod nohama zapraskala větev - a divoch sebou neklidně trhl. Pavlovič vytáhl revolver a zamířil na černocha. Na okamžik zůstal nehybně stát a čekal, až mladík znovu usne. Pak učinil ještě několik kroků vpřed. Nechtěl střílet, dokud si nebude jist, že nechybí! Konečně se sklonil nad svou obětí. Chladná ocel revolveru se neúprosně blížila k hrudi nic netušícího spáče a zastavila se přímo nad srdcem. Stačí stisknout kohoutek a duše mladíkova se odebere na věčnost! Jeho tělo však dosud nerušeně odpočívá.

K tomu všemu byl Pavlovič hluchý. Jen se pohrdavě usklíbl a zmáčkl spoušť. Třesla rána. Kulka pronikla do srdce, černochovo tělo se vzpřímla a vzápětí kleslo na dno loďky, ukládajíc se ke spánku, z něhož není procitnutí.

Vrah rychle skočil do člunu. Bezcitné ruce uchopily mrtvého a zvedly ho přes obrubu. Ozvalo se šplouchnutí, hladina se rozčeřila a tělo zmizelo v hlubinách. Kanoi byla konečně v moci člověka, který byl stokrát více divochem než kterýkoli domorodec. Pavlovič odvázel lano, chopil se pádla a zamířil, jak nejrychleji mohl, k zátoce.

Byla hluboká noc, když přišel plavidla, na němž ulpěla krev nevinného, narazila na silnější proud. Pavlovič se usilovně snažil proniknout očima temnotu, halící kotviště Kincaidu do černého hávu. Byl parník dosud v klidných vodách, nebo se bílý obr rozhodl vydat vstříc bouři? Rus věděl, že jeho život závisí na tom, zda parník neodplul a nezanechal jej svému osudu uprostřed nelítostné pustiny. Již se zdálo, že Kincaid skutečně není na svém místě, když vtom se v dáli objevil malý zářící bod. Byla to lodní svítilna! Pavlovič se zaradoval. Kincaid tedy dosud kotví v zátoce! A on bude žít a vykoná svou pomstu!

Jakmile zahlédl spásné světlo, přestal pádlovat. Nechal se volně unášet proudem kalnými vodami Ugambi, zabíraje jen občas, aby udržel člun ve správném směru.

Konečně se přímo před ním objevil mohutný bok parníku. Z paluby nebylo slyšet jediného slova. Pavlovič přirazil až ke stěně. Jen slabý náraz přidě jeho kanoi na masivní kov na okamžik přerušil noční klid.

Chvěje se vzrušením, setrval Pavlovič chvíli ve člunu a mlčky naslouchal. Nic nenasvědčovalo tomu, že by o něm někdo věděl. Tiše vedl svou lodici podél boku parníku vpřed až ke kotvenímu řetězu. Přivázal k němu kanoi, vyšplhal vzhůru a seskočil na palubu. Při pomýšlení, že by tu mohl kdekoli narazit na Tarzanovy šelmy, mu přeběhl mráz po zádech. Rychle se však vzpamatoval. Propást tuto jedinou šanci by znamenalo konec!

Paluba byla liduprázdná a zdálo se, že celá loď je ponořená do spánku. Pavlovič se tiše připlížil až ke kajutě pro mužstvo. Všude panoval klid. Poklop byl zdvižen, a když se Rus přiblížil, uviděl jednoho z lodníků, jak čte při matném světle petrolejové lampy zavěšené na stropě. Toho muže dobře znal. Byl to starý galejník a hrdlořez, o kterém nepochyboval, že mu bude nápomocen.

Rus se protáhl otvorem a sestoupil do kajuty. Nespustil námořníka z očí, aby ho okamžitě uklidnil, kdyby se lekl. Muž však byl natolik začten do jakéhosi magazínu, že vetřelce ani nezpozoroval. Pavlovič se k němu naklonil a oslovil ho jménem. Námořník zvedl oči od čtení a vrhl na Rusa pohled, který nesvědčil o tom, že je jeho příchodem příliš nadšen. "K čertu!" vykřikl. "Kde se tu berete? Všichni sme mysleli, že ste dávno v Pánu. Jeho lordstvo bude potěšeno, až vás uvidí!"

Pavlovič přistoupil blíž. Pokusil se o přátelský úsměv a podal svému protějšku ruku na pozdrav. Námořník však nevěnoval jeho gestu nejmenší pozornost.

"Přišel jsem, abych vám pomohl," vysvětlil Pavlovič. "Zbavím vás Angličana i jeho šelem, a pak už nám nebude hrozit od úřadů žádné nebezpečí. Až Greystoke, jeho žena a ten černý bastard Mugambi usnou, můžeme je napadnout. A pak si snadno poradíme i s těmi jeho opicemi. Kde vůbec jsou?"

"V podpalubí," odpověděl námořník. "Ale nejdřív vám něco řeknu, Pavloviči. Nic na světě nás už nedonutí postavit se proti Angličanovi. Měli sme vás i toho druhýho po krk. Rokov už to má za sebou, a vás nečeká nic jinýho! Jednali ste s náma, jako kdybysme byli prašiví psi. Jestli si myslíte, že dem s váma, tak na to honem rychle zapomeňte!"

"Chcete říci, že se postavíte proti mně?" zeptal se Pavlovič.

Námořník přikývl a po chvíli pokračoval, jako by ho cosi napadlo: "Nebude toho ani zapotřebí. Až vás tu Angličan najde, skoncuje s váma sám!"

"Snad mě nechcete vyhnat zpátky do džungle?" vyděsil se Rus.

"Tam máte aspoň nádkou naději," odpověděl námořník. "Tady vás nečeká nic dobrýho. Stačí vzbudit ostatní a podřežou vám krk, dřív než to udělá Angličan. Máte z pekla štěstí, že ste narazil na mě a ne na někoho vostřejšího!"

"Vy jste se zbláznili!" křičel Pavlovič. "Copak nevíte, že vás dá všechny pověsit, až se s ním vrátíte do Evropy?!"
"Nic takovýho neudělá," nesouhlasil námořník. "Slíbil to, protože ví, že všeho ste vinnej vy a Rokov! My sme byli jen vaše poslušný nástroje!"

Pavlovič námořníka hodnou chvíli přemlouval, střídaje prosby s výhrůzkami. Nutil se k slzám, sliboval závratnou odměnu a hned nato hrozil nejpřísnějším trestem. Námořník však zůstal neoblomný. Připomněl Pavlovičovi, že mu zbývají jen dvě možnosti - buď bude vydán lordu Greystokovi, nebo zaplatí za to, že smí opustit Kincaid bez úhony.
"Rozhodněte se rychle," poručil Rusovi. "Jinak vzbudím Angličana! Tak teda - jeho lordstvo, nebo džungle?"

"To vám přijde draho!" sykl Pavlovič.

"Držte hubu!" odsekl námořník. "Eště slovo, a rozhodnu sám!"

Pavlovič neměl nejmenší chuti padnout do rukou Tarzanovi. Hrůzy džungle nebyly ničím ve srovnání s tím, co by ho čekalo na Kincaidu.

"Spí někdo v mé kajutě?" zeptal se.

"Ne," odpověděl námořník. "Lord a lady Greystokovi spějí v kajutě po kapitánovi a jejich černej přítel má svou. Vaše je prázdná."

"Dojdu vám tam pro peníze," řekl Pavlovič.

"Puďte za váma, abyste nedělal hlouposti," rozhodl námořník, následuje Rusa po žebříku na palubu.

Před vchodem do jeho kajuty zůstal stát a čekal. Pavlovič vstoupil dovnitř sám. Sbalil pár věcí, které by se mu mohly venku hodit, a pak, hnán touhou po pomstě, zamířil k psacímu stolu. Tvář se mu rozzářila uspokojením, když vložil ruku do zásuvky a vytáhl, co hledal.

Rozsvítil lampu, aby mohl uskutečnit svůj záměr. Černou schránku podržel proti světlu a prsty nahmatl pružinu, která zajišťovala víčko. Konečně kryt povolil. Uvnitř skříňky byly dvě přihrádky. V jedné byl uložen jakýsi mechanismus připomínající budík a napojený na malou dvoučláňkovou baterii. Od hodinového stroje vedl drát k jednomu z pólů zdroje. Z druhého pólu pak pokračoval přes sousední přihrádku další drát zpět k časovacímu zařízení. Druhá přihrádka byla uzavřena kovovým krytem, zalitým do asfaltu. Na dně schránky, vedle časovače, ležel klíč. Pavlovič jej uchopil a vsunul do příslušného otvoru. Pak jím jemně otočil, zakrývá mechanismus šatstvem, aby utlumil jeho zvuk. Pozorně přitom naslouchal, zda na sebe neupozornil starého námořníka. Vše bylo v pořádku.

Když byl přístroj natažen, Rus posunul malou ručičku na ciferníku do patřičné polohy. Pak nasadil víko a uzavřenou schránku vrátil na její místo. Na rtech mu pohrával spokojený úsměv. Sebral své věci, zhasl lampu a vyšel z kajuty vstříc námořníkovi, který na něho dosud čekal.

"To jsou mé věci," vysvětlil Rus. "Nechte mě odejít."

"Nejdřív vám prohlídnu kapsy," zadržel ho námořník. "Možná ste se splet a nechal si pár věcí, který vám v džungli nebudou k ničemu, zato chudýmu námořníkovi se v Londýně můžou hodit. Vida, právě tohle sem hledal!" zvolal a vytáhl Pavlovičovi z kapsy tučný balíček bankovek.

Rus se zamračil a zaklel, leč nadarmo. Nezbyvalo než se s tím smířit a doufat, že se námořník nikdy do Anglie nedostane. Nesnesl pomyšlení, že by si někdo měl užívat za jeho peníze. Ze strachu, aby nevzbudil podezření, opustil raději parník a zmizel na své kanoi v temnotě noci.

Když se námořník ujistil, že Pavlovič je v nedohlednu, vrátil se do kajuty pro mužstvo, kde pečlivě uschoval svůj lup a poté uleh na kavelec.

A zatím v Pavlovičově kajutě na dně černé schránky tichounce tikal malý strojek, který se měl stát nástrojem Rusovy kruté pomsty na Kincaidu a jeho nic netušící posádce.

Zánik Kincaidu

Krátce po rozednění vyšel Tarzan na palubu, aby se podíval, jaké bude počasí. Na obloze nebylo ani mráčku. Cesta na ostrov, který byl domovem jeho šelem, byla konečně volná! Tarzan vzbudil kormidelníka a nařídil, aby Kincaid co nejdříve zvedl kotvy. Uklidnění slibem, že nebudou vydáni úřadům za spoluvinu na zločinech obou Rusů, pustili se námořníci hned do práce.

Šelmy, vypuštěné z podpalubí, se k nelibosti posádky volně procházely po parníku. Všichni muži z Kincaidu měli dosud v živé paměti smrt svých druhů pod jejich tesáky a drápy. Sledování ostřížím zrakem Tarzana a Mugambiho, museli si Akutovi opi i věčně hladový Sheeta nechat zajít chuť, a námořníci se mezi nimi mohli cítit zcela bezpečni. Konečně se Kincaid propletl vodami Ugambi a ocitl se na vlnách Atlantiku. Manželé Greystokovi hleděli za vzdalujícím se pobřežím bez jedině slzy lítosti. Ani sebemodernější loď by jim tehdy nebyla dost rychlá. Chtěli být v Anglii co nejdříve, hnáni touhou po ztraceném synovi.

Ačkoli se zdálo, že pluje pomalu, urazil parník hodný kus cesty. Zakrátko se na obzoru objevily nízké pahorky ostrova, domovina Sheety a Akutových opic. V Pavlovičově kajutě mezitím monotónně tikal pekelný stroj. Vteřinu po vteřině se jedna malá ručička blížila ke druhé, nařízené na ciferníku na danou hodinu. Ve chvíli, kdy ji dostihne, bude osudný čas naplněn...

Jane a Tarzan stáli na kapitánském můstku, zatímco posádka se shromáždila na přídi. Zvířata vyhledala stín lodní kuchyně a slastně podřimovala. Všude byl klid - na lodi i na moři.

Náhle se ozval mohutný výbuch a střecha kajuty vylétla do povětří. Kincaid se zachvěl a zmizel v mračnu hustého kouře. Na palubě vypukla panika. Akutovi opi pobíhali vyděšeně sem a tam, Sheeta vyskočil a strašlivě zařval a Mugambi se třásl po celém těle. Jakmile se parník znovu narovnal, Tarzan se rozběhl ke svým šelmám, aby je uklidnil. Promlouval k nim vlídně a hladil je po hřbetě na důkaz, že nebezpečí pominulo.

Následkem exploze však vypukl na lodi požár. Plameny nenasytně olizovaly dřevěné roubení a obrovskou průrvou

způsobenou detonací se blížily do podpalubí.

Jako zázrakem nebyl výbuchem, jehož příčina zůstávala záhadou, nikdo usmrčen. Jen jediný muž, který věděl o Pavlovičově návštěvě, tušil pravdu, avšak raději mlčel. Snad se bál trestu za to, že Rusovi dovolil vstoupit na palubu a nastražit pekelný stroj.

Plameny se rychle šířily. Tarzan zjistil, že detonaci způsobila jakási zcela neznámá výbušnina, neboť hašení vodou nebylo nic platné. Oheň zachvátil strojovnu a loď se zastavila. Její osud byl zpečetěn.

"Nemá smyslu zůstat déle na palubě," řekl Tarzan kormidelníkovi. "Nemusím říkat, že kdykoli může dojít k dalšímu výbuchu. Loď již nezachráníme. Bude nejlépe nasednout do člunů, dokud je čas, a vydat se k pevnině."

Jiného opravdu nezbyvalo. Námořníkům se alespoň podařilo zachránit něco šatstva a osobních věcí, neboť jejich kajuta zůstala zatím ušetřena plamenů.

Byly spuštěny dva čluny. Plavba ke břehu probíhala klidně a bez obtíží. Sotva se čluny přiblížily k pevnině, Tarzanovy šelmy dychtivě nasály vůni domoviny a s prvním dotekem pobřežního písku se rozprchly do džungle.

Tarzan se jen pousmál, když viděl, jak se vzdalují.

"Sbohem, přátelé," řekl tiše. "Sloužili jste mi věrně a oddaně a budete mi chybět."

"Oni se vrátí, že?" ptala se Jane.

"Možná ano, možná ne," odpověděl Tarzan. "Necítí se dobře od chvíle, kdy byli přinuceni přijmout mezi sebe lidské bytosti. Já a Mugambi jsme jim nebyli tak cizí, neboť jsme zpola jako oni. Ale ty a námořníci jste jim příliš vzdálení."

Právě před vámi prchají. Nevydrželi by žít v blízkosti toho, kdo by se za čas mohl stát jejich kořistí."

Jane se usmála.

"Myslím, že utíkají spíš před tebou. Ty jsi je stále nabádal, aby nedělali to či ono, a oni nevěděli proč. Byli jako děti pod přísným rodičovským dozorem. Vráti-li se, doufám, že ne v noci, až budeme spát."

"A ne hladoví," dodal Tarzan se smíchem.

Trosečníci stáli na břehu a pozorovali hořící parník. Náhle k nim dolehla ozvěna dalšího výbuchu. Kincaid se naklonil a v několika příštích okamžicích zmizel pod hladinou. Vysvětlit, co se stalo tentokrát, bylo snazší - kormidelník soudil, že plameny zachvátily lodní kotle, které praskly. Co však způsobilo osudnou první ránu, zůstávalo nadále předmětem dohadů.

Znovu na ostrově

První starostí trosečníků bylo najít pitnou vodu a založit tábor. Bylo jasné, že pobyt na ostrově může trvat celé týdny, ba i roky. Tarzan znal místo, kde byl nejbližší pramen, a hned k němu ostatní zavedl. Námořníci počali budovat přístřeší a vyrábět nejnnutnější nářadí, zatímco Tarzan se odebral do džungle na lov, svěřiv svou ženu věrnému Mugambimu a domorodé černošce, neboť bývalé posádce Kincaidu příliš nedůvěřoval. Lady Greystoková trpěla víc než ostatní trosečníci, jelikož naděje na brzký návrat za synem náhle pohasla.

Celé dva týdny trvaly práce v táboře. Uprostřed ležení vyrostla mohutná hranice ze suchého dříví. Na vysokém stožáru se místo vlajky třepetala červená košile, patřící kdysi kormidelníkovi z Kincaidu. Tarzan nakonec navrhl, aby se sami pokusili postavit plavidlo, které by je dopravilo na pevninu, a ukázal ostatním, jak k tomu zhotovit potřebné náčiní.

Myšlenka se brzy ujala. Při práci však počalo docházet k roztržkám a hádkám a k dosavadním potížím přibýly ještě nedůvěra a nevraživost. Tarzan se teď víc než kdykoli předtím bál nechávat Jane o samotě. Musel sice vycházet na lov, ale nikdo se z něho nevracel tak rychle jako on. Občas ho ve shánění potravy vystřídal Mugambi, jeho kopí a šípy však nebyly tak úspěšné, jako Tarzanův lovecký nůž.

Muži se postupně počali vyhýbat práci a pouštěli se raději za lovem do džungle. Po celou tu dobu se neobjevil ani Sheeta, ani Akut se svou smečkou, ačkoli je Tarzan několikrát volal.

* * *

Na severním břehu ostrova vyrostlo zatím ještě jedno tábořiště. V malé zátoce tu zakotvil škuner Cowrie, jehož paluba se před několika dny stala dějištěm krveprolití. Důstojníci a část posádky, která jim zachovala věrnost, byli pobiti. Loď padla do rukou několika desperátů, z nichž nejhorší byli Gust, Maur Momulla a Číňan Kai Shang z Fachánu. Ostatní patřili k spodnějším jižním přístavům.

Gust, Momulla a Kai Shang byli vůdčí trojicí celého gangu. Právě oni podnítili vzpouru, neboť chtěli získat a rozdělit si drahé perly, které tvořily náklad na Cowrie. Kai Shang zabil kapitána, když spal ve své kajutě, zatímco Maur vedl útok proti lodním důstojníkům. Gust - jak bylo jeho zvykem - tuhle špinavou práci přenechával jiným. Nečinil tak proto, že by ho hryzalo svědomí, nýbrž jen proto, že se bál. To mu však nijak nebránilo, aby se dožadoval práva stát se vůdcem vzbouřenců. Dokonce si oblékl uniformu zavražděného kapitána, jež měla ostatním představit symbol jeho autority. Kai Shang zuřil. Neměl rád nikoho, kdo mu chtěl rozkazovat, a rozhodně se nehodlal podřídit někomu, koho pokládal za obyčejného námořníka. Zároveň však věděl, že musí postupovat obezřele, neboť Gust byl z celé posádky jediný, kdo dokázal řídit loď a mohl je dostat z jižního Atlantiku na některé z moří s čilejším obchodním ruchem, kde by mohli svou kořist zpeněžit.

Předešlého dne obhlédli zátoku a objevili nevelké, pevninou chráněné přístaviště, kde zakotvili. Krátce poté spatřili na obzoru jižně od ostrova hustý dým valící se z komína vojenské lodi. Že by mohli být důstojníky válečného loďstva vyslýcháni, se jim nikterak nelíbilo - a tak se na několik dní ukryli v džungli, dokud nebezpečí nepominulo.

Gust se teď nechtěl za žádnou cenu pouštět na moře. Zdálo se totiž, že ona vojenská loď je hledá. Kai Shang tvrdil, že to není možné, neboť nikdo jiný než oni sami nemohl vědět, co se na palubě Cowrie odehrálo. Gusta však nepřesvědčil. V jeho mysli uzrál plán, jak získat kořist sám pro sebe. Dokázal jediný řídit loď - ostatní tedy bez něho neodplují! Co mu mohlo zabránit, aby se s několika svými nejbližšími druhy zbavil Kai Shanga a Momully a stal se pánem škuneru? Čekal

jen na svou příležitost - na den, kdy se Číňan s Maurem vydají na lov. Dlouho si lámal hlavu, jak odlákat pozornost námořníků, kterých se chtěl zbavit, od kotvícího škuneru. Nakonec dal dohromady skupinu lovců, avšak Kai Shang - jako by něco tušil - nikdy nelovil, pokud s ním nebyl Gust.

Jednoho dne se Číňan o čemsi domlouval s Momullou a přitom jej upozornil, že má na Gustu podezření. Maur byl ochoten zrádce na místě zabít - Kai Shang však neměl jiného důkazu, než jen jakýsi vnitřní hlas, který mu našeptával, co Švéd zamýšlí. Nemohl nechat Gustu zavraždit, neboť v jeho rukou byl osud všech! Přesto usoudil, že nebude od věci přinutit ho k souhlasu s jejich požadavky, a proto za ním vyslal Momullu jako vyjednavče.

Sotva Maur začal mluvit o tom, že by měli okamžitě vyplout, opakoval Gust předchozí námitku - zdálo se mu velmi pravděpodobné, že vojenská loď bude hlídkovat na moři právě na jižní straně, aby tudy nikdo neproklouzl. Momulla si ze Švédových obav tropil žerty a neustále opakoval, že pokud o jejich vzpouře nikdo neví, netřeba se bát.

"Ne," trval na svém Gust, "mýlíte se. Mluvím k vám jako vzdělaný člověk, který ví, co dělat. Jste nevzdělaný divoch, Momullo, a nevíte nic o bezdrátové telegrafii!"

Maur vyskočil a sáhl po jílci své dýky.

"Nejsem divoch!" vykřikl.

"Jen jsem žertoval," vysvětloval Gust. "Jsme přece staří přátelé. Nemůžeme si dovolit se tu hádat, zatímco starý Kai Shang promýšlí, jak získat perly jen pro sebe. Jakmile najde někoho, kdo dokáže řídit loď, opustí nás, než se nadějeme. Proto tolik mluví o odjezdu. Určitě má něco za lubem."

"Ale co telegraf?" ptal se Momulla. "Co ten má společného s tím, abysme tu zůstali?"

"Jistěže má," odpověděl Gust a prohrábl se ve vlasech. Pochyboval, že by byl Maur skutečně tak hloupý a něčemu podobnému uvěřil. Nicméně pokračoval:

"Jak víte, každá loď je vybavena tím, co se nazývá bezdrátový telegraf. Ten dovoluje dorozumívat se s jinou lodí na míle daleko a zároveň poslouchat všechno, co se na ní povídá. Když se na Cowrie střílelo a mluvilo o vzpouře, na vojenské lodi nepochybně všechno zachytili. Neznají sice jméno plavidla, ale slyšeli dost na to, aby věděli, že posádka jakési lodi se vzbouřila a pobila důstojníky. Teď budou kontrolovat každou loď, a proto nemohou být daleko!"

Momulla seděl chvíli bez hnutí, zíraje na Gusta.

"Ste velkej lhář!" řekl najednou. "Když nevyrazíme zejtra, nebudete mít víckrát šanci si vymejšlet, protože sem slyšel vod dvou chlapů, že vás zapíchnou, když je necháte v tyhle díře!"

"Zeptejte se Kai Shanga, jestli existuje bezdrátový telegraf," odpověděl Gust. "Řekne vám, že taková věc existuje a že lodi se mohou dorozumívat na tisíce mil. A těm dvěma, co mě chtějí zabít, řekněte, že když to udělají, svého lupu neužijí, protože jen já vás dokážu bezpečně dopravit do některého přístavu."

Momulla se vydal zpátky za Číňanem, aby se ho vyptal na bezdrátovou vysílačku. Kai Shang přitakal. Maur byl zmaten. Přesto si přál raději opustit ostrov a vyjet na moře, než zůstat tam, kde je.

"Kdybysme tak měli někoho, kdo umí řídit loď!" postěžoval si Kai Shang.

* * *

Onoho dne lovil Momulla s dvěma dalšími Maury jižně od tábora. Náhle byli vyrušeni lidskými hlasy, ozývajícími se z džungle. Věděli, že to nemůže být nikdo z Cowrie, a pak - až dosud byli přesvědčeni, že ostrov není obydlen. Propadli panice a byli by v tu chvíli schopni uvěřit, že jsou to duchové zavražděných důstojníků.

V Momullově případě nakonec zvítězila nad pověřivostí. Vyzval své druhy, aby ho následovali, poklekl na kolena a počal se tiše plížit po hlase neviditelných řečníků. Na okraji nevelké mýtiny si konečně oddechl, neboť před sebou uviděl dva muže z masa a kostí, kteří seděli pod padlým kmenem a živě spolu diskutovali. Jedním z nich byl Schneider, kormidelník na Kincaidu, druhým námořník jménem Schmidt.

"Myslím, že to můžem udělat, Schmidte," řekl Schneider. "Nebude těžký postavit dobrou kanoi a dopádlout za den k pevnině, když bude dobrý vítr a klidná moře. Nemá smysl čekat, až bude hotová velká loď, aby nabrala celou posádku. Všichni už toho mají dost, jak dřou vod rána do noci jako mezci. Záchrana Angličana není naše věc. At' si pomůže sám, říkám já."

Na okamžik se zarazil, aby zjistil, co tomu jeho kumpán říká, ale pak pokračoval sám: "Měli bysme vzít s sebou tu ženskou. Byl by to hřích nechat takovej pěkněj kousek v týhle Bohem zapomenutý díře!"

Schmidt zvedl oči a usmál se.

"Tak vodtud vítr vane! Žes to neřek dřív! A co z toho budu mít já, když ti pomůžu?"

"Dobře zaplatí, když ji vemem zpátky mezi civilizovaný lidi!" vysvětloval Schneider. "Řeknu ti, co dál, když seženu dva chlapy, co mi pomůžou. Půlku já a druhou pro vás. Mám tady toho po krk, a čím dřív vypadnu, tím líp! Co ty na to?"

"Beru," odpověděl Schmidt. "Sám se vodtud nedostanu, já ani nikdo jinej. Seš jedinej, kdo něco ví vo řízení lodi - takže to беру!"

Momulla nastražil uši. Protože z každého jazyka, kterým se mluví na moři, něco pochytíl, pochopil, o čem ti dva rozmlouvali.

Vstal a zamířil k mýtině. Oba námořníci zneklidněli, jako by se před nimi zjevil přízrak. Schneider sáhl po revolveru.

Momulla zvedl pravou ruku s otevřenou dlaní na znamení, že přichází v míru.

"Sem váš přítel," řekl. "Slyšel sem vás. Ale nebojte se, neprozradím, vo čem ste mluvili. Můžu vám pomoci, když pomůžete vy mně."

Pak se obrátil na Schneidera.

"Umíte řídit loď, ale žádnou nemáte. My loď máme, ale neumíme ji řídit. Když pudete s náma a nebudete se na nic ptát, můžete si s lodí dělat, co chcete - jenom nás vysadíte v přístavu. Jeho jméno vám řeknem pozdějc. A tu ženskou, vo který ste mluvili, si můžete vzít s sebou. Ani my se nebudem na nic vyptávat. To je dobrěj vobchod, ne?"

Schneider chtěl slyšet víc, dověděl se však jen tolik, kolik Momulla uznal za vhodné. Poté Maur navrhl, aby si

promluvili s Kai Shangem. Námořníci souhlasili a vydali se za svými průvodci. Momulla je opustil nedaleko tábora a odebral se za Číňanem, poručiv svým dvěma druhům, aby zůstali s cizinci. Schneider se Schmidtem se vlastně stali nedobrovolnými zajatci.

Po chvíli se Maur vrátil s Kai Shangem, jemuž cestou vše dopodrobna vypověděl. Číňanovi, který byl od přírody podezíravý, však trvalo hodnou chvíli, než nabyl dojmu, že námořníky s ním spojuje stejné rozhodnutí. Nezdálo se, že by Schneider měl nějaké postranní úmysly. A pak - Číňan si byl jist, že bude-li třeba, najde už způsob, jak oba muže přinutit, aby se podřídili jeho vůli.

Když se oba námořníci z Kincaidu rozloučili se svými novými spojenci a zamířili do tábora, zmocnil se jich pocit nebývalé úlevy. Konečně měli naději dostat se z ostrova, a navíc na lodi schopné plavby po moři! Už se nebudou muset plahočit se stavbou provizorního plavidla, které mohlo jít kdykoli ke dnu!

Měli jediný úkol - unést ženu, či lépe dvě. Jakmile se totiž Momulla dověděl, že v sousedním táboře je černoška, trval na tom, aby ji vzali s sebou.

Kai Shang a Momulla si cestou zpátky uvědomili, že Gusta již nepotřebují. Zamířili proto rovnou k jeho stanu, neboť předpokládali, že ho tam v tuto hodinu najdou. Těsně před vchodem přejel Maur mozolnatým palcem ostří svého dlouhého nože. Když vstupovali dovnitř, byl Švéd právě ve stanu lodního kuchaře a oba spiklence odtud pozoroval. Tušil, že mu přicházejí ukládat o život. To, že byl jediný, kdo dokázal řídit loď, bylo mu až dosud zárukou bezpečnosti - avšak zřejmě se přihodilo něco, co tuto situaci změnilo!

Bez otálení vyběhl z příbytku a prchal podél pobřeží do džungle. Báł se pralesa - zejména jeho hrozných zvuků - ale ještě víc se báł Kai Shanga a jeho Maura. Nástrahám džungle mohl při troše štěstí uniknout, avšak dostat se do rukou obou ničemu znamenalo jistý konec. Viděl, jak Kai Shang osobně uškrtil člověka v Paisha. Z jeho smrtící smyčky šla ještě větší hrůza než z Maurova nože. A proto zvolil útěk do divočiny.

Zákon džungle

V Tarzanově táboře se námořníkům po nekonečných domluvách a slibech tučné odměny konečně podařilo dokončit stavbu lodního trupu. Spoustu udělali Tarzan s Mugambim vlastníma rukama - a ještě stačili ostatní zásobit potravou. Schneider, kormidelník z Kincaidu, si neustále na něco stěžoval, až konečně zanechal práce a vydal se do džungle, následován svým přítelem Schmidtem. Řekl, že si musí odpočinout, a Tarzan, chtěje se vyvarovat dalších nepříjemností, beze slova svolil. Příštího dne se oba znovu připojili k ostatním a Tarzan si v duchu blahopřál, že snad konečně pochopili, kde je jejich místo. S pocitem úlevy se onoho dne vydal hlouběji do džungle, aby ulovil jelena, kterého tam oba nespokojenci zahlédli. Směr, jímž se jelen údajně ubíral, byl jihozápadně od tábořiště. Netrvalo dlouho a Tarzan dorazil na označené místo.

Současně se blížilo od severu několik podezřelých vyhlížejících mužů. Kradli se tiše pralesem, jako někdo, kdo má nekalé úmysly. Domnívali se, že je nikdo nevidí. Avšak od chvíle, kdy vyrazili na cestu, jim byl kdosi v patách - kdosi, v jehož tváři se nenávisť snoubila se strachem a zvědavostí.

Proč se Kai Shang, Momulla a ostatní vydali na jih? Gust potrásal zmateně hlavou. Rád by to byl věděl. Následoval je, aby zjistil, co mají v úmyslu. Kdyby mohl, jistě by jim jejich plány překazil.

Zpočátku se domníval, že hledají právě jeho. Záhy se však přesvědčil, že v tom bude cosi jiného - ani Číňan, ani Maur by nikoho nezabili, pokud by jim to něco nevyneslo. A protože Gust žádné peníze neměl, bylo jasné, že to není on, o koho se zajímají.

Konečně se skupina zastavila a muži se ukryli v houští. Gust, který měl teď lepší výhled, se vyškřábal do větvi nedalekého stromu, dbaje na to, aby ho husté listoví krylo. Náhle spatřil neznámého člověka, blížícího se stezkou od jihu. Když spatřili příchozího, vyšli Kai Shang a Momulla na cestu, aby ho přivítali. O čem spolu posléze hovořili, Gust nevěděl. Po chvíli se cizinec rozloučil a odcházel. Byl to Schneider.

Jakmile dorazil do tábora, vyhledal Mugambiho.

"Rychle!" volal. "Ty vaše opice chytly Schmidta, a jestli mu nepřijde na pomoc, zabijou ho. Měl byste je přivolat zpátky. Vemte si s sebou Jonese a Sullivana - budete potřebovat pomoc. Dejte se na jih, asi míli. Já zůstanu tady. Sem moc vyčerpanej, abych s váma běžel zpátky!"

Mugambi váhal - měl za úkol hlídat obě ženy. Nevěděl, co dělat. Jane, která vše slyšela, ho vybídla, aby Schneidera uposlechl.

"Neztrácejte čas!" nařídila. "Postarám se o sebe sama. Pan Schneider zůstane s námi. Jděte, Mugambi!" Obrátila se ke kormidelníkovi. "Váš ubohý přítel musí být zachráněn!"

Schmidt, skrytý v houští na okraji tábora, se usmál...

Ačkoli pochyboval o prospěšnosti svého počínání, vydal se Mugambi, dbalý domluvy lady Greystokové, k jihu, následován námořníky Jonesem a Sullivanem. Když zmizeli v pralese, Schneider vstal a napjatě hleděl k severu. Po chvíli se na okraji mýtiny objevila tvář Kai Shanga z Fachánu. Schneider jej uviděl a vyšel mu v ústřety.

Jane Claytonová s černoškou seděla u vchodu do stanu, zády k blížícím se intrikánům. V příštím okamžiku byly obklopeny několika podivnými cizinci.

"Pojďme!" zavelel Kai Shang a vyzval obě ženy, aby se zvedly.

Jane vyskočila a podívala se tázavě na Schneidera, který čekal opodál a usmíval se. Vedle něho stál Schmidt. Konečně Jane pochopila, že se stala obětí spiknutí.

"Co to znamená?" ptala se kormidelníka.

"To znamená, že sme našli loď a konečně můžeme z ostrova," odpověděl námořník.

"Proč jste poslal Mugambiho do džungle?" naléhala dívka.

"Nepudou s náma. Jen vy, já, Schmidt a tady ta černá."

"Jdeme!" opakoval Kai Shang a uchopil Jane za zápěstí.

Jeden z Maurů vzal za ruku černošku. Chtěla vykřiknout, ale zakryl jí ústa.

Mugambi zatím pokračoval v cestě na jih. Oba námořníci šli pár kroků za ním. Po muži a Akutových opicích však nebylo nikde ani stopy! Mugambi se zastavil a počal hlasitě křičet, napodobuje hlas Tarzanův. Neozvala se žádná odpověď.

Urazili ještě asi půl míle a Mugambi zopakoval své volání. Bezvýsledně. A tehdy pochopil, že byl oklamán. Jako splašený jelen se rozběhl zpátky do tábora. Když dorazil na místo, zjistil, že lady Greystoková i černoška jsou pryč - a s nimi i kormidelník a neznámí lidé, kteří ho doprovázeli. Jeho hněv se nyní obrátil proti oběma námořníkům, neboť se domníval, že se na spiknutí podíleli. Ti se však dušovali, že o něčem takovém neměli ani tušení.

Zatímco rozmýšleli, jak dál, seskočil z větvi protějšího stromu Tarzan a kráčel jim vstříc. Jeho bystré oči postrehly, že není vše v pořádku. Jakmile vyslechl Mugambiho vyprávění, sražil obočí a rty se mu roztřáslы zlostí. Co zamýšlel Schneider, když nechal Jane odvést? Z ostrova přece není úniku! Tarzan nevěřil, že by kormidelník byl tak lehkovážný. Konečně mu svítilo. Schneider by se nikdy ničeho podobného neodvážil, kdyby si nebyl jist, že se dostane z ostrova. Ale - proč s sebou bral i černošku? Musel s ním být někdo, kdo o ni měl zájem.

"Pojďme," řekl Tarzan Mugambimu. "Můžeme dělat jen jediné - vydat se jim po stopě."

Ještě než vyrazili, vynořila se z džungle vysoká, neohrabaná postava a blížila se k nim. Neznali toho člověka a do té chvíle by je ani nenapadlo, že na ostrově je ještě někdo jiný. Tím člověkem byl Gust.

"Unesli vám ženu," řekl, když došel až do tábora. "Chcete-li je dohonit, pojdte rychle se mnou. Jestli si nepospíšíme, Cowrie odpluje dřív, než dorazíme k přístavišti!"

"Kdo jste?" zeptal se Tarzan. "Co víte o únosu mé ženy?"

"Viděl jsem Číňana a Maura, jak se domlouvají se dvěma vašimi muži. Vyhnali mě a chtěli mě zabít. Ted' jim to mohu splatit. Pojdte se mnou."

A Gust vedl čtyři muže z Kincaidu džunglí na sever. Dorazí včas? Odpověď mělo dát několik následujících okamžiků...

Konečně si proklestili cestu houštinou a vzápětí se jim otevřel pohled na kotviště lodi, o které mluvil cizinec. Štěstěna se k nim však počala otáčet zády. Cowrie již zvedla kotvy a zvolna vyplouvala ze zátoky na širé moře. Co teď?

Tarzanova mohutná hrud' se vzedmula návaem zoufalství - zdálo se, že poslední úder byl zasazen, a měl-li kdy v životě pocit naprosté beznaděje, bylo to právě v této chvíli. Díval se za lodí, unášející jeho ženu po stříbropěnné mořské hladině do neznáma. Lodí, která - ač tak blízko - byla zároveň nevýslovně daleko...

Mlčky pozoroval vzdalující se plavidlo, které ted' změnilo kurs a zamířilo na východ, aby vzápětí zmizelo za útesy kamsi do nenávratna. Tarzan klesl na kolena a skryl hlavu v dlaních.

Bylo již po setmění, když se všech pět mužů vrátilo do tábora. Noc byla žhavá a dusná. V korunách stromů se nepohnula ani větévka a mořskou hladinu, hladkou jako zrcadlo, nezečiril sebemenší vánek jedinou vlnkou. Ještě nikdy neviděl Tarzan Atlantik tak zlověstně klidný! Stál na kraji pobřeží a díval se na moře. Jeho nitro bylo rozerváno zármutkem a beznadějí.

Vtom se z džungle odkudsi za táborem ozval nárek leoparda. Bylo v něm cosi důvěrně známého. Tarzan otočil hlavu a odpověděl. V příští chvíli se pološerem mořského břehu mihlo skvrnité tělo Sheety. Měsíc nesvítil, ale obloha byla jasná a posetá bezpočtem hvězd. Šelma se přiblížila k Tarzanovi. Ačkoli to bylo již dávno, co se rozloučil se svými zvířecími druhy, Sheetovo spokojené vrnění Tarzana ujistilo, že na něho nezapomněl.

Jakmile leopard ucítil pohlázení, stočil se svému pánovi oddaně u nohou a upřel svůj pohled k obzoru. Náhle sebou prudce trhl. Co to bylo? Zbystřil pozornost, otočil se a hlasitě zařval. Vyrušil tak námořníky, odpočívající u ohně. Jako jeden muž se všichni zvedli a běželi k Tarzanovi. Jen Gust váhal, když spatřil Sheetu.

"Podívejte," zvolal Tarzan. "Světlo! Světlo z lodi! To musí být Cowrid. Uvázla v bezvětří!" Nadechl se a pokračoval:

"Dostaneme se k nim! Kanoe nás tam dopraví!"

Gust nesouhlasil.

"Jsou dobře vyzbrojeni," varoval Tarzana. "Lod' nedobudeme! Je nás jen pět!"

"Šest!" odpověděl Tarzan a ukázal na Sheetu. "A do půl hodiny nás bude ještě víc! Sheetu vydá za dvacet mužů a ti, co přivedu, doplní náš počet na rovnou stovku!"

Tarzan se obrátil do džungle a vydal hrozný skřek opího samce, svolávajícího své druhy. Vzápětí zazněla odpověď.

Gustovi přeběhl mráz po zádech. Kam ho to osud zavál? Jsou snad Kai Shang a Momulla strašnější než tento bílý obr, který hladí leoparda, jako by to bylo kotě, a dorozumívá se s opicemi?!

Netrvalo dlouho a objevila se smečka Akutových veleopů, razící si cestu porostem, zatímco muži se lopotili s těžkým trupem kanoe. Konečně dostali plavidlo na vodu. Čtyři muži - Gusta se k plavbě přemluvit nepodařilo - se chopili pádel. Několik příčinlivých opů je vzápětí následovalo. Kanoe se dala zvolna do pohybu a zamířila za světlem.

A co se zatím dělo na Cowrie, jejíž hlídka tvrdě spala? Únosci uvrhli Jane do jedné z kajut. V zásuvce psacího stolu tu našla revolver, jímž se jí podařilo držet Schneidera v šachu. Černoška se choulila v koutě, zatímco námořník se snažil s dívkou vyjednávat.

Náhle shora zazněl výkřik a po něm výstřel. V příští chvíli se na palubě lodi rozpoutalo peklo. Posádka Cowrie se vyřítla z kajut, ozbrojena mačetami, dlouhými noži a revolvéry. Výstraha však přišla již pozdě, neboť na škuner vtrhl Tarzan se svou družinou. Tváří v tvář hrozným šelmám měnili se mořští vlci v suchozemské beránky. Ti, co měli revolvéry, vystřelili několikrát nazdařbůh a vzápětí se rozprchlí po palubě ve snaze zachránit holé životy.

Šelmy, puštěné Tarzanem z dohledu, neznaly slitování a rázně skoncovaly s každým, kdo jim padl do drápů.

Nejzuřivější byl Sheetu. Právě se sápal na jednoho z dalších nešťastníků, když zahlédl Kai Shanga, přehajícího do své kabiny. S hrozným řevem pustil svou oběť a vyrazil za Číňanem. Kai Shang doběhl ke dveřím, ale v téže chvíli se přihnál rozběsněný leopard a vrhl se mu po krku. Číňanovy dny byly sečteny.

Krátce poté, co kdosi na palubě prvně vystřelil, se rozletěly dveře kajuty v podpalubí a na prahu stál vysoký, polonahý obr. Jediným skokem přelétl místnost a ocelovými prsty stiskl Schneiderovo hrdlo. Námořník se zoufale snažil vyprostit, avšak sevření nepovolovalo. Jane chytila Tarzana za ruku a snažila se mu ji strhnout. Tentokrát Tarzan jen pohodil hlavou.

"Ne!" řekl. "Doposud jsem všem ničemům daroval život, abych za to pak trpěl a ty se mnou. Tenhle zlosyn již nikomu neublíží!"

Naposledy stiskl a Schneiderovo tělo mu v rukou znehybnělo. Bez známky slitování je Tarzan odhodil stranou. Potom se vrátil na palubu, následován Jane a černoškou.

Boj byl u konce. Schmidt, Momulla a další dva Mauři zůstali naživu, neboť se ukryli v kajutě pro mužstvo. Ostatní zašli hroznou smrtí. Když ráno vyšlo slunce, byl na palubu Cowrie strašný pohled. Tarzan vyvedl zajatce z úkrytu a přikázal jim dát se hned do práce a poklidit příšerné pozůstatky. Neměli jiné volby, jen okamžitou smrt.

S ranním sluncem přišel i příznivý vítr, a tak Cowrie napnula plachty a vydala se zpátky k ostrovu, kde Tarzan zajal Gusta a rozloučil se s Akutem, jeho smečkou a věrným leopardem. Šelmy neváhaly ani na okamžik a rozběhly se po milované džungli. Zřejmě netušily, že je Tarzan opouští nadobro.

Jediný Akut, nejinteligentnější z nich, zůstal stát na břehu ještě dlouho poté, co se malý člun vydal zpátky ke škuneru, odnášeje s sebou jeho divokého pána. Tarzan a jeho žena s dojetím hleděli na osamělou postavu mohutného veleopa, tyčící se z písku omývaného vlnami příboje...

O tři dny později se Cowrie setkala s válečnou lodí Shorewater. Tarzan se odtud okamžitě telegraficky spojil s Londýnem. K nevýslovné radosti své i manželčině se dověděl, že malý Jack je v bezpečí rodinného sídla Greystokových. Konečně vyšly najevo všechny okolnosti vedoucí k jeho záchraně.

Rokov se obával vzít dítě na palubu Kincaidu za bílého dne a ukryl je v jednom nalezinci, odkud by ho po setmění odnesl zpátky na loď. Jeho kumpán Pavlovič, který se nikdy nezdráhal jakékoli věrolomnosti, zcela propadl touze po bohatém výkupném, vrátí-li děcko v pořádku. Celé tajemství prozradil majitelce útulku, která ochotně obstarala jiné dítě. Pavlovič věděl, že až Rokov jeho záměr prohlédne, bude již pozdě.

Žena přislíbila, že bude o děcko pečovat, dokud se Pavlovič nevrátí do Anglie. Avšak i ona zatoužila po odměně a počala vyjednávat s právním zástupcem Greystokových o navrácení malého Jacka.

Esmeralda, stará černá chůva, dosvědčila, že dítě skutečně patří manželům Greystokovým. Majitelka nalezince dostala svou odměnu a do deseti dnů po únosu byl budoucí lord Greystoke opět doma.

A tak poslední a snad vůbec nejhanebnější z bezpočtu zločinů Nikolaje Rokova nebyl spáchán díky zradě jeho jediného přítele. Rokovova smrt přinesla manželům Greystokovým konečně úlevu. I když nevěděli nic o osudu jeho kumpána, právem se domnívali, že i on skončil kdesi uprostřed džungle. Sluha následoval svého pána.

V domě Greystokových se konala velkolepá rodinná slavnost ještě téhož dne, kdy oba manželé vystoupili z paluby Shorewateru na anglickou půdu. Doprovázeli je Mugambi a mladá černoška, kterou bojovník kdysi našel v opuštěné kanoi na břehu velké řeky. Žena k novému pánovi a paní natolik přilnula, že upustila od návratu domů, kde ji čekal sňatek s někým, koho nemilovala. Tarzan navrhl oběma svým černým přátelům usadit se na některém z jeho pozemků na území Waziriů, kam směli odcestovat hned, jak to čas dovolí. Možná, že se s nimi se všemi ještě setkáme, jak prožívají romantickou idylu uprostřed nelitostné džungle a rozlehlých plání, které Tarzan tolik miluje.

Kdo ví?